

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

B
U
T
L
L
L
E
T
I

[76]

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE LLOBREGAT

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana de
Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 — Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Subscripció anual 2017: 35 euros. Exemplars solts 9 euros.

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE **E**

SANT FELIU DE

LLOBREGAT **L**

L

T

U

B

NÚM 76 (2017)
31 D'AGOST
DE 2017

SUMARI

- 221 BISBE DIOCESÀ
- 222 Escrits dominicals**
- 222 *Nova fraternitat XI. Amor profètic (2-7-2017)*
- 223 *Nova fraternitat XII. La dels pobres (9-7-2017)*
- 224 *Nova fraternitat XIII. El cel (16-7-2017)*
- 225 *El silenci del minut (23-7-2017)*
- 226 *El descans (30-7-2017)*
- 227 Cartes i exhortacions pastorals**
- 227 *Carta al Sr. Magí Boronat, Síndic Municipal de Greuges*
- 227 *Condol als familiars per la mort de Pau Pérez*
- 228 *Carta a la Hermana Guadalupe Herranz, HHDC*
- 228 *Carta al pare abat Josep M. Soler, OSB*
- 229 SECRETARIA GENERAL
- 230 Decrets**
- 230 *Decret 18/17. Dispensa de la festa de precepte de la festa de Sant Jaume, apòstol*
- 231 Cúria**
- 231 *Comunicació de la Mesa Electoral per a l'elecció de representant dels treballadors*
- 231 *Comunicat sobre les vacances estivals*
- 233 VIDA DIOCESANA
- 234 Pla Pastoral**
- 234 *Revisió del Pla Pastoral*
- 237 Crònica diocesana**
- 237 *JULIOL*
- 239 *AGOST*
- 240 Necrològiques**
- 241 Informacions**
- 241 *Nota de condol per l'atemptat a les Rambles de Barcelona*
- 243 ORGANISMES DIOCESANES
- 244 Departament de Patrimoni**
- 244 *Memòria del curs 2016-2017*
- 247 DELEGACIONS DIOCESANES
- 248 Mitjans de Comunicació**
- 248 *Memòria curs 2016-2017*
- 249 Catequesi**
- 249 *Memòria curs 2016-2017*
- 252 Missions**
- 252 *Eucaristia missionera a Terrassa*
- 253 *Memòria del curs 2016-2017*
- 255 Joventut**
- 255 *Carta dels delegats de Joventut i Vocacional en relació al sínode sobre els joves*
- 255 *Memòria curs 2016-2017*
- 258 Pastoral sacramental i Litúrgia**
- 258 *Memòria del curs 2016-2017*
- 260 Ecumenisme**
- 260 *Memòria del curs 2016-2017*
- 262 Diaconat permanent**

- 262 *Memòria d'activitats del curs 2016-2017*
- 267 DOCUMENTS
- 268 Conferència Episcopal Tarraconense**
- 268 *Comunicat de la reunió núm. 223*
- 269 *Nota amb motiu de l'atemptat a les Rambles*
- 270 Conferència Episcopal Espanyola**
- 270 *Nota de la Secretarí General de la CEE sobre el atentado en Barcelona*
- 270 Santa Seu**
- 270 *Carta del papa Francesc als joves amb motiu de la presentació del document preparatori del Sínode dels bisbes sobre els joves, la fe i el discerniment vocacional*
- 271 *Els Joves, la fe i el discerniment vocacional. Document preparatori al Sínode dels bisbes*
- 289 *Missatge del papa Francesc per a la Jornada Mundial de les Missions*
- 292 *Missatge del papa Francesc per a la Jornada Mundial dels Pobres*
- 297 *Missatge del papa Francesc per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2018*

Bisbe diocesà

ESCRITS DOMINICALS

Nova fraternitat XI. Amor profètic (2-7-2017)

L'esclau Onèsim és elevat a la categoria de germà i com a tal ha de ser tractat pels seus antics «amos»: ell mateix els haurà de tractar fraternalment, assegut amb ells a la mateixa taula de l'Eucaristia.

Això passa a l'interior de l'Església, en les fraternitats concretes, on les relacions socials contrasten obertament amb les que ofereixen la societat i la cultura. Tal fenomen ha perviscut fins als nostres dies, per exemple, entre els ministres ordenats, sacerdots, diaques, i en les comunitats fraternes de Vida Consagrada: els càrrecs i missions s'encomanen sobre la base d'una igualtat fonamental; l'extracció social dels seus membres no compta gens per ocupar una determinada responsabilitat, que sempre serà considerada com a servei. No ignorem els moments en què no vam ser fidels a aquest principi: eren veritables traïcions a l'autèntica fraternitat evangèlica; els interessos econòmics i polítics de vegades també s'han infiltrat a l'Església, desdibuixant els testimoniatges absolutament majoritaris d'una veritable fraternitat.

Només els bons historiadors, que siguin capaços de descobrir els mecanismes profunds dels canvis històrics, descobriran la influència decisiva de la «nova fraternitat

cristiana» en l'abolició de l'esclavitud i en la declaració d'igualtat fonamental de tots els éssers humans.

La veritat és que l'amor compartit entre els germans, membres de la mateixa comunitat amb Crist, té un clar sentit profètic. Tot amor cristià és profètic. Passa com en el matrimoni: la força expansiva de l'amor de la parella es projecta en els fills, en tota la família i fins i tot en la societat. És un testimoniatge viu de com s'ha d'estimar; és una interpel·lació i un anunci, de vegades també una denúncia de falta d'amor; és un referent on mirar, quan la societat claudica davant les forces més egoistes. I el que diem del matrimoni pot aplicar-se a tota «cèl·lula d'amor fratern» que trobem aquí i allà al món.

Això és el que afirmem: la fraternitat cristiana té una vocació universal. El seu gran somni és que aquesta taula, entorn de la qual es reuneix, s'ompli de comensals, de tots els comensals del món, «de tota raça, llengua poble o nació...» És més, l'amor, encarnat en mil formes de servei concret, es dirigeix als més pobres i necessitats. Per això, l'amor de la fraternitat tendeix a plasmar-se, no sols en gestos senzills i quotidians, sinó en accions i projectes socials concrets.

¿És possible que es donin accions i projectes transformadors de la societat sense amor?

Sens dubte que sí, sobretot, si la pregunta es refereix a la possible absència del que entenem per «amor cristià». Hi ha moltíssims projectes transformadors, que busquen una societat més igualitària («igualitària» per a molts sinònim simplement de «justa» o fins i tot «fraterna»). Aquests projectes poden néixer de diverses motivacions, des de sincers senti-

ments humanitaris, fins del mateix rebuig o l'odi.

Què hi podem dir? Que, si manca absolutament l'amor, estan abocats irremediablement al fracàs: són treballs sense ànima, que poden romandre un temps, però només a costa de ser garantit el control de l'autoritat, del cap, del líder, del govern, de la repressió policial o militar... fins que les persones no puguin reprimir més el crit de dignitat i llibertat.

En tot cas, la fraternitat cristiana, continuarà sent fidel a la seva vocació de constituir-se en una cèl·lula sana i guaridora del món. No oblidarà que el goig de ser germans en Crist, és un do per gaudir-lo amb tota la humanitat.

Nova fraternitat XII. La dels pobres (9-7-2017)

Sempre ens ha fascinat la relació tan estreta que existeix entre la pobresa i la fraternitat. Igualment sempre hem pogut verificar la connexió que existeix de fet entre la riquesa i els enfrontaments.

Hem de precisar el que volem dir. Referint-nos a la pobresa o riquesa en sentit material, no afirmem que sempre que hi ha pobres es doni fraternitat i que sempre que hi ha rics es doni conflicte. "Sempre" no, però sens dubte és més fàcil la fraternitat entre els pobres que entre els rics. Aquests no tenen més obsessió que augmentar la seva riquesa i defensar-la, amb la qual cosa "l'altre, més que germà, és normalment un competidor", al qual cal combatre i vèncer.

D'altra banda, recordem que estem tractant la "nova fraternitat cristiana", aquella que neix de l'amor de Crist compartit. Això afegeix un aclariment molt

important. Perquè, tant pobres com rics, poden reunir-se i formar blocs compactes entre ells. Aquestes unions poden oferir una imatge de fraternitat, però en realitat potser no passin de ser aliances interessades, per al benefici de cadascun, per sumar forces en la lluita, fer front a un enemic comú o obtenir rendiments avantatjosos per al grup... No poques vegades el que es diu "solidaritat" no és més que egoisme o odi compartits.

El vincle estret entre pobresa i fraternitat, entre pobresa real i fraternitat autèntica, es veu realitzat modèlicament, per exemple, en els grans germans sant Francesc d'Assís o Carles de Foucauld. Ells van ser font de múltiples fraternitats perquè havien optat per la pobresa profunda i radical.

Això no té més misteri que entendre el que significa ser pobre en sentit evangèlic. D'una banda, el pobre en sentit evangèlic es buida de si mateix en favor de Déu i dels germans i, en conseqüència, no presenta cap obstacle a l'entrada del germà, sigui qui sigui, en la seva vida i en el seu cor: deixa el pas expedit, accepta i acull; deixa espai de llibertat al germà. D'altra banda, el pobre en sentit evangèlic no es buida de si mateix per tàctica o vici masoquista, sinó per amor, perquè l'altre, Déu i el proïsme en Déu, mereix tota la seva vida. Viu per a Crist i per als germans en Crist: no li preocupa més que l'altre sigui el que Déu vol que sigui.

Jesús va dir que era molt difícil que un ric entrés en el Regne del cel (cf. *Mt* 19,23: les moltes riqueses del jove, la seva afecció a elles, era l'obstacle insalvable); nosaltres podem dir que és molt difícil que un ric generi, conservi i desenvolupi fraternitat. Parlant en general, el ric sap que

la seva riquesa ha estat el resultat d'una acumulació de béns realitzada a força de buscar, per sobre de tot, el propi interès. En aquest enriquiment “l'altre” o bé ha estat un aliat, de qui hom es pot aprofitar, o bé un competidor a qui cal vèncer.

Desconeixem estudis sociològics sobre l'estabilitat d'unions entre la gent rica en comparació de les que hi ha entre gent pobra. En tot cas, resultaria molt il·luminador, no només saber el nombre, per exemple, de ruptures matrimonials o de fracassos de cooperatives, sinó també el motiu pel qual es produeixen. Sospitem que sempre trobarem, entre les causes, una falta d'esperit de pobresa o un excés d'orgull egoista.

En l'Esperit el germà pobre (que no “el pobre germà”) és el veritable. D'ell et pots fiar. La nova fraternitat tindrà en ell un dels seu més fermes fonaments.

Nova fraternitat XIII. El cel (16-7-2017)

Ens sol passar sovint als qui parlem de coses de l'Evangeli. Les nostres paraules semblen referir-se a utopies irrealitzables. Sonen bé, però tard o d'hora ensopeguen amb “l'assenyat”, realista i pragmàtic de torn, que ens recomana no fer sermons fora de la vida.

Sens dubte la lectura de les nostres reflexions sobre la nova fraternitat haurà despertat aquesta reacció en més d'un. I certament la nova fraternitat, tal com l'hem anat descrivint, és una de les realitats més “utòpiques” de la nostra fe. N'hi ha prou amb posar al costat d'aquests escrits la premsa o el noticiari quotidià sobre l'Església o sobre el món per convèncer-se'n. Tot i així, davant de qui negui la validesa, la força i la realitat d'aquesta comunió frater-

na, nosaltres respondrem un cop i un altre: “Jo crec en la nova fraternitat”.

“Utòpic”, segons la seva etimologia, significa que no té lloc en la nostra història o en la nostra terra. Però això no significa que no sigui real, perquè la nostra història i la nostra terra no són l'única realitat. Aquesta és una de les diferències entre els cristians i els que defensen una utopia transformadora, per exemple en l'àmbit polític, només com un somni atraient, o els que encara pensen que el somni és realitzable ja aquí.

Per als cristians la plenitud de la nova fraternitat és el cel. Però el cel és real. No només és real, sinó que és accessible i és aquí per a nosaltres.

¿Som els cristians, seguidors d'un predicador utòpic? O més encara, ¿hem cregut en un profeta populista o demagògic, que entusiasmava les masses provocant somnis inútils? ¿Eren solament les ganes de fraternitat universal i un llenguatge seductor el que ens va portar a creure en la seva paraula?

Jesús va començar la seva predicació proclamant “el Regne dels cel ha arribat” (Mt 4,17) o “mireu, el Regne de Déu és ja entre vosaltres” (Lc 17,20-21). I els cristians, a partir del baptisme, la fe i la recepció de l'Esperit, van anunciar que “el Regne de Déu ja ha començat” (cf. Ac 8,12). Ells tocaven ja el cel.

El llibre dels Fets dels Apòstols ens dona a entendre que els nostres germans d'aleshores tocaven el cel en l'experiència de gestos de veritable fraternitat (com quan es reunien per escoltar la paraula dels apòstols, celebrar l'Eucaristia i compartir els seus béns: cf. Ac 2,42-47). Però alhora no dissimulaven que entre ells també hi havia conflictes i que alguns no

celebraven l'Eucaristia dignament o enganyaven a l'hora de compartir els béns... (cf. Ac 5,1ss.)

Més enllà de falsificacions i desviacions de grups puristes o de tendències exaltades, els cristians fidels a l'Evangelí sempre han viscut aquesta sana tensió: el cel, el Regne de Déu, la nova fraternitat, ja ha començat aquí a la terra (de començaments humils); però és una força, un dinamisme, que no culminarà si no és en el cel.

Ens convé tornar, sense por ni complexos, al llibre de l'Apocalipsi: contemplar el cel, la gran assemblea dels que van deixar que l'amor (fratern) acabés triomfant en les seves vides, fins i tot fins al martiri, ja que tan gran era la força i la seguretat de la seva fe. El llibre de l'Apocalipsi no és una pel·lícula de ciència-ficció al servei de la nostra emoció passatgera o del plaer dels sentits, sinó la visió que anticipa el futur real. És la invitació a seguir estimant (el germà), passi el que passi, sense cansar-nos-en, perquè l'amor de Crist seguirà triomfant.

El silenci del minut (23-7-2017)

En contrast amb l'ambient que aquests dies es pot viure, veiem oportú dir paraules serioses. Aquests dies també ens proporcionen estones de temps lliure i, potser (tant de bo), una mica de silenci per rumiar coses importants, que el tràfec de la vida quotidiana ens impedeix atendre.

Cada vegada que entre nosaltres es produeix una desgràcia, com la mort d'algú, víctima d'un crim o d'una desgràcia natural, desenvolupem una litúrgia farcida de símbols. Ningú no ho discuteix. Tots, fins els més racionalistes i freds, que podrien rebutjar altres litúrgies, veuen natural que s'amunteguin flors, s'interpreti una músi-

ca suau i emotiva, s'encenguin espelmes, es posin frases al·lusives a la víctima, etc.

No sol faltar el famós "minut de silenci". Tots, reunits en fila o en cercle, amb posat seriós i la mirada perduda, guardem silenci durant un minut. És un dels gestos rituals més freqüents i generalitzats.

Però més d'una vegada ens hem preguntat què passa per dins de cadascun de nosaltres durant aquesta petita estona, buida de paraules i de qualsevol so. Aquest silenci, aquesta concentració, què significa per a cadascun? què passa a l'interior dels qui hi participen?

Esperem que la pregunta no resulti inoportuna. No és mera curiositat. La qüestió respon a l'interès –gairebé per deformació professional– de conèixer el cor humà. Què és el que hi ha en el contacte amb el dolor concret, que justifiqui aquest gest? I quan aquest dolor és resultat d'un crim o d'una injustícia? I quan la víctima és particularment estimada?...

Es tracta més aviat de sentiments espontanis, que necessiten alliberar-se i ser compartits. Potser es vol expressar solidaritat en el dolor, com qui busca la companyia, o l'ofereix, per poder suportar el sofriment. Potser expressa també solidaritat en la indignació i la protesta, quan és el cas d'una injustícia o un abús. El silenci substituiria el crit de denúncia.

Sigui com sigui, assumim aquesta litúrgia i desitjaríem que no passés sense reflexió, com un formalisme ritual. El "silenci del minut" és un contrast terapèutic davant l'alienació que domina la nostra vida: el soroll, les paraules, els missatges, la música, l'activitat, les tensions i els aclaparaments. El mal, la contradicció, el fracàs, la desgràcia, són també reals, més reals que la vida superficial i artificiosa que

ens hem muntat. Cal comptar amb l'existència del mal, particularment amb la mort i el seu misteri. És un bon correctiu per als optimistes del progrés de la raó humana, de la ciència i tècnica. És igualment una bona medicina pels qui pensen que tot és o ha de ser festa...

Però pensem sobretot que és una gran oportunitat per tocar el fons del misteri de la vida, amb les seves contradiccions i perplexitats. Una oportunitat per fer-nos grans preguntes: això és tot? ens resignem a la impotència? seguim confiant en la capacitat humana per solucionar-ho tot: noves lleis, nous recursos, noves polítiques evitaran el dolor? qui canviarà el curs de la vida amenaçada constantment de fracàs?

Els cristians en el silenci del minut preguem i en això trobem la pau i l'esperança per seguir vivint.

El descans (30-7-2017)

No hauríem de deixar passar l'ocasió de pensar en el que significa per a un mateix el temps de vacances. Aquesta qüestió és tan important que, qui sàpiga respondre-la, sabrà què és viure, segons ell, la qual cosa ja és molt.

Solem identificar les vacances amb «el temps de descans». Les vacances, segons aquesta manera de parlar, s'entenen com l'ocasió de compensar el cansament (físic i psicològic) que produeix el treball quotidià. (Molts que pateixen l'atur, ja desitjarien necessitar aquesta compensació.) Llavors, la vida pot esdevenir una successió avorrida de cicles de «treball (esforç, tensió, cansament) – descans (comoditat, relaxació, recuperació)». Aquí vindria aquesta pregunta tan freqüent: treballem per viure o vivim per treballar?

Hem llegit l'interessant article del professor Joan Carles Mèlich titulat “Filosofia de l'estiu”. Cal agrair a la filosofia l'ajuda que ens presta per viure una mica més conscientment allò quotidià. En principi, tal com ell diu, les vacances s'entenen com el temps del desig, temps obert, no condicionat, enfront del temps de l'obligació. Tanmateix, reconeixem amb ell que moltes vegades el que anomenem desig està inconscientment tan estructurat i condicionat, com el treball quotidià. Ho veu en tres fets concrets, propis de les vacances: el viatge, la lectura i l'avorriment. El viatge en les vacances sembla ja una cosa imposada. El pitjor és que moltes vegades viatgem «portant la casa a sobre», en realitat no sortim de casa i res no ens pot sorprendre, seguim al món de sempre. Igualment podem llegir sense aventura, sense novetat que canviï en alguna cosa la pròpia vida. L'avorriment pot ser un temps desitjat, però insuportable si no hi ha iniciativa, creació, disposició a l'inesperat...

Davant d'aquestes reflexions, que en gran mesura són certes, hom no pot sinó recordar la importància que té per a la nostra fe “el descans” i la pau, com a expressió de la plena felicitat, la plenitud humana. Déu va descansar el setè dia de la creació, establint el dia de descans en la tradició jueva; entrar en el descans de Déu és l'aspiració de tota la humanitat, impedita als qui tenen endurit el cor (cf. *Sl* 94,11). I Jesús s'adreçava als jueus afeixugats pel jou de la Llei: «Veniu a mi els qui esteu cansats i afeixugats i jo us faré reposar» (*Mt* 11,29)...

¿Ens sembla que estem en una altra dimensió; que res té a veure tot això amb les vacances? Creiem que no. Les vacances són més que una necessitat psicològica;

són més que la compensació evasiva de l'estrès.

Les vacances són un signe que desitgem profundament el paradís. I el paradís que ens ha obert Jesucrist ens és revelat com a plenitud d'amor.

Aquell professor ens presentava una manera de viure l'estiu que ens permetés «créixer» mitjançant el canvi real, la creativitat, l'aventura, etc. Tant de bo tots li'n féssim cas. Però créixer, què significa? cap a on? en què? com?

Sant Agustí, que sentia un fort atractiu vers l'anomenat «sant oci» (la companyia dels amics, la lectura, l'estudi, el treball al camp i l'oració) escrigué, comentant la primera carta de sant Joan:

«La culminació de totes les nostres obres és l'amor. Aquest és el fi; per aconseguir-lo, correm; cap a ell correm; un cop arribats, en ell descensem» (10,4)

Voldríem que les vacances ens servissin per córrer més i millor cap a aquest descans.

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

Carta al Sr. Magí Boronat, Síndic Municipal de Greuges

Illtre. Sr. Magí Boronat
Síndic Municipal de Greuges
Palau Falguera
C/ Falguera, 2
08980 – Sant Feliu de Llobregat
Barcelona

Sant Feliu de Llobregat, 4 de juliol de 2017

Estimat en el Senyor:

He rebut l'informe d'actuacions, corresponent a l'any 2016, que heu portat a terme des de la Sindicatura Municipal de Greuges juntament amb el vostre comiat.

Us agraeixo la vostra tasca al davant d'aquesta Sindicatura durant 10 anys al servei de la ciutadania i dels drets de les persones a Sant Feliu de Llobregat.

Ben cordialment.

*† Agustí Cortés i Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Condol als familiars per la mort de Pau Pérez

Sant Feliu de Llobregat, 21 d'agost de 2017

Benvolguts pares, germà, família i amics d'en Pau Pérez:

Encara que en la distància, he seguit de

prop la notícia de la mort d'en Pau, que a tots ens ha commogut profundament.

Rebeu aquestes paraules sinceres, per expressar-vos, en nom propi i de tota la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, la nostra comunitat amb ell i amb tots vosaltres. Creiem fermament en el Déu Pare de Jesucrist i Pare nostre, que sosté eternament les nostres vides, en especial, les vides d'aquells que han patit les agressions més cruels i injustes.

Que l'Esperit us beneeixi amb el do de la pau i us ompli de consol.

Units en la pregària.

Amb tot afecte:

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Carta a la Hermana Guadalupe Herranz, HHDC

Hna. Guadalupe Herranz
Superiora General
Hermanas de la Doctrina Cristiana
Plaza de la Constitución, 9
46920 – MISLATA – VALENCIA

Sant Feliu de Llobregat, 31 de agosto de 2017

Estimada en el Señor:

He recibido vuestra comunicación de la celebración del XXVI Capítulo General de vuestra Congregación y elección del nuevo equipo de Gobierno General.

Pasamos comunicación a nuestro Delegado diocesano de la Vida Consagrada.

Al tiempo que agradecemos esta información, aseguramos nuestra oración al Espíritu, para que os conceda discernimiento a vivir según el Evangelio y “enseñar la Doctrina Cristiana por todos los medios a vuestro alcance”.

Con sincero agradecimiento y afecto en el Espíritu.

*† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat*

Carta al pare abat Josep M. Soler, OSB

Rvdm. P.
Josep M. Soler, OSB
Abat
Monestir de Montserrat
08199 – MONTSERRAT

Sant Feliu de Llobregat, 31 d'agost de 2017

Estimat P. Abat:

Rebo amb satisfacció la vostra carta del dia 21 proppassat en la qual ens notifiqueu les ordenacions de preveres i diaques que teniu previstes properament al Monestir. Us agraïm aquesta comunicació, estem en comunitat espiritual, i demanem a l'Esperit que assorteixi abundantament els nous ministres de l'Església: Que el seu servei ministerial doni abundants fruits.

Prego transmeti una salutació ben especial al P. Manuel Nin, que presidirà aquestes ordenacions.

Ben units en la pregària i l'acció de gràcies a Déu i a tota la comunitat dels monjos pel servei que rep de vosaltres l'església de Sant Feliu de Llobregat.

Amb afecte fraterne.

*† Agustí Cortés i Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Secretaria General

DECRETS

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Per manament del Senyor Bisbe,

Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i Canceller

Decret 18/17. Dispensa de la festa de precepte de la festa de Sant Jaume, apòstol

Sant Feliu de Llobregat, 25 de juliol de 2017

Atès que la Festa litúrgica de Sant Jaume Apòstol és de precepte,

Atès que el calendari laboral de la Generalitat de Catalunya d'aquest any disposa que el dia 25 de juliol, festa de sant Jaume Apòstol, és dia feiner,

Atesa la importància de la festa dins el calendari de l'Església i preveient les dificultats dels fidels per a conciliar l'horari laboral amb l'assistència a la celebració de l'Eucaristia;

Pel present decret disposem el següent:

1. En les poblacions on s'hagi triat aquesta data com a festa local i, en conseqüència, sigui dia festiu, es manté la festa de sant Jaume com a dia de precepte;
2. En les poblacions on no sigui dia festiu, queda dispensada l'obligació de participar en la celebració eucarística i les altres obligacions derivades de les festes de precepte.

Amb tot, recomanem la participació en la celebració eucarística sempre que sigui possible.

CÚRIA

Comunicació de la Mesa Electoral per a l'elecció de representant dels treballadors

A Sant Feliu de Llobregat, a la seu de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, sent les 10.00 h del dia 29 de juny de 2017, ha estat constituïda la Mesa Electoral i s'ha fet públic en el model oficial adjunt en aquest escrit i a la disposició dels treballadors/es en el taulell d'anuncis del centre de treball.

La Mesa Electoral estarà composta pels següents membres:

- President, la persona treballadora més antiga. Sra. Mª Jesús Majado Bruña.
- Secretària Vocal, la persona treballadora més jove. Sra. Elisenda Almirall Fuster.
- Vocal, la persona treballadora de més edat. Sr. Manel Martínez García.

En aquest acte, es publica al taulell d'anuncis el cens electoral per a l'elecció d'un Representant dels Treballadors que farà la funció de Delegat de Personal.

Així mateix, s'inicia el termini de cinc (5) dies naturals per a la presentació de candidatures¹ a la Mesa Electoral (a la Presidenta), que finalitzarà el dia 4 de juliol de 2017. La proclamació de candidats es publicarà al taulell d'anuncis el dia 6 de juliol de 2017.

La votació es durà a terme el dia 11 de juliol de 2017 a la seu de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat entre les 10.00 h i les 11.00 h (sala Pere Tarrés de Secretaria general).

Atentament,

Mª Jesús Majado Bruña
Presidenta
Elisenda Almirall Fuster
Secretària Vocal
Manel Martínez García
Vocal

¹ Les candidatures han de ser avalades amb la signatura, com a mínim, de tres electors del centre de treball.

Comunicat sobre les vacances estivals

Sant Feliu de Llobregat, 23-6-2017

Benvolguts/des,

Juntament amb aquest escrit us adjunto el calendari laboral de l'any 2017.

En relació a les vacances d'estiu 2017, i tenint present les referències del document de Relacions Laborals entre els treballadors i el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, i allò que en disposa el Conveni Col·lectiu d'Oficines i Despatxos en l'àmbit de Catalunya (art. 31), ens plau comunicar-vos:

1. Que el període de vacances, tal i com es va comunicar verbalment, es farà, durant el mes d'agost de 2017, establint-se, d'acord amb el Conveni Col·lectiu vigent i d'aplicació, un període de vacances anuals de 23 dies laborables.
2. Que els dies totals de descans per vacances durant el mes esmentat, són 22 dies hàbils. Així doncs, les vacances d'aquest any s'estendran des del

dimarts dia 1 d'agost fins el dijous 31 d'agost, ambdós inclosos.

3. Que essent exclòs del període de vacances el dia 15 d'agost, restarà a disposició dels treballadors/es 1 dia de vacances que s'haurà de fer durant el segon semestre de 2017, d'acord amb el calendari laboral del Bisbat.

La manera de concretar l'esmentat període de gaudi de les vacances anuals és en interès de compaginar els drets dels treballadors juntament amb les feines al Bisbat, confeccionant un calendari de vacances perquè tots els treballadors/es coneguin les dates de gaudi de les vacances que corresponen. En interès de les parts, i de forma excepcional, si algun departament necessita definir un període de vacances diferent al referit en el punt primer, es tractarà d'arribar a un acord.

Resto a la vostra disposició per a qualsevol aclariment. Atentament,

*Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i Cancellier
Moderador de Cúria*

Vida Diocesana

PLA PASTORAL

Revisió del Pla Pastoral

Aquest període estival que ara vivim ens permet fer un cop d'ull enrere per mirar i valorar el que hem viscut durant el curs 2016-2017, el central en aquest Pla Pastoral a tres anys que ens hem donat després de la revisió diocesana amb motiu del 10è aniversari del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Vol servir per prendre consciència globalment del que hem viscut i per orientar-nos millor vers el que cal continuar fent durant el proper curs. Sabem que no arribarem a reflectir tot el que s'ha realitzat a la diòcesi; malgrat tot, ens obre una panoràmica per continuar caminant amb esperança.

Què ens havíem proposat?

Crida a l'autenticitat de vida

- a) Preveres i diaques: ministres de la comunió eclesial
- b) Família, Església domèstica
- c) Cura i acompanyament personal dels membres de la comunitat cristiana
- d) Atenció i creixement de l'itinerari diocesà de renovació cristiana

Crida a l'evangelització

- e) Projecte educatiu: la pastoral juvenil i familiar. L'educació afectiva i sexual
- f) Espais de diàleg fe-cultura

Crida a la renovació d'estructures

g) Directori de l'arxiprestat. Configuració del Mapa Pastoral

h) Estructures de comunió-comunicació arxiprestals

i) Estructures d'acolliment dels pobres, discerniment i accions a plantejar. Càritas parroquials i Interparroquials (II)

j) Secretariat de diàleg amb la cultura (ateneus/ràdios/centres parroquials).

Àmbits pastorals

Catequesi

- Celebració de l'enviament. 2 d'octubre de 2016. Conferència amb el lema «Vestiu i fes el mateix». Dirigida per Mn. Carles Muñiz, delegat de Joventut.

Clergat

- Trobades de formació per a preveres i diaques. Mensualment, per vicaries o de forma conjunta, amb diverses temàtiques:

- Com el do rebut configura l'exercici del ministeri. Ponent: Mn. Jaume Fontbona Missé.

- Recés d'Advent. Crida a l'Evangelització. El Prevere acompanyant. Dirigít pel Fr. Octavi Vilà, P. Abat de Poblet.

- Els organismes sinodals. Ponent: Mn. Jaume Fontbona Missé.

- Recés de Quaresma. La germanor sacerdotal. Dirigít per Mn. Cinto Busquet.

- Varietat de carismes i ministeris en l'Església, tota ella ministerial. Ponent: Mn. Daniel Palau Valero.

- XIII Jornades de Formació i Espiritualitat a Montserrat. Del 20 al 22 de febrer de 2017.

- Conferència de Quaresma del bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç. 2 d'abril de 2017. «Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu» (Jn 17,21).

Consell Pastoral Diocesà

- 12 de novembre de 2016. Reflexió al voltant del Pla Pastoral amb aquesta pregunta per estimular el diàleg: «De quina manera el que ha sorgit de tots nosaltres pot tornar a nosaltres? La comunió interna.» Què hem fet?

Ensenyament

- Trobada de professors cristians. 26 de novembre de 2016. Lema: «Com ensenyar a estimar? Parlar d'afectivitat i sexualitat amb adolescents des d'una perspectiva cristiana». Dirigida per la Sra. Mercè Lajara.

Família

- XI Jornada diocesana de la Família. 11 de març de 2017. Trobada i Eucaristia.

- Trobades mensuals «Diàleg en Família» al voltant de l'Exhortació apostòlica *Amoris Laetitia* i Butlletí de la Delegació.

Joventut

- Reunió amb els equips de Pastoral de les escoles cristianes. 28 de novembre de 2016. Educació afectiva i sexual.

- Trobada diocesana d'adolescents i joves a Sant Sadurní d'Anoia. 4 de febrer de 2017.

Laïcat

- Octubre i novembre. Jornades de Formació i Animació Pastoral, a Vilafranca i a Sant Feliu.

Litúrgia

- VII Trobada d'animadors de litúrgia. 5 de novembre. Evangelització per la litúrgia, enviats a renovar el món amb misericòrdia.

Vida consagrada

- Recés d'Advent del dia 19 de novembre de 2016.

- Recés de Quaresma del dia 18 de març de 2016.

Pastoral vocacional

- Trobada de formació amb preveres i diaques en el mes de la Cadena de Pregà-

ria per les Vocacions. 24 de novembre de 2016. Tema: «L'acompanyament espiritual», amb la Dra. Mar Álvarez.

Arxiprestats

Anoia

- Els diversos objectius s'han tractat en els consells pastorals de cada parròquia i en el Consell Arxiprestal, tot i que no hi ha hagut actes públics específics com a tals.

- Objectiu g). L'experiència de la Visita Pastoral a l'arxiprestat per part del bisbe Agustí, el mes de juny de 2017, s'ha inclòure també en el marc del Pla Pastoral, pel que ha suposat de revitalització de l'estructura arxiprestal.

Bruguers

- El treball del Pla Pastoral s'ha concentrat en la realització d'una Trobada d'agents pastorals de totes les parròquies l'11 de febrer de 2017 a la Casa d'Espiritualitat P. Manyanet de Begues. Els propòsits eren: Prendre consciència que som arxiprestat; treballar el Pla Pastoral diocesà; conèixer agents de pastoral d'altres parròquies; pensar junts cap a on i com avancem; pregar agraint tot allò que Déu ens dona. El bisbe Agustí també s'hi va fer present.

Sant Boi de Llobregat

- Objectiu a). La Visita Pastoral a l'arxiprestat, per part del bisbe Agustí ha facilitat i afavorit molt la comunió entre els diferents àmbits pastorals del territori.

- Objectiu c). S'han realitzat diverses conferències amb la intenció d'ajudar els cristians a tenir uns criteris de discerniment. Per altra part, les excursions, sortides i pelegrinatges realitzats faciliten l'intercanvi, el coneixement interpersonal i la comunió.

- Existeix un responsable arxiprestal de la Pastoral Juvenil per mirar d'aglutinar els

joves de les parròquies i s'organitzen pre-gàries conjuntes de forma rotatòria.

Sant Feliu de Llobregat

- Objectiu b). Al Consell Interparroquial de Molins, s'ha treballat en diverses sessions l'exhortació apostòlica *Amoris Laetitia*.

- Objectiu f). A destacar, la realització de dos programes de ràdio a ràdios municipals, a càrrec de les parròquies: «Obrint camins» a Ràdio Molins de Rei i «Veus de la parròquia» a Ràdio Desvern, tots dos amb una trajectòria de 25 anys.

- Objectiu h). Sortida arxiprestal al Monestir de les Avellanès, com a cita que fa créixer en la consciència i comunió de l'arxiprestal.

- Conferències i xerrades col·loquis sobre el Pla Pastoral, doctrina social, descoberta personal... sovint en locals no parroquials per tal d'establir ponts amb l'entorn.

Montserrat

- Objectiu c). Durant la Quaresma es van realitzar dues xerrades per aprofundir el punt de l'acompanyament en l'experiència creient de cada cristià, a càrrec de Mn. Josep Torrente i Mn. Carles Muñoz. Van ser sessions realitzades a la Parròquia de Sta. Maria de Martorell, amb una participació nombrosa de fidels de tot l'arxiprestal.

Piera-Capellades

- No s'han realitzat actuacions ex professo amb motiu del Pla Pastoral, sinó que s'ha anat tractant en diverses accions ja existents, amb especial èmfasi en les Jornades de formació a l'inici de curs i Jornades quaresmals.

- Al Consell Arxiprestal i consells pastorals parroquials s'ha tractat el reordenament dels serveis a les parròquies per tal de donar cobertura especialment a les

necessitats de les comunitats més petites.

- Objectiu h). S'ha iniciat la integració de la informació de totes les parròquies de l'arxiprestal a la web parroquia.cat.

- Objectiu i). Constitució de les Càritas parroquials de Capellades i de Piera.

Vilafranca del Penedès

- Objectiu b). Des de la Junta de Catequesi Arxiprestal es va realitzar un acte senzill per acostar-se a les famílies dels infants i joves. També s'ha potenciat la formació posterior a la Primera Comunió, cercant una major implicació de les famílies en la formació cristiana dels seus fills.

- Formació cristiana. A partir del curs vinent, una vegada al mes, abans de l'Eucaristia vespertina del dissabte, es farà una breu formació litúrgica.

- Objectiu g). S'ha treballat intensament en les reunions del Consell Arxiprestal per fer palesa la realitat pastoral d'aquest arxiprestal amb les seves dificultats i esperances. Sobretot s'ha tingut present les celebracions, la formació i un pla conjunt de catequesi.

Garraf

- Objectiu a). Consolidació del dinar setmanal de preveres i sortida lúdica de fi de curs, per créixer en la comunió eclesial. Reestructuració del Consell Pastoral Arxiprestal, afegint-hi un prevere més i laics que representaran sectors pastorals (catequesi, Pastoral de la Salut i acollidors de promesos).

- Objectiu b). Elaboració d'uns materials per a repartir durant el curs que ve a les parròquies per ajudar i afavorir la pregària cristiana dintre de les famílies.

- Objectiu c). S'han començat dinàmiques d'acompanyament personal d'agents de Pastoral i altres membres de les parròquies.

- Objectiu g). S'ha decidit coordinar la Pastoral de la Salut per al curs que ve i ja s'ha reiniciat la coordinació arxiprestal de catequesi.

Sant Vicenç dels Horts

- Recés arxiprestal de Quaresma, el 2 d'abril, al col·legi de les Dominiques de Vallirana, sobre «La Pasqua: créixer en la filiació, créixer en la comunió» a càrrec de Mn. Joan Peñafiel, vicari episcopal. Sortida arxiprestal a Vic, l'1 de maig, amb l'assistència de 210 persones de totes les parròquies.

- Elaboració d'una llista d'activitats i grups existents a l'arxiprestat, amb la quantitat aproximada de membres que en formen part. Serà un bon resum per presentar al bisbe Agustí en la pròxima Visita Pastoral.

- Objectiu b). 1a Trobada de famílies de la Catequesi a nivell arxiprestal, 25 de març, amb uns 300 participants, amb aquest lema: «Viure la fe en família? I tant que és possible!».

CRÒNICA DIOCESANA

JULIOL

1 de juliol. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Santa Magdalena de Viladecans on confereix el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.

2 de juliol. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Santa Magdalena de Canyelles en la presa de possessió de Mn. Joan Ramon Ruiz, com a rector.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere i Sant Fèlix d'Olivella en la presa de possessió de Mn. Joan Ramon Ruiz, com a rector.

Trobada diocesana de joves per a respondre al qüestionari en la preparació del Sínode dels Bisbes de 2018, amb el tema: els joves, la fe i el discerniment vocacional; a la Casa de l'Església.

4 de juliol. El bisbe Agustí participa en el sopar de final de curs de la Delegació diocesana de Joventut a Vilanova i la Geltrú.

5 de juliol. Sessió informativa amb els treballadors i voluntaris de la Cúria diocesana sobre la normativa sobre seguretat a la Casa de l'Església.

6 de juliol. Trobada de formació per a tre-

balladors socials organitzada per Càritas diocesana a la Casa de l'Església.

7 de juliol. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de final de curs de la Cúria diocesana i comiat de la comunitat de religioses dominiques de la Presentació, que han atès la Casa de l'Església i la sagristia de la Catedral.

8 de juliol. El bisbe Agustí participa en el Festival de famílies i joves del Bisbat de Solsona a Gironella amb una catequesi amb el tema: Et seguiré. Tot seguit comparteix el dinar amb els responsables del Festival.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei en la presa de possessió de Mn. Vicenç Guinot, com a rector de les parròquies de Sant Miquel Arcàngel i Sant Bartomeu de la Quadra, de Molins de Rei. A l'espera de la confirmació de l'Arquebisbe de Barcelona, el bisbe Agustí ha proposat Mn. Vicenç Guinot com encarregat de la Parròquia de Santa Creu d'Olorda.

10-12 de juliol. Reunió de Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense a Saldú.

12 i 13 de juliol. El bisbe Agustí participa a Madrid en la Trobada de la Subcomissió de Catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola de la qual és membre.

13 de juliol. Reunió de la Comissió per a l'aplicació de la Llei de Transparència, a la Casa de l'Església.

10-14 de juliol. Delegació diocesana de Joventut. Ruta del Císter. Durant 5 dies una

quarantena de joves del bisbat varen fer la ruta del Císter organitzada per la Delegació de Joves de la Diòcesi. Després d'agafar el bus que recolliria els participants des de diverses poblacions del territori, van anar cap a Vallbona de les Monges, on passarien la primera nit. A partir de l'endemà van passar i fer estada al Santuari del Tallat, l'Espluga de Francolí, Tarrés i, finalment, Poblet (on els esperava el germà Bernat que faria una visita guiada pel monestir). Tots aquests dies de convivència varen ser moments de germanor i creixement a través de les diverses activitats preparades i els moments de compartir que es generaven.

14 de juliol. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

15 de juliol. Delegació diocesana de Missions. Trobada de la Província Eclesiàstica de Barcelona amb missioners i famílies, al bisbat de Terrassa.

El Senyor Bisbe presideix la Missa exequial de Mn. Josep M. Aragonès, a la parròquia de Santa Maria de Torrelavit.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Santa Maria de Torrelavit en la presa de possessió de Mn. Josep M. Fons, com a rector.

16 de juliol. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Llorenç, de Sant Llorenç d'Hortons en la presa de possessió de Mn. Rafael Maroto, com a rector. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia i pregària de Vespres, en la Festa de la Mare de Déu del Carme, a la capella del Monestir del Carme de les germanes carmelites a Vilafranca del Penedès. Tot seguit comparteix un refrigeri amb les monges i assistents a la celebració.

19 de juliol. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia al Santuari de Sant Josep de la Muntanya de Barcelona, en la sessió d'obertura del Capítol general de les religioses.

20 de juliol. El bisbe Agustí signa el conveni de les obres de rehabilitació de la coberta del temple de la Parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat, amb la Consellera de Governació, Administracions públiques i Habitatge de la Generalitat, Meritxell Borràs i el vicepresident primer de la Diputació de Barcelona i diputat de Territori i Sostenibilitat, Dionís Guiteras. La signatura es fa en la sagristia del temple parroquial, després de fer una visita d'obres amb les intervencions del rector, Mn. Antoni Fernández i l'arquitecte. Reunió presidida pel Vicari General amb els responsables de la Pastoral penitenciària de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església.

21 de juliol. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església. Reunió de preveres que acullen la imatge peregrina de la Mare de Déu de Fàtima a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església.

22 de juliol. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Vicenç de Castellbisbal en la presa de possessió de Mn. Vicenç Guinot, com a rector i Mn. Miquel A. Jiménez, diaca permanent, com a encarregat de la pastoral.

23 de juliol. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Santa Eulàlia del Papiol en la presa de possessió de Mn. Vicenç Guinot, com a rector i Mn. Miquel A.

Jiménez, diaca permanent, com a encarregat de la pastoral.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Basílica de Sant Maria de Vilafranca del Penedès en la presa de possessió de Mn. Xavier Aymerich, com a rector d'aquesta parròquia i de les parròquies de Santa Magdalena de Pontons, Santa Maria de Sant Martí Sarroca, Sant Genís de Torrelles de Foix, Santa Maria de Foix d'El Terme (Torrelles de Foix), Sant Miquel d'Olèrdola, Sant Pere de Sant Pere Molanta (Olèrdola), Sant Pere de la Gornal de Castellet i la Gornal. També com adscrit a la Parròquia de la Santíssima Trinitat de Vilafranca del Penedès.

26 de juliol. El bisbe Agustí visita el casal d'estiu de l'Esplai Sol naixent de la Parròquia de Sant Esteve d'Ordal, amb la presència del rector i consiliari dels Esplais, Mn. Agustí Roig i el secretari general de la Fundació Pere Tarrés, Sr. Oriol Pujol. El bisbe Agustí visita les activitats de l'Esplai i comparteix el dinar amb els responsables assistents.

28 de juliol. Reunió dels delegats diocesans de Joventut i Pastoral Vocacional per a la redacció de la Síntesi en resposta del qüestionari per al Sínode de Bisbes de 2018, a la Casa de l'Església.

AGOST

8 d'agost. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en la festa de Sant Domènec, al Monestir de la Mare de Déu de Mont-Siò de les Germanes Dominiques, a Esplugues de Llobregat. A continuació comparteixen el dinar amb la comunitat i els assistents a la festa.

10 d'agost. El bisbe Agustí presideix l'Ofici de Festa Major de sant Llorenç, diaca i màrtir, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

19-27 d'agost. Delegació diocesana de Joventut. Anada a Taizé.

19-23 d'agost. Delegació diocesana de Joventut. Convivències i recés a Gisclareny.

20 d'agost. El bisbe Agustí concelebra en l'Eucaristia per la pau i la reconciliació i per les víctimes dels atemptats a Barcelona i Cambrils, a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

21 d'agost. Missa exequial per Pau Pérez, víctima dels atemptats a Barcelona, a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, amb la presència del Vicari General. El Bisbe Agustí envia una carta de condol a la Família, carta que és llegida i entregada al final de la celebració.

28 d'agost. Onomàstica del bisbe Agustí.

NECROLÒGIQUES

Mn. Josep Maria Aragonès

Sant Feliu de Llobregat, 14-7-2017

Mn. Josep Maria Aragonès i Rebollar, Prevere diocesà de l'Església de Sant Feliu de Llobregat i Rector emèrit de la Parròquia de Santa Maria de Lavit i Sant Marçal de Terrassola, de Torrelavit, ha mort avui, dia 14 de juliol de 2017, a l'edat de 91 anys, confortat amb els sacraments de l'Església.

La Generalitat de Catalunya li va concedir la distinció de la Creu de Sant Jordi el 4 de maig de 2015 en reconeixement "al seu compromís cívic i a una activitat espiritual exercida com a representant d'un cristianisme obert, acollidor i arrelat a Catalunya". El bisbe Agustí ha comunicat el traspàs de Mn. Aragonès al President de la Generalitat, com a persona distingida amb aquest reconeixement.

L'any 2009 el bisbe Agustí va escriure una glossa referint-se a ell, que va desenvolupar durant més de trenta anys la seva tasca pastoral al Penedès, titulada "Les vinyes de mossèn Aragonès". La podeu consultar en català i en castellà.

Les exèquies, presidides pel Sr. Bisbe Agustí, tindran lloc demà dissabte, a les 12.00 h, a la Parròquia de Santa Maria de Lavit, de Torrelavit.

En canvi, la vetlla es farà a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, de Barcelona, on residia actualment, des d'avui a les 15.00 h. Demà a les 10.00 h del matí se celebrarà allà mateix una missa, amb els preveres residents, presidida per Mn. Pere Milà, vicari episcopal.

INFORMACIONS

Nota de condol per l'atemptat a les Rambles de Barcelona

Sant Feliu de Llobregat, 17-8-2017

Unint-se a les mostres de dolor expressades pel cardenal Omella i el bisbe Sebastià Taltavull per l'atemptat esdevingut a la veïna Arxidiòcesi de Barcelona, així com a la nota de la Secretaria de la Conferència Episcopal Tarraconense i a la de la Secretaria General de la Conferencia Episcopal Española, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés Soriano, manifesta el seu dolor per totes les víctimes, morts i ferits, i per les seves famílies.

Al mateix temps que condemna aquest acte terrorista, convida tots els fidels i ciutadans en general a respondre a la violència multiplicant en la vida quotidiana gestos de pau i fraternitat i encomana pregàries per tots els afectats.

Organismes Diocesanes

DEPARTAMENT DE PATRIMONI

Memòria del curs 2016-2017

El següent document vol esdevenir la memòria de curs del Departament de Patrimoni del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

El departament de Patrimoni, amb el seu delegat al capdavant, té com objectius inherents gestionar l'administració directa dels béns immobles, patrimonials, històrics i artístics de la Diòcesi, seguint les directrius del sr. Bisbe. A més a més, té la responsabilitat de vetllar per l'inventari, la catalogació, la conservació, la inscripció legal i el rendiment dels béns immobles per tal que reverteixin en els fins pastorals que, en definitiva, és el que dona sentit a la seva possessió.

En aquest curs 2016 – 2017, es destaquen interaccions i intervencions que han servit per a dur a terme els objectius plantejats.

1- Relacions institucionals

Enguany ha estat un curs intens a nivell institucional ja que s'han mantingut relacions a nivell local, comarcal, de país, a través de la Generalitat, i, finalment a nivell estatal. Totes les reunions i contactes esdevenen motor per a establir vincles i sinèrgies entre l'administració i la Diòcesi i permet anar teixint un treball en comú

pel bé del patrimoni arquitectònic i artístic que regentem.

Un exemple d'aquesta relació s'ha materialitzat amb el conveni entre la parròquia de Sant Antoni de Pàdua, de Sant Vicenç dels Horts, amb l'Esplai Gent gran, on l'Ajuntament pagarà la neteja de l'enjardinat; la subvenció a l'església de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat, a través de la Diputació o l'inici de converses amb el Ministerio de Fomento perquè puguin ajudar econòmicament la Catedral.

2- Suport tècnic a les parròquies

Un dels pilars fonamentals del Departament de Patrimoni és l'assessorament i suport a les parròquies que demanen un cop de mà. El contacte s'estableix a través d'una visita a la Casa de l'Església o a partir d'una trucada o correu electrònic.

Alguns dels temes assessorats han estat, per exemple, la redacció de convenis i contractes de lloguer, compra-venda, cessió d'ús, processos d'expropiació, segregació... (com el contracte del lloguer de la casa rectoral de Sant Jaume Sesoliveres, els convenis dels cementiris de Sant Pere Molanta i Olèrdola...); donar sortida i resolució a sinistres, mitjançant la comunicació amb l'asseguradora, gestionar taxes, ibis...

3- Obres

L'any ha estat marcat per l'esfondrament parcial de diversos immobles eclesials. Cal destacar l'ermita de Sant Pere "ad vincula", pertanyent a la parròquia de Santa Maria de Sant Martí Sarroca, la caiguda de part de la sagristia de la parròquia de Sant Joan Despí i, finalment, l'esfondrament parcial de la sagristia de Sant Pere Molanta. Fruit d'això s'ha començat a redactar un procediment per a realitzar revisions ITE.

A part dels problemes de deteriorament d'immobles, també s'ha fet el seguiment d'obres d'altres infraestructures com pot ser, per exemple, les millores al temple de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat, la segona fase del temple de Sant Pere de Castellet i la Gornal o la construcció d'immobles a Garraf, que seran destinats a lloguer. A més a més, s'han demanat diversos estudis tècnics per a poder quantificar en cada cas el marc d'intervenció, la viabilitat de l'obra... Un exemple són les obres de la Torre de Claramunt, a Vilanova d'Espoia.

4- Subvencions

Enguany s'han tramitat dues subvencions: "Execució d'obres de restauració i conservació d'immobles de notable valor cultural" i "Subvenció per a la conservació i restauració de béns culturals mobles i d'elements històrics i artístics del patrimoni immoble".

L'ajut de la primera subvenció el van rebre la parròquia de Sant Pere de Castellet i Santa Maria de Vilafranca del Penedès. Pel que fa a la segona, els diners foren concedits a la parròquia de Sant Pere, de Sant Pere de Ribes.

5- Inventari de béns immobles i regulació de les titularitats registrals i cadastrals

A dia d'avui estem en procés d'actualització de dades del programa Catasa perquè aquest pugui esdevenir una eina de gestió patrimonial.

Al mateix temps, s'estan duent a terme canvi de titularitats cadastrals que encara estan a nom de l'Arquebisbat de Barcelona. Malgrat que la resposta del cadastre és lenta, totes les peticions han estat acceptades.

De cara el curs 2017 – 2018 està programat tornar a iniciar el procés d'immatriculació d'immobles de titularitat parroquial

pendents d'ordenar. Per aquest motiu, s'han preparat els expedients per poder passar al gabinet jurídic de la casa.

6- Arxiu

6.1 – Fons de consulta

L'arxiu històric continua mantenint el ritme de visites. La sala esdevé un racó de diàleg entre la societat civil i el patrimoni documental. A més a més, coincidint amb el dia dels arxius, enguany es va celebrar una trobada a l'arxiu diocesà amb genealogistes del territori.

6.2 – Patrimoni documental

Enguany s'ha continuat amb el procés de concentració dels Arxius històrics de les parròquies, prioritzant aquells arxius que dormen en rectories on no hi viu el rector. A part de transportar-los cap a la seu diocesana, també es duu a terme un treball de catalogació, sanejament, digitalització i custòdia.

7- Difusió del patrimoni sacre

Des del Departament de Patrimoni es té cura de garantir la dinamització cultural del territori. Principalment aquesta tasca es canalitza a través de la iniciativa de Catalunya Sacra.

Enguany s'ha pogut gaudir del que s'anomena "acte convidat", que fou escollit el "Pa i l'empenta" de Subirats. Al mateix temps, està programada per aquest final de curs una visita a l'església de Sant Pere d'Abrera (29 de juny) i l'explicació dels retaules de Sitges com a obra mestre.

8- Sicpas

Des del Departament s'ha assistit a totes les reunions programades des del Sicpas. El treball amb els altres departaments de Patrimoni de les Diòcesis esdevé un lloc de treball i motor d'iniciatives de col·laboració interessants.

Aquest any, se'n destaca també la comissió mixta amb la Generalitat, gràcies a

la qual ens vam poder reunir amb el conseller de Cultura.

9- Conferència Episcopal Espanyola

Com cada any, el Departament representa el Bisbat de Sant Feliu en les Jornades de Tècnics de patrimoni i en les Jornades d'Estiu de la Conferència Episcopal Espanyola.

Delegacions Diocesanes

MITJANS DE COMUNICACIÓ

Memòria curs 2016-2017

Actuacions emmarcades en el Pla Pastoral Diocesà

Pel que fa al Pla Pastoral Diocesà, en el seu segon any “Estimeu-vos els uns als altres” – L’Església comunió de germans que s’estimen, la Delegació de Mitjans de Comunicació no ha estat implicada en l’actuació concreta de cap dels ítems proposats sota els tres eixos: crida a l’autenticitat de vida, crida a l’evangelització, crida a la renovació d’estructures.

Altres actuacions

Destaquem els següents punts, en el marc del treball ordinari i les funcions a desenvolupar des de la Delegació:

- Taller d’habilitats comunicatives per a preveres i diaques. 25 d’octubre 2016, de les 9 h a les 14 h, Casa de l’Església. Realitzat pels professors Josep Maria Brugués, periodista i assessor de comunicació especialitzat en formació de portaveus, i Josep Maria Vila, logopeda especialitzat en educació de la veu i formador i assessor en l’àmbit de la comunicació oral i el cant. Valoració molt positiva per part dels 14 preveres i diaques participants; un exemple, entre d’altres: “Gràcies per oferir-nos aquesta possibilitat de formació que, al

meu entendre, és molt necessària. Em va agradar tot; destacaria però, la qualitat i empatia dels ponents i la predisposició dels assistents. Es va fer molt curt! No sé si és molt onerós o no però, jo proposo que es continuïn fent aquets cursos. Gràcies.”

- Participació en l’Assemblea de Delegats Diocesans realitzada a Múrcia (30 gener - 1 febrer 2017), convocada per la “Comisión Episcopal de Medios de Comunicación” de la CEE. En aquest context, es va realitzar una breu ponència de presentació de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i de la seva actuació comunicativa durant l’Any Sant de la Misericòrdia, viscut el curs anterior i en el marc del Pla Pastoral.

- Constitució del Comitè de crisi. A partir del treball de sensibilització i de formació realitzat en l’àmbit de la CET per a la gestió comunicativa de situacions de crisi, s’ha plantejat a nivell diocesà la constitució d’un comitè de crisi en el qual la Delegació està implicada. Primeres passes realitzades davant la situació sobrevinguda de malaltia i traspàs del vicari general.

- Participació en la Comissió per a la Llei de Transparència. Per tal de promoure la claredat en la gestió econòmica i patrimonial a la diòcesi i amb la intenció d’aconseguir-ne una comunicació eficaç que faci visible l’acció de l’Església en la societat, s’ha constituït aquesta comissió, en la qual la Delegació està implicada, especialment per a concretar la publicació de la Memòria d’activitats de la diòcesi.

- Gestions per a l’obtenció d’un estudiant en pràctiques. Des de la Delegació, durant aquest curs ens hem informat i hem realitzat algunes gestions en diverses universitats (Ramon Llull, Abat Oliba, UIC, UB) a fi de poder comptar amb un estudiant en pràctiques que pogués donar una ajuda

concreta al projecte d'edició d'un butlletí digital. No han estat fructuoses.

A banda d'aquestes actuacions, el treball a la Delegació ha inclòs també:

- Elaboració d'un projecte per a la implementació d'un butlletí digital de la diòcesi.
- Edició d'un nou tríptic informatiu de la diòcesi.
- Especial cobertura mediàtica del traspass del vicari general, Mn. Jaume Berdoy Alemany.
- Edició regular del Full Dominical.
- Petites reestructuracions al web i la seva actualització ordinària.
- Participació regular a les reunions del SIMCOS.
- Comunicació a parròquies i comunitats religioses amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, 28 de maig 2017.
- Participació de la delegada en el programa "Obrint camins" de Ràdio Molins de Rei, conduït per voluntaris de la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel (26-4-2017 i 21-6-2017).

Dates a destacar calendari 2017-2018

13 maig 2018, Solemnitat de l'Ascensió del Senyor, Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

CATEQUESI

Memòria curs 2016-2017

Equip de la Delegació:

Sres. Susanna Igual, Rosa Vives, Paqui López, Eva Torres i M. Isabel Campmany

Coordinadors Arxiprestals:

Sant Vicenç: Eulàlia Salvans; Sant Boí: Eva Torres; Garraf: Paquita López i Susanna Igual; Anoia: M. Assumpció Canals; Brugués: Amparo Catalán, Soledad Carnicero i Antoni Ardiaca; Sant Feliu: Rosa Vives; Vilafranca: Roser Pons i Montserrat Alsina; Montserrat: Gemma Martín; Piera Capellades: Montserrat Jabalera.

Reunions: Seguim el mateix ritme que havíem establert: l'Equip de la Delegació de Catequesi té una reunió bimensual, i amb els coordinadors arxiprestals, una de quadrimestral.

Activitats d'àmbit diocesà:

X Trobada de catequistes i animadors d'infants i joves de la diòcesi de sant Feliu de Llobregat.

Amb el lema "Ves tu i fes igual", basant-nos en la proposta de l'Objectiu Diocesà d'enguany, el Diumenge 2/10 a Sant Feliu de Llobregat.

Hi són convidats tots els catequistes de la Diòcesi. Celebració de l'Enviament.

Conferència a càrrec de Mn. Carles Muñiz, Delegat de Joventut.

Vam comptar amb la participació d'uns 300 catequistes.

Formació de catequistes:

- Els diferents arxiprestats organitzen la formació de catequistes segons els seus interessos

- Arxiprestat de Sant Feliu: Mn. Xavier Aymerich va oferir dues sessions amb el títol: “La Litúrgia a la Catequesi”. Vàrem comptar amb la participació d'uns 70 catequistes.

- Arxiprestat de Sant Vicenç: Els dies 27 i 28 de febrer dins de la formació de catequistes de l'Arxiprestat que es fa cada any, la Isabel Campmany va fer una sessió amb el títol “La vocació i l'acompanyament del catequista” i el Sr. Juanjo Fernández, pedagog i escriptor, va impartir una formació als catequistes sobre “Com motivem els pares a la catequesi”, amb molt bona assistència per part dels catequistes de les diferents parròquies de l'Arxiprestat.

- Arxiprestat de Sant Boi: el 14 de gener a l'Escola dels Salesians de Sant Boi, també s'impartí una formació als catequistes de l'Arxiprestat de Sant Boi per part de la Isabel Campmany amb el títol “La vocació i l'acompanyament del catequista”. Vàrem acabar la nostra trobada amb la celebració de l'Eucaristia.

- Trobada de catequistes de l'Arxiprestat del Garraf: el 10 de juny amb el lema “Ser catequista, en el dia a dia”. La jornada va tenir lloc a la tarda al local de l'Orfeó Vilanoví, de la parròquia de Sant Antoni Abat. S'hi van aplegar una cinquantena de catequistes i la sessió va ser conduïda per la coordinadora de catequesi de l'Arxiprestat de Sant Boi, la Sra. Eva Torres.

- Setmana Catequètica: Organitzen les Delegacions de Catequesi de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat. Setmana de l'11 al 15 de juliol de 2016. Hi participaren 20 catequistes de la nostra diòcesi.

- XV Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi. Celebrades al Seminari de Barcelona els dies 30 de juny i 1 de juliol. Durant aquestes jornades els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense varen presentar el Catecisme “Testimonis del Senyor”.

Vàrem comptar amb l'assistència d'uns trenta catequistes de la nostra Diòcesi.

- Peregrinació de Catequistes a Roma amb motiu del Jubileu de l'Any de la Misericòrdia; del 23 al 25 de setembre de 2016.

- Juntament amb 15000 catequistes de tot el món i 450 d'Espanya, uns 30 catequistes de la nostra Diòcesi vàrem participar en la peregrinació, que es va cloure amb l'assistència a la Missa que va presidir el papa Francesc a la Plaça de Sant Pere.

- IX Jornades Interdiocesanes de Formació de Catequistes: “L'Evangelí, de generació en generació”

- Els dies 11, 12 i 13 de novembre a Caldes de Montbui (diòcesi de Terrassa), organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i de les Illes Balears (SIC).

Hi van participar gairebé tres-cents catequistes de totes les diòcesis de l'àmbit catalano-balear. Les activitats formatives es van desenvolupar en diversos espais de la vila de Caldes de Montbui, especialment l'església parroquial de Santa Maria, l'Escola Pia i la Casa d'Espiritualitat.

Les jornades comptaren amb la presència i participació de Mons. Sebastià Taltà

vull, Bisbe President del SIC, Mons. Josep Àngel Sáiz Meneses, bisbe de Terrassa, Mons. Salvador Giménez, bisbe de Lleida, i Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar de Terrassa.

Coordinadores Arxiprestals: Les que s'han constituït i les que segueixen d'altres anys es reuneixen amb una periodicitat trimestral, i ofereixen als catequistes de l'Arxiprestat, suport formatiu i són l'enllaç amb la Delegació Diocesana. Tenim coneixement del bon funcionament de les coordinadores de Sant Feliu, Sant Boi, Garraf, Vilafranca i Anoia. Cal de tota manera seguir treballant per assolir l'objectiu que tots els catequistes de la Diòcesi tinguin aquest suport que ens sembla força eficaç.

Participació de la Delegació de Catequesi en activitats a nivell interdiocesà:

- Participació de la delegada de Catequesi de Sant Feliu a la reunió mensual del SIC a Barcelona
- Col·laboració en l'organització de les Jornades de Formació del SIC
- Coordinació, juntament amb els delegats de Catequesi de Terrassa i Barcelona, de la Setmana Catequètica
- Formació a la Setmana Catequètica 2016: "La Vocació del Catequista"
- Col·laboració en l'elaboració de materials del SIC
- Col·laboració en la revista "Catequesi" que edita el SIC
- Jornades de "Delegados diocesanos de Catequesis" organitzat per la "Comisión Episcopal de Enseñanza y Catequesis. Subcomisión Episcopal de Catequesis" amb el títol: "El proceso de conversión en los itinerarios de iniciación cristiana". Del 13 al 15 de febrer de 2017, a Madrid.

Durant aquest curs, en totes les nostres trobades hem treballat l'objectiu del Pla Pastoral d'enguany.

Fonamentalment ens hem centrat en els següents punts:

- "Crida a l'Autenticitat de Vida"
 - Família Església domèstica

La Catequesi per la seva mateixa naturalesa, està en contacte amb les famílies "reals" que demanen algun sagrament de la iniciació cristiana per als seus fills.

Ens hem centrat, tal com demana l'objectiu pastoral, a ajudar a descobrir com Déu és present i acompanya la família en la seva situació.

Juntament amb la Delegació de Família i Vida, hem elaborat uns materials, que inspirats en l'exhortació apostòlica *Amoris Laetitia* facilitin aquest inici de diàleg i acostin les persones al descobriment i reconeixement d'aquesta presència amorosa de Déu en el si de la família.

- Cura i acompanyament personal dels membres de la comunitat cristiana

Per tal d'assolir el que se'ns demanava en aquest punt, ens hem centrat en l'acompanyament dels catequistes de les nostres parròquies, per part dels mateixos catequistes i preveres, fomentant que es creïn comunitats de catequistes que a més de preparar les sessions de catequesi, preguin junts, s'estimin i es coneguin.

La pregària comunitària i personal, la identificació del catequista com una persona cridada a proclamar l'Evangeli, tot ajudant-lo a descobrir la seva vocació, el valor de la comunitat cristiana que l'acompanya i en la qual viu i creix, han estat els altres punts que tot i haver començat a impulsar i treballar, creiem que en el curs vinent caldrà seguir reforçant.

Calendari de la delegació per al curs 2017-2018:

Diumenge 8 d'octubre de 2017: Celebració de l'Enviament de Catequistes, a la Casa de l'Església, a les 17.00 h

Reunions de l'Equip de la Delegació:

7 de setembre, a les 18.00 h

31 de setembre de 2017, a les 18.00 h

30 de novembre de 2017, a les 18.00 h

1 de febrer de 2018, a les 18.00 h

12 d'abril de 2018, a les 18.00 h

31 de maig de 2018, a les 18.00 h

Reunions de coordinadors arxiprestals:

16 de setembre de 2017, a les 10.30 h

20 de gener de 2018, a les 10.30 h

14 d'abril de 2018, a les 10.30 h

Juny (a determinar)

MISSIONS

Eucaristia missionera a Terrassa

Enguany l'eucaristia missionera de la Província Eclesiàstica de Barcelona es va celebrar el 15 de juliol a Terrassa i la va presidir el bisbe de la diòcesi, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses a qui van acompanyar en la celebració el delegat de missions de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, mossèn Manel Roig, el director de la revista Mundo Negro, Jaume Calvera i el missioner combonià del SCAM, José Rubio, col·laborador en l'animació missionera a la zona de Catalunya.

El bisbe Saiz Meneses, a l'homilia, va convidar a “no tenir por d'anunciar l'Evangeli a temps i fora de temps com ens demana l'Apòstol Pau”, i a “posar tota la nostra confiança i esperança en el Senyor i només en el Senyor”. Els va proposar l'exemple de Santa Teresa de Lisieux, que “en la seva curta vida, sense sortir mai del convent, però, amb un cor ple d'amor per les missions i els missioners”, Déu la va escoltar i l'Església la va elevar a la dignitat de Patrona de les Missions.

La jornada va finalitzar amb un refrigeri, durant el qual van poder compartir experiències missioneres i estrènyer llaços més profunds d'amistat i afecte entre tots els participants.

El motiu de realitzar-la en el temps d'estiu és que, en aquest període, solen trobar-se a casa nostra els missioners que estan de pas per les seves respectives diòcesis, visites als familiars o congregacions religioses, etc. És el cas, per exemple, de la germana Maria Rallo, carmelita missionera del Pare Palau. Ella, natural de Benicàssim, va viure alguns anys a la comunitat present al Prat de Llobregat i actualment està destinada a Kènia. Va aprofitar uns dies de visita a la seves germanes del Prat per saludar també al bisbe Agustí.

Memòria del curs 2016-2017

Missions Interdiocesanes.

Cooperació amb l'Àfrica. La ONG Makary-Blangoua.

Ens deia el corresponsal de Mn. Miquel Àngel Pérez, que fou missioner al nord Camerun:

“Hem estat capaços de contactar amb els mossens de Blangoua i Makary i discutim els programes futurs. Creiem en la modalitat de reactivar l'agricultura perquè la població creix en aquesta temporada. Busquem trobar llavors seleccionades perquè puguin sembrar en el temps i tenir bones collites. De fet, es va trobar que gran part de la població ja havien consumit les llavors.

Pel que fa a nous projectes crec que la perforació és el més visible.

Però els salaris dels mestres són més importants.

La rehabilitació d'aules també és útil, però tenim altres prioritats. De fet, el nombre d'estudiants de l'escola primària no requereix l'ús de totes les instal·lacions. El 2014 vam tenir 409 estudiants de primària, i el 2015 va baixar a a 298 estudiants a

causa de la crisi econòmica i de seguretat. Aquest any hem invertit molt en la renovació de la instal·lació solar a Makary i activitats de suport per a CEFAVIHAR (Formació Professional).”

Diocesans a l'Amèrica.

Calama, Xile.

Ens diu la Mª Rosa Olivé per Nadal 2016:

“Avui surt al diari una notícia curiosa: Calama és la ciutat de Xile on s'han registrat més “temblores” aquest any. Fins a novembre n'hem tingut 528 !!! i nosaltres sense ni ser-ne conscients de la majoria! El bo de la nostra zona és que els moviments de les plaques es produeixen a 100, 150 i a vegades fins i tot a més de 200 Km. de profunditat, i llavors gairebé ni ens arriba el moviment. Els perillosos són els de menys de 20 Km. de la superfície, sobretot si són en el mar, ja que poden provocar tsunamis.

A nivell de Diòcesi estem molt contents amb el nou bisbe Oscar Blanco. És una persona molt senzilla, propera a la gent i dialogant. Ja ha anat a gairebé tots els poblets de l'interior per connectar i acompanyar la gent indígena en les seves celebracions.”

Junt amb Mn. Jordi Jorba i Mn. Enric Olivé treballa en aquesta diòcesi de sudamèrica.

Tiraque, Bolívia.

Per Pasqua de l'any 2016 ha tornat de Tiraque (Cochabamba) la família de missioners laics, de Torrelles de Llobregat. Són el David i la Cristina amb el seus petits, Damià i Cèlia. Estaven col·laborant a la muntanya de la mateixa arxidiòcesi de Cochabamba. Ara desitgen ser enviats de nou des de Sant Feliu de Llobregat a la missió que els necessiti.

Sabaneta, República Dominicana.

El Roger i la Maria han tornat el desem-

bre 2016 i han acabat el seu servei laic i missioner a la diòcesi de San Juan de Maguana, en la residència d'estudiants rurals d'Aventura. Llegim a la web d'aquests laics: "Tres anys tan sols serveixen per a fer un tastet de la gent senzilla, és tant el que ens queda per aprendre... Un mirar enrere i sentir un agraïment profund per haver pogut ser administradors de la vos-

tra generositat. A les cases els queden els "camarotes", a Aventura li queda la guagua i la biblioteca construïda i plena de llibres, a algú li queda la casa millorada, un altre va ser contractat durant un any com a professor de música, i molts altres petits projectes diaris que hem pogut dur a terme gràcies a la vostra generositat.

Estadística dels missioners lligats a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat					
	Laics	Religioses	Religiosos	Preveres Diocesans	Total
Àfrica		2	1	-	3
Amèrica	4	5	5	1	15
Àsia	-	-	1	-	1
Europa	-	2	-	-	2
Total	4	9	7	1	21

JOVENTUT

Carta dels delegats de Joventut i Vocacional en relació al sínode sobre els joves

Sant Feliu de Llobregat, 15-5-2017

Benvolguts i benvolgudes,

Com bé sabeu, el passat gener es va presentar el document preparatori de la XV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes sobre el tema “Els joves, la fe i el discerniment vocacional”. Aquest document preparatori va acompanyat d’un qüestionari que vol ser una part integral del document i no un simple apèndix. Us adjuntem el document i el qüestionari. Les delegacions diocesanes de pastoral juvenil i vocacional entomem amb humilitat, responsabilitat i alegria la coordinació d’aquest treball al nostre bisbat.

És per això que us convidem a participar a una jornada on elaborarem l’aportació diocesana al Sínode dels bisbes: Els joves, la fe i el discerniment vocacional. Això serà el diumenge 2 de juliol del 2017, de les 16.30 a les 20.30 h, a la Casa de l’Església.

16.30 Acollida i cafè

17.00 Benvinguda i pregària

17.30 Presentació del document. Treball en grups i posada en comú

20.00 Pregària de vespres

Pots participar en aquest treball?

1. Participant a la jornada. Tu i aquells a qui creguis oportú de la teva comunitat que ho puguin fer. És important venir a la jornada havent-se llegit el document(*) i intentar respondre el qüestionari (només el punt 2. Llegir la situació).

2. Si no pots participar a la jornada, enviant a Secretaria General les teves respostes (només el punt 2. Llegir la situació), intentant que siguin com a màxim de 2 o 3 línies.

3. A la Jornada us presentarem com treballar el punt 3. Compartir les pràctiques.

Ens encoratgem a fer-ho sense tenir por d’escoltar l’Esperit que ens suggereix opcions audaces i ens demana arriscar per seguir el Mestre. Que sapiguem viure aquest temps de gràcia per a aprendre, com a església diocesana, a acompanyar els joves perquè reconeixin i acullin la crida a l’amor i a la vida en plenitud, i també demanar als mateixos joves que ens ajudin a identificar les modalitats més eficaces d’avui per anunciar la Bona Notícia.

Restem a la vostra disposició,

Delegats de Pastoral juvenil i vocacional

(*) Aquest document el trobareu a la p. 271 d’aquest mateix Butlletí

Memòria curs 2016-2017

Trobada diocesana d’adolescents i joves

Durant la tarda – vespre de dissabte 4 de febrer més d’un centenar de joves ens vàrem trobar a Sant Sadurní d’Anoia. El lema de la trobada fou les ganes d’aprofundir i concretar l’Amor que Déu ens té, en un mateix, en l’altre, en la natura i en la comunitat.

A part de totes les activitats preparades, vam gaudir d'una estona de pregària i amb un fantàstic i festiu fi de festa.

Trobada de joves +25

Dissabte 6 de maig es va realitzar la “Trobada diocesana +18”. Enguany, la paròquia escollida va ser Sant Pere i Sant Pau del Prat del Llobregat.

L'encontre, dirigit a majors d'edat del bisbat, va començar amb unes vespres dirigides pel sr. Bisbe. Posteriorment, la Montse Amenós, de Piera, ens va donar el seu testimoni com a laica, mare de família, compromesa amb l'església. Amb senzillesa i de manera entenedora ens va explicar com ha anat teixint la seva vida i, a mesura que passava a l'edat adulta, agafava consciència de la missió de ser batejada. Malgrat els alts i baixos que tots tenim, ens animava a no perdre l'esperança ni tenir angoixa per a concretar de cop el que s'anomena “crida”. Destacava, a més a més, la dimensió d'acolliment, catequès, celebrativa i de comunió com a pilars per a sostenir-se i així, a poc a poc, anar fent camí de fe.

Després del testimoni els joves es van dividir en grups per a reflexionar al voltant de les seves paraules i comentar, per exemple, quin és el moment que vivia cadascú com a jove cristià. Finalment, ens vàrem tornar a reunir tots. En aquesta ocasió al voltant d'una taula per a sopar i brindar per una trobada tan gratificant i vivificadora.

Recés d'advent

Enguany el recés d'advent s'ha realitzat el 27 de novembre a Vilanova i la Geltrú. En aquesta ocasió, la tarda va ser guiada per un grup de música de rap del centre els Til·lers de Mollet del Vallès. Els joves del

centre que van venir van ser un testimoni d'esperança per la resta i es va crear un ambient d'intercanvi i confiança.

Finalment, la tarda va acabar amb les vespres.

Trobada diocesana de catequistes (i altres agents de pastoral amb adolescents i joves)

El diumenge 2 d'octubre de 2016, i en el marc de la X Trobada diocesana de catequistes i animadors d'infants i joves, els agents de pastoral amb adolescents i joves vam participar en una formació amb la Mar Álvarez, per aprofundir en com la psicologia ajuda a una pastoral des de l'acompanyament. I això ho vam fer en continuïtat amb el que hem fet els altres anys: acompanyament i cultura vocacional.

Comunitat d'acompanyants

En continuïtat amb el treball iniciat l'any 2015, referent als grups de joves del bisbat, la comunitat ha seguit donant suport als referents de pastoral juvenil de cada territori.

A més a més, al llarg del curs s'ha dissenyat un itinerari diocesà per a confirmació i material pels animadors, que sortirà a principis del curs 2017 – 2018.

Recés de quaresma i trobada amb joves que han de rebre el sagrament de la confirmació

Més de 40 joves vinguts d'arreu del bisbat es varen trobar el primer diumenge de Quaresma a la Casa de l'Església per a fer el Recés quaresmal, que va servir, també, per a tots els joves del bisbat que han de rebre el sagrament de la confirmació.

Després d'una salutació del nostre bisbe, va ser el grup “Canta la Teva Fe” qui, a

través de les seves cançons, va guiar el recés. Amb diverses preguntes sobre la taula els nois i noies es van dividir en diversos grups per a reflexionar i debatre.

Simposi sobre els joves

El Delegat de Joventut va participar al simposi promogut pel Consell Episcopal d'Europa.

L'objectiu principal de la trobada era reconèixer la importància de l'acompanyament als joves i proposar una reflexió per part de l'Església europea. Així doncs, es va debatre i reflexionar sobre l'acompanyament als joves a respondre lliurement a la crida de Crist, prenent com exemple el model del "caminava amb ells (Lc 24,15) proposat per Jesucrist en l'episodi de la trobada amb els deixebles durant el camí a Emaús (Lc 24,13-35).

Activitats d'estiu

Enguany estan programades des de la delegació dues activitats d'estiu: una ruta del Císter, per menors d'edat, i una anada a Taizé, per a majors d'edat.

És el primer any que es recupera les activitats d'estiu organitzades a nivell de Diòcesi.

Formació

La formació d'animadors i catequistes que estan amb adolescents i joves és un eix important per a la Delegació de Joventut. Per aquest motiu, s'ha promogut i participat en formacions organitzades per Afers religiosos, el SIJ i les delegacions de catequesi.

Vetlla a la Mare de Déu

Dimecres 7 de desembre de 2016 i dimecres 26 d'abril de 2017. A la Basílica de

la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona i Monestir de Montserrat.

Durant el curs hem participat en aquestes dues vetlles, a la primera a la Mare de Déu, amb l'advocació de la Mercè, i la segona, amb l'advocació de Montserrat. Organitzades pels delegats de la Província Eclesiàstica i pel SIJ.

Pastoral vocacional

Des de Joventut hem intentat motivar la participació a les activitats programades per la delegació de pastoral vocacional i hem continuat amb la reflexió de la importància que els joves es preguntin per la seva vocació, entesa des del sentit més ampli.

Centres d'esplai i escoltisme

L'acompanyament dels centres i caus són la clau de volta de la Pastoral del Lleure.

A part d'actuacions en algun centre concret, s'ha participat en formacions i trobades tant del MCECC com del MEG.

Correus electrònics i xarxes socials

Des de la delegació hem anat enviant informació a les parròquies, preveres i diaques, i joves, mitjançant el correu electrònic.

També s'ha fet un esforç amb un notable resultat amb les xarxes socials, com el lloc web del santfeliujove, el twitter i el facebook.

Consell pastoral diocesà

La pastoral juvenil té dos representants al Consell Pastoral Diocesà, el Sergi Berga, del Prat de Llobregat, i la Gemma Fabrès, dels Hostalets de Pierola.

SIJ

En Carles Muñoz, com a delegat, ha assistit a totes les reunions del SIJ. Aquest

any s'han dedicat les trobades a avaluar la JMJ de Cracòvia, preparar les jornades d'animadors i començar a preparar l'Aplec de l'Esperit de l'any que ve.

Escoles cristianes

El dilluns 28 de novembre de 2016 ens vam reunir amb els equips de pastoral de les escoles cristianes. Hi van participar del Col·legi Mare de Déu del Carme del Prat de Llobregat, del Col·legi Immaculada Concepció de Gavà, del Col·legi Natzaret d'Esplugues de Llobregat, dels Highlands school Barcelona d'Esplugues de Llobregat, del Col·legi del Bon Salvador de Sant Feliu de Llobregat, del Col·legi Verge de la Salut de Sant Feliu de Llobregat, del Col·legi Madre Sacramento de Sant Just Desvern, dels Salesians de Sant Vicenç dels Horts, del Col·legi Mare del Diví Pastor de Capellades i del Col·legi Divina Providència de Vilanova i la Geltrú; i van excusar-se els del Col·legi Sagrada Família de Viladecans i de l'Escola Salesiana de Sant Boi de Llobregat.

Vam treballar a partir d'un article de la Revista de Pastoral Juvenil, al número 515: Educar en clau pastoral. També vam aprofundir en el Pla Pastoral de la diòcesi, en Càritas i el Servei Comunitari.

PASTORAL SACRAMENTAL I LITÚRGIA

Memòria del curs 2016-2017

L'activitat principal del curs ha estat la VII Trobada d'animadors de la litúrgia, que va tenir lloc a la Casa de l'Església el 5 de novembre amb la participació de prop de 140 persones, provinents de diferents parròquies de gairebé tots els arxipresbiterats del bisbat. El bisbe Agustí va rebre els participants animant-los a descobrir en la litúrgia l'espai principal de la comunió eclesial, tema al qual està dedicat l'objectiu del pla pastoral diocesà d'aquest curs ("Estimeu-vos els uns als altres"). El tema central de la trobada d'aquest any era la presentació del document "Evangelitzats per la litúrgia, enviats a renovar el món amb misericòrdia", en el qual els bisbes de Catalunya, amb motiu del centenari del I Congrés Litúrgic de Montserrat (1915) i de l'Any Sant de la Misericòrdia, fan balanç de la reforma litúrgica a casa nostra, alhora que plantegen els reptes del present i de cara al futur en l'àmbit de la celebració de la fe. L'encarregat de la ponència va ser Mn. Joan Baburés, delegat de litúrgia del bisbat de Girona, i coordinador de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia i Música de la Conferència Episcopal Tarraconense, el qual va anar comentant els diversos capítols de la carta pastoral. En una segona

part de la trobada, el mateix ponent va presentar la 2ª edició del Cantoral Litúrgic Bàsic de les diòcesis catalanes, i també es va donar la informació sobre la nova edició de la Litúrgia de les Hores en català, la cloenda de l'Any Jubilar de la Misericòrdia a la diòcesi, i la Setmana Bíblica i diumenge de la Paraula que tindrà lloc el proper 27 de novembre. També es va aprofitar l'avenç per aprendre i assajar els cants propis del ritual de les exèquies, per tal de millorar la pastoral del cant en aquestes celebracions.

Altres aportacions de la nostra delegació en aquest curs han estat:

- Informació sobre la incorporació de Santa Maria Magdalena (22 de juliol) com a Memòria Obligatòria en el calendari litúrgic universal.

- Preparació de la celebració de cloenda de l'Any Sant de la Misericòrdia, el diumenge 13 de novembre a la catedral de Sant Feliu de Llobregat.

- Informació sobre la celebració a totes les parròquies del Diumenge de la Paraula, el diumenge I d'Advent (27 de novembre).

- Enviament d'un formulari de pregàries dels fidels amb motiu de la Cadena de Pregària per les Vocacions (mes de novembre).

- Preparació i celebració de la missa crismal.

- Enviament per correu electrònic de pregàries dels fidels per afegir als formularis de la missa dominical sobre qüestions d'actualitat: pel terratrèmol a Itàlia el mes d'agost, pels refugiats, per la defunció de mossèn Jaume Berdoy, pel viatge del papa a Egipte, per l'atemptat a Manchester...

- Informació sobre la nova edició en català de la Litúrgia de les Hores, amb indicació dels canvis realitzats respecte a l'anterior.

- Informació i materials sobre la publicació de la 3ª edició del Missal Romà en castellà, i sobre el canvi en les paraules de la consagració sobre el vi també en català ("pro multis").

De cara al proper curs, estem ja preparant la VIII Trobada d'animadors de la litúrgia, que tindrà lloc el dissabte 4 de novembre, i portarà per títol "La comunió en la litúrgia", a partir de l'objectiu diocesà "L'Església, comunió de germans que s'estimen". Es tracta de veure els elements que hi ha en la litúrgia que ens ajuden a viure en comunió els uns amb els altres. El ponent encara està per confirmar.

ECUMENISME

Memòria del curs 2016-2017

En aquest curs s'ha subratllat la commemoració dels 500 anys de la reforma, que es clourà el 31 d'octubre de 2017.

Dissabte 19 de novembre de 2016: Viure la fraternitat

Ponència a càrrec de la Pastora Marta López Ballalta, delegada de l'Església Evangèlica de Catalunya i de Mn. Josep Esplugas, prevere i delegat d'Ecumenisme del Bisbat de Terrassa, a la sala Mn. Vinyeta de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

Setmana de pregària per la unitat dels cristians 18-25 de gener de 2017

Lema de la Setmana: "Reconciliem-nos. L'amor del Crist ens hi empeny"

- Pregària per la unitat dels cristians a la catedral de Sant Feliu – 19 h. Lema divendres 20 de gener: "No conèixer ningú de manera purament humana". Presidit pel Sr. Bisbe Agustí. Convidats a l'acte:

- Pastora Marta López Ballalta, delegada de l'Església Evangèlica de Catalunya.
- Sr. Lluís Brull, evangèlic.
- P. Constantin Toader, prevere de l'Església Ortodoxa, Patriarcat de Romania.

- P. Diaca José Santos, de l'Església Ortodoxa, Patriarcat de Sèrbia.

A l'acte també hi van participar Mn. Xavier Artigas DP, delegat d'Ecumenisme, Mn. Genís Sans DP, secretari de la delegació, com també preveres i diaques de la Diòcesi. Cants: Coral Masquefa.

- Pregària per la unitat dels cristians a l'església de Sant Francesc d'Assís de Vilafranca del Penedès – Diumenge 22 de gener. Organitzat pel secretari de la delegació d'Ecumenisme, Mn. Genís Sans DP i Daniel Sancho.

- Dissabte 21 de gener: Pregària ecumènica a l'església evangèlica del c/Tallers – Barcelona centre. El delegat d'ecumenisme del bisbat de Sant Feliu, va intervenir en una de les pregàries de cloenda de l'acte.

- Dilluns 23 de gener: La revolució de la tendresa – L'amor del Crist ens hi empeny (cf. 2Co 5, 14-20), 21 h. Ponència a càrrec de Mn. Xavier Artigas DP, a la sala Mn. Vinyeta de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

Dijous 9 de març de 2017, 20 h: Primera conferència quaresmal, catedral de Sant Feliu: Relacions entre evangèlics i catòlics després dels 500 anys de la Reforma. Ponència a càrrec del Pastor Miquel Garcia, de l'església evangèlica de Sant Feliu i Mn. Xavier Artigas DP.

Divendres Sant 14 d'abril de 2017 a la Seu d'Ègara, a 10 h – Sant Pere (Terrassa) – Sermó de les 7 Paraules:

- 1a paraula, "Pare perdona'ls perquè no saben el que fan" . Roberto Velert.
- 2a paraula, "Avui seràs amb mi al paradís". Xavier Artigas.
- 3a paraula, "Mare, aquí tens el teu fill;

fill aquí tens la teva mare!”. Gna. Dolors Guerrero.

- 4a paraula, “Tinc set”. Gema Pérez.
- 5a paraula, “Déu meu, Déu meu, per què m’has abandonat?”. Juan Carlos Casal.
- 6a paraula, “Tot s’ha consumat”. Antoni Perarnau.
- 7a paraula, “Pare, a les teves mans encomano el meu esperit”. Salvador Cristau.
- Oració final d’acció de gràcies i comiat: Pastor David Muniesa. Música: Jordi Figueras.

Acte de lliurament de la Medalla al mèrit ecumènic: Pastor Josep Monells i Mateu – Divendres 26 de maig del 2017, a les 19,30 h. Auditori de l’Església Evangèlica Unida de Terrassa. Actuació musical: Coral “Essència de Vida” Gospel-Fusion de Sant Cugat del Vallès.

40è aniversari Església Evangèlica de Sant Feliu – Dissabte 27 de maig, a les 19 h. Culte especial d’Acció de Gràcies pel 40è aniversari de l’església evangèlica a la vila. Hi són presents Mn. Josep Maria Domingo, Vicari General i Rector de la Catedral de Sant Feliu i Mn. Xavier Artigas DP, delegat d’Ecumenisme.

Reunions de delegats d’ecumenisme i de relacions interreligioses de Catalunya i les Illes.

- Dijous 13 d’octubre de 2016, a les 10,30 h. Església Sant Pau del Camp. Preparació dels materials de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians 2017.
- Dimarts 7 de febrer de 2017, a les 10,30 h. Església Sant Pau del Camp. Valoració de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.

- Dissabte 29 d’abril de 2017, a les 10,30 h. Casa de l’Església de Sant Feliu. Presideix el Sr. Bisbe Agustí. Ponència “L’Islam avui” a càrrec del Sr. Manuel Millian.

Grup estable de diàleg i consell ecumènic.

Reunions:

- Dissabte 10 de desembre de 2016, a les 10,30 h. Església de Sant Francesc d’Assís, de Vilafranca del Penedès.
- Dissabte 18 de març de 2017, a les 10,30 h. Rectoria de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca.
- Propera reunió: dissabte 7 d’octubre de 2017, a les 10,30 h. Església de Sant Francesc d’Assís de Vilafranca.

Conferències organitzades pel grup estable:

- Martí Luter i el seu temps – Daniel Sancho París (historiador).
- Sala Mn. Vinyeta de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca.
- Martí Luter, la persona (llums i ombres) – Sr. Lluís Brull, evangèlic.

Activitats externes de la Delegació, subratllat dins de l’Associació d’Antics Alumnes de l’Iscreb:

- Dimecres 30 de novembre de 2016: presentació del llibre “Tú Dios mío, alumbras mi oscuridad” del Dr. Germán López Cortacans, Dr. en Ciències de la salut i doctorant en Teologia, a l’aula de l’Iscreb.
- Dijous 15 de juny del 2017: “La tradició espiritual Ortodoxa”, presentació de quaderns de la col·lecció Deisi, a càrrec del P. Josep Moya, prevere de l’Església Ortodoxa, Patriarcat de Sèrbia i Mn. Xavier Artigas, DP.

La Delegació d'Ecumenisme ha tingut relació amb el Secretariat d'Animació Bíblica al llarg del curs.

Comentaris bíblics interconfessionals.

Continua aquest blog en el qual interveuen comentaristes bíblics de les tres confessions cristianes, seguint el calendari litúrgic catòlic

Breu valoració del curs: En relació als 500 anys de la Reforma s'han fet activitats, tot i que queda la sensació de no haver aprofundit prou.

A partir del proper curs, s'intentarà crear un Grup Estable de Diàleg i Consell Interreligiós.

DIACONAT PERMANENT

Memòria d'activitats del curs 2016-2017

La Delegació diocesana per al Diaconat Permanent, de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, durant el curs 2016-2017, ha realitzat les següents activitats:

1. Activitats corporatives.
 - 1.1.- Reunió del Col·legi diaconal.

El Col·legi Diaconal aplega tots els diaques de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, constituint un òrgan de diàleg, consulta i col·laboració, amb el bisbe diocesà, que el presideix, sobre matèries específiques del diaconat: Vida i espiritualitat dels diaques, i pastoral diocesana. D'aquest mode esdevé un espai d'enriquiment, on plantejar i debatre aportacions corresponents a la varietat de situacions i sensibilitats, de tots els diaques de la Diòcesi, en comunió amb el bisbe diocesà.

L'assemblea del Col·legi diaconal es va efectuar el 7 de setembre 2016.

- 1.2.- Trobada anyal d'esposes.

Com cada curs es fa aquesta trobada on es convoca les esposes de tots els diaques permanents de la diòcesi, les quals es reuniran amb Mons. Agustí Cortés i amb el Delegat diocesà per al Diaconat, amb l'objectiu de compartir les seves inquietuds i poder-los agrair la valuosa col·laboració que, -segons les possibilitats i circum-

tàncies de cada cas-, dediquen al ministeri diaconal dels seus esposos i/o a les seves comunitats cristianes.

La trobada d'esposes es va efectuar el 18 de novembre 2016.

1.3.- Celebració patronal.

El 21 de gener 2017, es celebrà la festa patronal dels diaques de la Província eclesialstica de Barcelona, en la diada de Sant Fructuós, Sant Auguri i Sant Eulogi. Es va celebrar l'Eucaristia a la catedral del Sant Esperit de Terrassa, compartint, després, el sopar de germanor.

2. Trobades familiars.

2.2.- Trobades de proximitat.

Les trobades de proximitat afavoreixen l'amistat i l'intercanvi d'experiències d'aquesta comunitat diaconal diocesana, i al mateix temps, aporta elements d'actualitat de la vida diaconal i de la vida de la diòcesi, per la dificultat que la majoria de diaques tenen, d'assistir a les reunions de formació diocesanes o per vicaries i a les de coordinació dels equips de clergat que es fan a cada arxiprestat, per raons laborals.

Es va celebrar una trobada de proximitat el 13 de gener 2017, on es va treballar l'aportació dels presents al Pla pastoral diocesà. La primera quinzena de juliol hi haurà una altra trobada.

2.3.- Trobades interdiocesanes de diaques i familiars.

Les trobades interdiocesanes són un punt de referència en l'enfortiment de l'amistat i l'intercanvi d'experiències, entre els diaques de les diòcesis catalanes i les seves esposes. Tanmateix aporten temes d'aprofundiment en l'espiritualitat i la pastoral diaconal, i són com una finestra oberta a la situació del diaconat en les di-

òcesis del nostre país, la resta de diòcesis d'espanyoles i, també, a nivell internacional. Això ajuda a enfortir la identitat diaconal, en comunió amb tota l'Església.

La trobada de tardor es va realitzar el 5 de novembre 2015, a Rubí.

La trobada de primavera es va celebrar el 13 de maig 2017, a Tarragona.

3. Recessos.

Es considera fonamental l'aprofundiment de la vida espiritual de cada diaca, per això, a més de la direcció espiritual, cal també participar en la pràctica del discerniment i la reflexió personal, mitjançant la participació en recessos.

Per tal de poder garantir l'assistència mínima per a cada diaca, recorrem al recés de Quaresma que es va realitzar al monestir benedictí de Sant Pere de les Puel·les, a Barcelona. Com en anteriors edicions l'associació Sant Llorenç, per a la promoció del diaconat, va encarregar-se de la seva organització, oferint-lo a tots els diaques de les diòcesis catalanes. Fou dirigit per Mn. Xavier Morlans, missioner de la Misericòrdia i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, amb el tema "Exercicis de discerniment per impulsar una Església en sortida".

El recés es va celebrar els dies 4 i 5 de març 2017, a Barcelona.

4. Formació continuada per a diaques.

c. Eix de la Paraula.

Amb la col·laboració de l'ISCREB, el curs es realitza amb el sistema no presencial, on line, desenvolupant "l'Evangeli de sant Mateu", aprofundint en l'anàlisi narrativa i descobrint elements claus per a la lectio divina, la reflexió personal i per a la predicació dels diaques, mitjançant la

relació que estableix Jesús amb els deixebles, tant a nivell personal, com comunitari. També analitzar des del punt de vista eclesiològic: com viu Mateu la seva comunitat des de dins? Com es viu la fraternitat entre jueus-cristians i pagans?

a. S'han efectuat dues presentacions, l'11 de març 2017 i el 17 de juny 2017, a la Casa de l'Església.

b. Eix de la Litúrgia.

S'efectuarà una sessió dins la primera quinzena de juliol.

c. Eix de la Caritat.

S'ajorna, per qüestió d'agendes amb Càritas.

5. Trobades de Formació i espiritualitat.

Aquestes trobades apleguen tot el clergat de la diòcesi, de vegades es fan per vicaries episcopals o bé tenen caràcter general. S'hi tracta un tema de fons, qüestions de l'actualitat diocesana i es finalitza amb un dinar de germanor. Atès que bona part dels diaques permanents tenen compromisos laborals, no poden assistir-hi; per aquest motiu es fan, –de manera supletòria–, les trobades de proximitat.

S'han efectuat dues trobades generals i sis, per vicaries episcopals, durant el curs 2016-2017.

També alguns diaques han participat en les XXII Jornades de Formació i Animació Pastoral fetes a cada vicaria.

6. Pla pastoral diocesà.

El desenvolupament del Pla pastoral diocesà, constitueix una autèntica esperança de futur per a la nostra diòcesi, tal com les propostes operatives i les conclusions responguin a una anàlisi aprofundida en cada situació plantejada. El mes de gener

de 2017, es va tancar el tema “Preveres i diaques: ministres de la comunió eclesial”, amb la participació de diversos diaques.

7. Assistència litúrgica.

Continuem mantenint com un servei propi de la comunitat diaconal diocesana, l'atenció en les Eucaristies dels temps forts i celebracions especials, presidides pel bisbe diocesà, a la catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat.

8. Ordenacions diaconals, ministeris, aniversaris i reconeixements.

Arxidiòcesi de Barcelona

17-06-2017. Celebració conjunta del 25è aniversari de l'ordenació diaconal de Mn. Pere Arribas i l'ordenació presbiteral de Mn. Sergi Gordo i Mn. Antoni Maria Llompart, a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, del Guinardó, Barcelona.

28-04-2017. A la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, Mons. Sebastià Taltavull atorga als candidats al diaconat, el ministeri d'acòlit a Kike Fernández i el ministeri de lector a Santiago Aragonès i Miguel Doctama.

12-05-2017 A la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, Mons. Sebastià Taltavull atorga l'admissió a ordes els candidats al diaconat de l'Arxidiòcesi de Barcelona, Carles de Riba, Joaquim Sabaté i Àngel Zambrana.

10-05-2017. Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, primat, i president de la Conferència episcopal Tarraconense, lliura a Mn. Aureli Ortín, -acompanyat de la seva esposa Montserrat Martínez-, la creu concedida pel papa Francesc “Pro Ecclesia et Pontifice”, en reconeixement per la seva dedicació com vicesecretari de la Confe-

rència Episcopal Tarraconense, a petició dels seus arquebisbes i bisbes.

9. Celebracions diocesanes

13-11-2016. Celebració de l'Eucaristia de cloenda de l'Any Sant de la Misericòrdia
28-11-2016. Participació en la "Setmana de la Bíblia".

20-01-2017. Es participa en la pregària ecumènica presidida per Mons. Agustí Cortés, a la catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat.

12-04-2017. Es participa en la celebració de la Missa del Crisma, presidida per Mons. Agustí Cortés, reconeixement al clergat que compleix els 25, 50 i 60 anys de l'ordenació i dinar de germanor.

18-06-2017. Es participa en la celebració de Corpus Christi, a l'Eucaristia i processó, a la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

10. Òbit.

Mn. Agustí-Germà Agustí i Sanchis, diaca permanent, adscrit a la parròquia de Sant Pere de Gavà, ens va deixar el 10 d'abril de 2017, en traspasar cap a la Casa del Pare, als 72 anys. Nasqué a Olocau (València) el 15 de març de 1945. Casat amb Juanita Vendrell, el 1970, tingueren dues filles i un fill, Raquel, Cristina i Germà.

Fou professor de dibuix al col·legi de la Immaculada Concepció, de Gavà. També fou funcionari a l'Ajuntament de Gavà. En l'àmbit polític exercí com a regidor de l'Ajuntament de Gavà, en l'anterior legislatura. Un cop fets els estudis de teologia, el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany, l'ordenà diaca el 14 de desembre de 1987.

El seu ministeri ha estat vinculat al compromís social, vora les persones més

desafavorides del barri de Can Espinós de Gavà; per això l'any 1989 promou l'Associació Proajuda a les Minories Marginades (APAMM), orientada a la prevenció i ajuda de persones afectades per la drogadoicció. També realitzen classes d'alfabetització, tallers de fusteria, de pintura, de costura i de cuina. Amb l'ajuda de les administracions, promogué la construcció de 62 habitatges i la urbanització del barri de Masia Can Espinós, amb equipaments per donar reforç escolar, per a jocs per a infants i per la trobada de la gent gran. L'associació també va obrir un banc d'aliments que, actualment, atén prop de 750 persones, un o dos cops al mes.

També dedicà la seva tasca personal en projectes al tercer món, concretament a la regió de Turkane, a Kènia, al continent africà, amb els Missioners de Sant Pau Apòstol.

En la seva tasca ha tingut al seu costat la seva família i ha comptat amb la col·laboració de les Germanes Agustines Missioneres i amb les parròquies de Gavà, un gran nombre de voluntaris i el reconeixement d'autoritats i institucions com l'Ajuntament de Gavà i la Generalitat de Catalunya. Va rebre el reconeixement de Fill adoptiu de la ciutat, per part de l'ajuntament de Gavà. La Fundació Nostra Senyora de Bruguers va atorgar guardons tant a l'APAM com a Mn. German.

El 22 d'octubre de 2015, a Roma, rebé el Premi Pro Diakonia, en el marc del 50è aniversari del Centre Internacional del Diaconat, gràcies a la Fundació "Diaconia Christi Internationalis", amb Mons. Gebhard Fürst, Bisbe de Rottenburg-Stuttgart i Protector del CID, al capdavant, distingint els millors projectes pastorals i diaconals realitzats per diaques o grups que tinguin un compromís diaconal, de tot el món.

Actualment la comunitat diaconal diocesana la formen divuit diaques. Hi ha cinc aspirants al diaconat en procés d'estudis.

11. Altres.

La Delegació ha participat en els actes de la Cúria diocesana. També acompanya els diaques en les situacions personals que ho requereixen i ajuda al discerniment dels possibles aspirants al diaconat

Documents

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Comunicat de la reunió núm. 223

Salardú, 12-7-2017

Els dies 10, 11 i 12 de juliol de 2017 ha tingut lloc la reunió n. 223 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a Salardú (Vall d'Aran i bisbat d'Urgell). La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi han assistit el Cardenal-Arquebisbe de Barcelona Mons. Joan Josep Omella, tots els bisbes de Catalunya, i al final de la reunió s'hi han unit els dos bisbes auxiliars electes de Barcelona, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell.

1. Els bisbes han reflexionat sobre la pastoral en el temps lliure d'infants i joves, les colònies i els esplais, a partir de les explicacions que els han donat el Sr. Josep Oriol Pujol i Humet, director general de la *Fundació Pere Tarrés* i el Sr. Xavier Nus i Garrell, president del *Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans* (MCECC).

El MCECC agrupa 182 centres d'esplai federats, vinculats a les parròquies o escoles cristianes, amb més de 20.000 infants i joves participants, per als quals compta amb més de 3.600 monitors i monitores. Han exposat als bisbes les accions i activitats portades a terme el passat curs, així

com també que durant l'estiu es realitzen prop de 400 activitats de colònies i casals a tot el territori català i Andorra.

Els bisbes s'han interessat especialment pels Centres Socioeducatius, que la *Fundació Pere Tarrés* gestiona, destinats a ajudar a desenvolupar humanament, emocionalment i competencialment aquells nens i nenes que necessiten una atenció especial. En aquests moments s'atenen més de 2.500 infants en aquests Centres.

2. També han pogut reflexionar i dialogar sobre l'acció de l'Església Catòlica en l'àmbit de l'ensenyament, a partir de la detallada exposició que els ha fet el P. Enric Puig, secretari general de la *Fundació Escola Cristiana de Catalunya*. El P. Puig ha exposat alguns dels reptes que es plantejaven avui en el món de l'ensenyament en general i a l'escola cristiana en particular. La *Fundació Escola Cristiana de Catalunya* en l'actualitat està formada per 434 escoles, en les quals s'eduquen 256.000 alumnes dels diferents nivells i etapes del sistema educatiu. Les escoles cristianes es troben situades en la majoria de les comarques de Catalunya i formen part del conjunt del sistema educatiu del nostre país. Són escoles obertes i respectuoses amb tothom que en el seu ideari ofereixen una identitat cristiana que vol ser evangelitzadora per als alumnes, professors i famílies.

Sempre que és possible accedeixen al sosteniment amb fons públics encara que aquest finançament sigui clarament insuficient per cobrir les despeses dels ensenyaments curriculars i el suport de les famílies sigui necessari.

Els bisbes han felicitat el P. Puig pel recent reconeixement rebut per la *Fundació Escola Cristiana de Catalunya* amb l'ator-

gament del premi Blanquerna Educació 2017.

3. Els bisbes també han reflexionat sobre diverses qüestions relatives a la pastoral vocacional i als seminaris, on es formen els futurs preveres de les Esglésies diocesanes de Catalunya, encaminades a un treball en comunió cada cop més intens entre les diòcesis així com l'aplicació del nou pla de formació sacerdotal (*ratio fundamentalis*) que ha aprovat el desembre passat la Congregació per al Clergat.

4. S'han revisat diverses qüestions relatives als nous mètodes d'evangelització i de catequesi, la pastoral de joventut, els mitjans de comunicació de l'Església i la pastoral de la salut. També han rebut informació de la realització del *Primer Aplec de mestres i professors cristians* que se celebrarà a Montserrat el dissabte 7 d'octubre de 2017 i també de l'*Aplec de l'Esperit* que se celebrarà a Tortosa la Pentecosta del 2018.

Nota amb motiu de l'atemptat a les Rambles

Barcelona, 17-8-2017

La Secretaria de la Conferència Episcopal Tarraconense, davant del terrible atemptat ocorregut a Barcelona el 17 d'agost de 2017, manifesta el següent:

Els bisbes de Catalunya se senten totalment consternats per les víctimes mortals, així com per les desenes de ferits, que ha causat el terrible atemptat terrorista d'aquest dijous dia 17 d'agost a la ciutat de Barcelona.

Condemnen la barbàrie d'aquest atemptat, i el menyspreu que significa per la vida humana i la seva dignitat. Cap

causa no justifica la violència ni la mort de ningú.

Els bisbes encomanen les víctimes mortals a la misericòrdia de Déu, i pregunten intensament pels ferits, pels familiars i amics de tots els afectats, així com per tota l'arxidiòcesi de Barcelona, i els acompanyen solidàriament en el dolor per aquesta tragèdia que ha tingut lloc en una ciutat com Barcelona, sempre compromesa per la causa de la pau i de la justícia.

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Nota de la Secretaría General de la CEE sobre el atentado en Barcelona

Madrid, 17-8-2017

Esta tarde ha tenido lugar en Barcelona un grave atentado terrorista con resultado de muerte y numerosos heridos.

Ante este hecho luctuoso y execrable, la Conferencia Episcopal Española quiere en primer lugar mostrar su cercanía y oración a todas las víctimas y sus familias. Asimismo manifestamos nuestro apoyo a toda la sociedad que es atacada con estas acciones, en esta ocasión los ciudadanos de Barcelona, y a las Fuerzas de Seguridad.

Al mismo tiempo condenamos cada muestra de terrorismo, una práctica intrínsecamente perversa, del todo incompatible con una visión moral de la vida, justa y razonable. No sólo vulnera gravemente el derecho a la vida y a la libertad, sino que es muestra de la más dura intolerancia y totalitarismo.

Pedimos a todos los creyentes que eleven sus oraciones para pedir a Dios que conceda el descanso eterno a las personas fallecidas, restablezca la salud del resto las víctimas, consuelo a los familiares, llene de paz los corazones de las personas de buena voluntad y nunca más se repitan estas acciones despreciables.

SANTA SEU

Carta del papa Francesc als joves amb motiu de la presentació del document preparatori del Sínode dels bisbes sobre els joves, la fe i el discerniment vocacional

Vaticà, 13-1-2017

Estimats joves,

Tinc el plaer d'anunciar-vos que el mes d'octubre del 2018 se celebrarà el Sínode dels Bisbes sobre el tema «Els joves, la fe i el discerniment vocacional». He volgut que ocupeu el centre d'atenció perquè us porto dins el cor. Precisament avui es presenta el document preparatori, que us ofereixo com una "guia" per a aquest camí.

Em venen a la memòria les paraules que Déu va adreçar a Abraham: «Ves-te'n de la teva terra, de la teva pàtria i de casa del teu pare a la terra que jo et mostraré» (*Gen 12,1*). Aquestes paraules estan adreçades avui també a tots vosaltres: són les paraules d'un Pare que us convida a "sortir" per llançar-vos a un futur no conegut però prometedor de realitzacions segures, a la trobada de les quals Ell mateix us acompanya. Us convido a escoltar la veu de Déu que ressona en el cor de cadascú a través de l'alè de vida de l'Esperit Sant.

Quan Déu diu a Abraham «Ves-te'n», què li volia dir? Certament no li demanava

que fugís dels seus o del món. La seva invitació va ser una forta provocació perquè ho deixés tot i s'encaminés vers una terra nova. Aquesta terra, ¿no és potser per a vosaltres aquella societat més justa i fraterna que desitgeu profundament i que voleu construir fins a les perifèries del món?

Tanmateix, avui, l'expressió «Ves-te'n» assumeix un significat divers: el de la prevaricació, de la injustícia i de la guerra. Molts joves entre vosaltres estan sotmesos al xantatge de la violència i es veuen obligats a fugir de la terra natal. El vostre crit puja a Déu, com el d'Israel esclau de l'opressió del Faraó (cf. *Es* 2, 23).

Vull recordar-vos també les paraules que Jesús va dir un dia als deixebles que li preguntaven: «[Rabbí...] on vius?». Ell els va respondre: «Veniu i ho veureu» (*Jn* 1, 38). També a vosaltres Jesús dirigeix la seva mirada i us convida a anar cap a Ell. Heu trobat aquesta mirada, estimats joves? Heu escoltat aquesta veu? Heu sentit aquest impuls a posar-vos en camí? Estic segur que, si bé el soroll i l'atordiment sembla que regnin al món, aquesta crida contínua a ressonar en el cor impulsa cadascú a obrir-lo a l'alegria plena. Això serà possible en la mesura que, a través de l'acompanyament de guies experts, sabreu emprendre un itinerari de discerniment per descobrir el projecte de Déu en la mateixa vida. Fins i tot quan el camí es trobi marcat per la precarietat i la caiguda, Déu, que és ric en misericòrdia, estendrà la mà per aixecar-vos.

A Cracòvia, durant l'obertura de l'última Jornada Mundial de la Joventut, us vaig preguntar diverses vegades: «Les coses, es poden canviar?». I vau exclamar junts amb veu forta: «Sí». Aquesta és una resposta que neix d'un cor jove que no suporta la injustícia i no es pot doblegar a la cultura del

rebuig, ni cedir davant la globalització de la indiferència. Escolteu aquest crit que ve del més íntim! També quan advertiu, com el profeta Jeremies, la inexperiència pròpia de l'edat jove, Déu us estimula a anar on Ell us envia: «No els tinguis por, que amb tu estic per salvar-te» (*Jer* 1, 8).

Un món millor es construeix també gràcies a vosaltres, que sempre voleu canviar i ser generosos. No tingueu por d'escoltar l'Esperit que us suggereix opcions audaces, no perdeu temps quan la consciència us demani d'arriscar per seguir el Mestre. També l'Església vol escoltar la veu, la sensibilitat, la fe de cadascú, així com els dubtes i les crítiques. Feu sentir a tots el vostre crit, deixeu-lo ressonar a les comunitats i feu-lo arribar als pastors. Sant Benet recomanava als abats consultar també els joves abans de cada decisió important, perquè «moltes vegades el Senyor revela al més jove el que és millor» (*Regla de sant Benet* III, 3).

Així, també a través del camí d'aquest Sínode, jo i els meus germans bisbes volem contribuir cada vegada més al vostre goig (cf. *2 Cor* 1, 24). Que us protegeixi Maria de Natzaret, una jove com vosaltres a qui Déu ha dirigit la seva mirada amorosa, perquè us doni la mà i us guiï a l'alegria d'un heus aquí! ple i generós (cf. *Lc* 1, 38).

Amb afecte paternal,

Francesc

Els Joves, la fe i el discerniment vocacional. Document preparatori al Sínode dels bisbes

INTRODUCCIÓ

«Us he dit això perquè la meva joia sigui també la vostra i la vostra joia sigui perfecta» (*Jn* 15,11): aquest és el projecte de Déu

per als homes i dones de tots els temps i, per tant, també per a tots els joves i les joves del tercer mil·lenni, sense excepció.

Anunciar l'alegria de l'Evangeli és la missió que el Senyor ha confiat a la seva Església. El Sínode sobre la nova evangelització i l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* han afrontat com dur a terme aquesta missió en el món d'avui; en canvi, els dos Sínodes sobre la família i l'exhortació apostòlica postsinodal *Amoris laetitia* s'han dedicat a l'acompanyament de les famílies cap a aquesta alegria.

En continuïtat amb aquest camí, a través d'un nou camí sinodal sobre el tema: «Els joves, la fe i el discerniment vocacional», l'Església ha decidit interrogar-se sobre com acompanyar els joves perquè reconeixin i acullin la crida a l'amor i a la vida en plenitud, i també demanar als mateixos joves que l'ajudin a identificar les modalitats més eficaces d'avui per anunciar la Bona Notícia. A través dels joves, l'Església podrà percebre la veu del Senyor que ressona també avui. Com en un altre temps Samuel (cf. *1S* 3,1-21) i Jeremies (cf. *Jr* 1,4-10), hi ha joves que saben distingir els signes del nostre temps que l'Esperit assenyalava. Escoltant les seves aspiracions podem entreveure el món del demà que s'aproxima i les vies que l'Església està cridada a recórrer.

La vocació a l'amor assumeix per cadascun una forma concreta a la vida quotidiana a través d'una sèrie d'opcions que articulen estat de vida (matrimoni, ministeri ordenat, vida consagrada, etc.), professió, modalitat de compromís social i polític, estil de vida, gestió del temps i dels diners, etc. Assumides o patides, conscients o inconscients, es tracta d'eleccions de les quals ningú no pot eximir-se. L'objectiu del

discerniment vocacional és descobrir com transformar-les, a la llum de la fe, en passos cap a la plenitud de l'alegria a la qual tots som cridats.

L'Església és conscient de posseir «allò que fa la força i l'encant de la joventut: la facultat d'alegrar-se per allò que comença, de donar-se sense recompensa, de renovar-se i de marxar de nou per a noves conquestes» (*Missatge del Concili Vaticà II als joves*, 8 desembre 1965); les riqueses de la seva tradició espiritual ofereixen molts instruments amb què acompanyar la maduració de la consciència i d'una autèntica llibertat.

Des d'aquesta perspectiva, amb el present *Document Preparatori*, es dona inici a la fase de consulta de tot el Poble de Déu. El *Document* –dirigit als Sínodes dels Bisbes i als consells dels Jerarques de les Esglésies Orientals Catòliques, a les Conferències Episcopals, als dicasteris de la Cúria Romana i de la Unió de Superiors Generals– acaba amb un qüestionari. A més, hi ha prevista una consulta de tots els joves a través d'una web, amb un qüestionari sobre les seves expectatives i la seva vida. Les respostes als dos qüestionaris constituïran la base per a la redacció del *Document de treball o Instrumentum laboris*, que serà el punt de referència per a la discussió dels Pares sinodals.

Aquest *Document Preparatori* proposa una reflexió articulada en tres passos. Es comença delineant breument algunes dinàmiques socials i culturals del món en el qual els joves creixen i prenen les seves decisions, per proposar una lectura de fe. Posteriorment s'aborden els passos fonamentals del procés de discerniment, que és l'instrument principal que l'Església vol oferir als joves perquè descobreixin,

a la llum de la fe, la pròpia vocació. Finalment, es posen en relleu els components fonamentals d'una pastoral juvenil vocacional. Per tant, no es tracta d'un document complet, sinó d'una espècie de mapa que pretén fomentar una recerca els fruits de la qual només estaran disponibles al terme del camí sinodal.

Rere les petjades del deixeble estimat

Oferim com a inspiració per al camí que inicia una icona evangèlica: Joan, l'apòstol. En la lectura del Quart Evangeli ell no sols és la figura exemplar del jove que tria seguir Jesús sinó també «el deixeble que Jesús estimava» (*Jn 13,23; 19,26; 21,7*).

«Fixant-se en Jesús que passava, [Joan Baptista] va dir: "Mireu l'anyell de Déu". Els dos deixebles el sentiren parlar així, van seguir Jesús. Jesús es girà i, en veure que el seguien, els diu: "Què busqueu?". Ells li van respondre: "Rabí –que vol dir 'Mestre'–, on vius?". Els respon: "Veniu i ho veureu". Ells hi anaren, doncs, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Era més o menys l'hora desena» (*Jn 1,36-39*).

A la recerca d'un sentit a donar a la pròpia vida, dos deixebles del Baptista són interpel·lats per Jesús amb la pregunta penetrant: «Què busqueu?». A la seva resposta «Rabí –que vol dir 'Mestre'–, on vius?», segueix la resposta-invitació del Senyor: «Veniu i ho veureu» (vv. 38-39). Jesús els crida al mateix temps a un camí interior i a una disponibilitat de posar-se concretament en moviment, sense saber ben bé on això els portarà. Serà un trobament memorable, fins al punt de recordar fins i tot l'hora (v. 39).

Gràcies al coratge d'anar i veure, els deixebles experimentaran l'amistat fidel

de Crist i podran viure diàriament amb Ell, deixar-se interrogar i inspirar per les seves paraules, deixar-se impressionar i commoure pels seus gestos.

Joan, en particular, serà cridat a ser testimoni de la Passió i Resurrecció del seu Mestre. En l'últim sopar (cf. *Jn 13,21-29*), la seva intimitat amb Ell el portarà a reposar el cap sobre el pit de Jesús i a confiar en la seva paraula. Mentre condueix a Simó Pere a la casa del gran sacerdot, s'enfrontarà a la nit de la prova i de la solitud (cf. *Jn 18,13-27*). Al costat de la creu acollirà el profund dolor de la Mare, a qui és confiat, assumint la responsabilitat de tenir-ne cura (cf. *Jn 19,25-27*). El matí de Pasqua compartirà amb Pere la cursa agitada i plena d'esperança cap al sepulcre buit (cf. *Jn 20,1-10*). Finalment, durant l'extraordinària pesca al llac de Tiberíades (cf. *Jn 21,1-14*), reconeixerà el Ressuscitat i donarà testimoni d'Ell a la comunitat.

La figura de Joan ens pot ajudar a comprendre l'experiència vocacional com un procés progressiu de discerniment interior i de maduració de la fe, que condueix a descobrir l'alegria de l'amor i la vida en plenitud en el lliurament i en la participació en l'anunci de la Bona Nova.

I - ELS JOVES EN EL MÓN D'AVUI

Aquest capítol no ofereix una anàlisi completa de la societat i del món, sinó que té present alguns resultats de la recerca en l'àmbit social útils per abordar el tema del discerniment vocacional, a fi de «deixar-nos interpel·lar per ella en profunditat i donar una base concreta a l'itinerari ètic i espiritual» (*Laudato sí*, 15).

La descripció, elaborada a nivell mundial, exigirà ser adaptada a la realitat de les circumstàncies específiques de cada

regió: tot i la presència de tendències globals, les diferències entre les diverses àrees del planeta continuen essent rellevants. En molts aspectes és correcte afirmar que hi ha una pluralitat de mons juvenils, no sols un. Entre les moltes diferències, algunes resulten particularment evidents. La primera és l'efecte de les dinàmiques geogràfiques i separa els països amb alta natalitat, on els joves representen una proporció significativa i creixent de la població, d'aquells el pes demogràfic dels quals es va reduint. Una segona diferència deriva de la història, que fa diferents els països i els continents d'antiga tradició cristiana, la cultura de la qual és portadora d'una memòria que no s'ha de disgregar, dels països i continents la cultura dels quals, en canvi, està marcada per altres tradicions religioses i en què el cristianisme té una presència minoritària i sovint recent. Finalment, no podem oblidar la diferència entre el gènere masculí i el femení: d'una banda aquesta determina una sensibilitat diferent, per una altra és origen de formes de domini, d'exclusió i de discriminació de la qual totes les societats necessiten alliberar-se.

A les pàgines que segueixen el terme "joves" es refereix a les persones d'edat compresa aproximadament entre 16 i 29 anys, essent conscients que també aquest element exigeix ser adaptat a les circumstàncies locals. En qualsevol cas, és bo recordar que la joventut més que identificar una categoria de persones, és una fase de la vida que cada generació reinterpreta d'una manera única i irrepètible.

1. Un món que canvia ràpidament

La rapidesa dels processos de canvi i de transformació és la nota principal que

caracteritza les societats i les cultures contemporànies (cf. *Laudato sí*, 18). La combinació entre complexitat elevada i canvi ràpid fa que ens trobem en un context de fluïdesa i d'incertesa mai abans no experimentat: és un fet que s'ha d'assumir sense jutjar a priori si es tracta d'un problema o d'una oportunitat. Aquesta situació exigeix adoptar una mirada integral i adquirir la capacitat de programar a llarg termini, prestant atenció a la sostenibilitat i a les conseqüències de les opcions d'avui en temps i llocs remots.

El creixement de la incertesa incideix en les condicions de vulnerabilitat, és a dir, la combinació de malestar social i dificultat econòmica, i en les experiències d'inseguretat de grans sectors de la població. Pel que fa al món del treball, podem pensar en els fenòmens de la desocupació, de l'augment de la flexibilitat i de l'explotació sobretot infantil, o en el conjunt de causes polítiques, econòmiques, socials i fins i tot ambientals que expliquen l'augment exponencial del nombre de refugiats i d'emigrants. Davant d'uns pocs privilegiats que poden gaudir de les oportunitats ofertes pels processos de globalització econòmica, molts viuen en situacions de vulnerabilitat i d'inseguretat, cosa que té un impacte sobre els seus itineraris de vida i sobre les seves eleccions.

A nivell mundial el món contemporani es caracteritza per una cultura "cientista", sovint dominada per la tècnica i per les infinites possibilitats que aquesta promet obrir, a l'interior del qual tanmateix «es multipliquen les formes de tristesa i de solitud en què cauen les persones, entre elles molts joves» (*Misericordia et misera*, 3). Com ensenya l'encíclica *Laudato sí*, l'íntima relació entre paradigma tec-

nocràtic i recerca frenètica del benefici a curt termini es troben a l'origen d'aquesta cultura de l'exclusió que ignora milions de persones, entre elles molts joves, i que condueix a l'explotació indiscriminada dels recursos naturals i a la degradació de l'ambient, amenaçant el futur de les properes generacions (cf. 20-22).

Així mateix, cal no oblidar que moltes societats són cada vegada més multiculturals i multireligioses. En particular, la coexistència de diverses tradicions religioses representa un desafiament i una oportunitat: pot créixer la desorientació i la temptació del relativisme, però conjuntament augmenten les possibilitats de debat fecund i d'enriquiment recíproc. Als ulls de la fe això es veu com un signe del nostre temps que requereix un creixement en la cultura de l'escolta, del respecte i del diàleg.

2. Les noves generacions

Qui és jove avui viu la pròpia condició en un món diferent del de la generació dels seus pares i dels seus educadors. No sols el sistema d'obligacions i d'oportunitats canvia amb les transformacions econòmiques i socials, sinó que muden també, subjacent, desitjos, necessitats, sensibilitats i la manera de relacionar-se amb els altres. D'altra banda, si des d'un cert punt de vista és veritat que amb la globalització els joves tendeixen a ser cada vegada més homogenis arreu del món, es mantenen però, en els contextos locals, peculiaritats culturals i institucionals que tenen repercussions en el procés de socialització i de construcció de la identitat.

El desafiament de la multiculturalitat travessa particularment el món juvenil, per exemple, amb les peculiaritats de les

“segones generacions” (és a dir, d'aquells joves que creixen en una societat i en una cultura diferents de les dels seus pares, com a resultat dels fenòmens migratoris) o dels fills de parelles d'alguna manera “mixtes” (des del punt de vista ètnic, cultural i/o religiós).

En moltes parts del món els joves experimenten condicions de particular duresa, en què es fa difícil obrir l'espai per autèntiques opcions de vida, en absència de marges, encara que siguin mínims, d'exercici de la llibertat. Pensem en els joves en situació de pobresa i exclusió; en els que creixen sense pares o família, o no tenen la possibilitat d'anar a l'escola; en els nens i xicots del carrer de tantes perifèries; en els joves desocupats, abandonats i emigrants; en els que són víctimes d'explotació, mercadeig i esclavitud; en els nens i xicots reclutats per força en bandes criminals o en milícies irregulars; en les nenes esposes o noies obligades a casar-se contra la seva voluntat. Són massa en el món dels qui passen directament de la infància a l'edat adulta i a una càrrega de responsabilitat que no han pogut triar. Sovint, les nenes, les noies i les dones joves han de fer front a dificultats encara majors en comparació dels seus coetanis.

Estudis fets a nivell internacional permeten identificar alguns trets característics dels joves del nostre temps.

Pertinença i participació

Els joves no es perceben ells mateixos com una categoria desfavorida o un grup social que s'ha de protegir i, en conseqüència, com a destinataris passius de programes pastorals o d'opcions polítiques. No pocs d'ells desitgen ser part activa en els processos de canvi del present, com confirmen les experiències d'activació i innovació

des de baix que tenen els joves com a principals, tot i que no únics, protagonistes.

La disponibilitat a la participació i a la mobilització en accions concretes, en les quals l'aportació personal de cada un és ocasió de reconeixement d'identitat, s'articula amb la intolerància cap a ambients en què els joves senten, amb raó o sense, que no troben espai i no reben estímuls; això pot portar a la renúncia o al cansament per desitjar, somiar i projectar, com demostra la difusió del fenomen dels *NEET* (*not in education, employment or training*, és a dir, joves que no es dediquen a una activitat d'estudi ni de treball ni de formació professional). La discrepància entre els joves passius i desanimats i els emprenedors i vitals és el fruit de les oportunitats ofertes concretament a cada un en el context social i familiar en què creix, a més de les experiències de sentit, relació i valor adquirides fins i tot abans de l'inici de la joventut. La manca de confiança en si mateixos i en les pròpies capacitats pot manifestar-se, a més de la passivitat, en una excessiva preocupació per la pròpia imatge i en un dòcil conformisme a les modes del moment.

Punts de referència personals i institucionals

Diverses investigacions mostren que els joves senten la necessitat de figures de referència properes, creïbles, coherents i honestes, a més de llocs i ocasions on posar a prova la capacitat de relació amb els altres (tant adults com coetanis) i afrontar les dinàmiques afectives. Busquen figures que puguin expressar sintonia i oferir suport, estímulo i ajuda per reconèixer els límits, sense fer pesar el judici.

Des d'aquest punt de vista, el paper dels pares i de les famílies continua essent

crucial i de vegades problemàtic. Les generacions més madures sovint tendeixen a subestimar les potencialitats, emfatitzen les fragilitats i tenen dificultat per entendre les exigències dels més joves. Els pares i els educadors adults han de tenir present els seus errors i el que no els agradaria que els joves fessin, però sovint no tenen igualment clar com ajudar-los a orientar la seva mirada cap al futur. Les dues reaccions més comunes són la renúncia a fer-se escoltar i la imposició de les pròpies eleccions. Pares absents o hiperprotectors fan els fills més fràgils i tendeixen a subestimar els riscos o a estar obsessionats amb la por a equivocar-se.

Els joves però no busquen només figures de referència adultes: tenen un fort desig de diàleg obert entre semblants. En aquest sentit són molt necessàries les ocasions d'interacció lliure, d'expressió afectiva, d'aprenentatge informal, d'experimentació de rols i habilitats sense tensió ni ansietat.

Tendencialment cauts respecte als qui estan més enllà del cercle de les relacions personals, els joves sovint nodreixen desconfiança, indiferència o indignació cap a les institucions. Això es refereix no sols a la política, sinó que afecta cada vegada més les institucions formatives i l'Església, en el seu aspecte institucional. La voldrien més propera a la gent, més atenta als problemes socials, però no donen per fet que això passi immediatament.

Tot això té lloc en un context on la pertinença confessional i la pràctica religiosa esdevenen, cada vegada més, trets d'una minoria i els joves no es posen "contra", sinó que estan aprenent a viure "sense" el Déu presentat pel Evangeli i "sense" l'Església, recolzant-se en formes de re-

ligiositat i d'espiritualitat alternatives i poc institucionalitzades o refugiant-se en sectes o experiències religioses amb una forta matriu d'identitat. En molts llocs la presència de l'Església es va fent menys capil·lar i per tant resulta més difícil trobar-la, mentre que la cultura dominant és portadora d'instàncies sovint en contrast amb els valors evangèlics, tant si es tracta d'elements de la pròpia tradició com de la declinació local d'una globalització de model consumista i individualista.

Cap a una generació (hiper)connectada

Les joves generacions es caracteritzen avui per la relació amb les tecnologies modernes de la comunicació i amb l'anomenat normalment "món virtual", tot i que també tingui efectes molt reals. Tot això ofereix possibilitats d'accés a una sèrie d'oportunitats que les generacions precedents no tenien, i alhora presenta riscos. No obstant això, és de gran importància posar en relleu com l'experiència de relacions tecnològicament mediatas estructura la concepció del món, de la realitat i de les relacions interpersonals. A això hauria de respondre l'acció pastoral, que té necessitat de desenvolupar una cultura adequada.

3. Els joves i les opcions

En el context de fluïdesa i de precarietat que hem esbossat, la transició a la vida adulta i la construcció de la identitat exigeixen cada vegada més un itinerari "reflexiu". Les persones es veuen obligades a adaptar les seves trajectòries de vida i a reprendre contínuament el control de les seves opcions. A més, juntament amb la cultura occidental es difon una concepció de la llibertat entesa com a possibilitat d'accedir a noves oportunitats. Es nega

que construir un itinerari personal de vida signifiqui renunciar a recórrer en el futur camins diferents: «Avui trio això, demà ja ho veurem». Tant en les relacions afectives com en el món del treball l'horitzó es compon d'opcions sempre reversibles més que d'eleccions definitives.

En aquest context els vells enfocaments ja no funcionen i l'experiència transmesa per les generacions precedents es torna obsoleta ràpidament. Valuoses oportunitats i riscos insidiosos s'entrellacen en un embolic que no és fàcil de descabdellar. Adequats instruments culturals, socials i espirituals esdevenen indispensables perquè els mecanismes del procés de decisió no es bloquegin i s'acabi, potser per por a equivocar-se, patint el canvi en lloc de guiar-lo. Ho ha dit el Papa Francesc: «"Com podem desvetllar la grandesa i el coratge d'eleccions de gran calat, d'impulsos del cor per afrontar reptes educatius i afectius?". La paraula l'he dit tantes vegades: Arrisca't! Arrisca't!. Qui no s'arrisca no camina. "I si m'equivoco?". Beneït sigui el Senyor! Més t'equivocaràs si et quedes quiet» (*Discurs a Villa Nazareth*, 18 juny 2016).

En la recerca de camins capaços de despertar la valentia i els impulsos del cor no es pot deixar de tenir en compte que la persona de Jesús i la Bona Notícia per Ell proclamada continuen fascinant molts joves.

La capacitat de triar dels joves es veu obstaculitzada per les dificultats relacionades amb la condició de precarietat: la dificultat per trobar feina o la seva dramàtica mancança; els obstacles en la construcció d'una autonomia econòmica; la impossibilitat d'estabilitzar la pròpia trajectòria professional. Per a les dones joves

aquests obstacles són normalment encara més difícils de superar.

El malestar econòmic i social de les famílies, la forma en què els joves assumeixen alguns trets de la cultura contemporània i l'impacte de les noves tecnologies exigeixen una major capacitat de resposta al desafiament educatiu en la seva acceptació més àmplia: aquesta és l'emergència educativa assenyalada per Benet XVI en la *Carta a la Ciutat i a la Diòcesi de Roma sobre la urgència de l'educació* (21 gener 2008). A nivell mundial també cal tenir en compte les desigualtats entre països i el seu efecte sobre les oportunitats ofertes als joves en les diferents societats en termes d'inclusió. També factors culturals i religiosos poden generar exclusió, per exemple pel que fa a les diferències de gènere o la discriminació de les minories ètniques o religioses, fins a empènyer els joves més emprenedors cap a l'emigració.

En aquest context resulta particularment urgent promoure les capacitats personals posant-les al servei d'un sòlid projecte de creixement comú. Els joves valoren la possibilitat de combinar l'acció en projectes concrets en què mesurar la seva capacitat d'obtenir resultats, l'exercici d'un protagonisme dirigit a millorar el context en què viuen, l'oportunitat d'adquirir i de perfeccionar sobre el terreny competències útils per a la vida i el treball.

La innovació social expressa un protagonisme positiu que inverteix la condició de les noves generacions: de perdedors que sol·liciten protecció davant els riscos del canvi, a subjectes del canvi capaços de crear noves oportunitats. És significatiu que precisament els joves –sovint encasellats en l'estereotip de la passivitat i de la inexperiència– proposin i practiquin

alternatives que mostren com el món o l'Església podrien ser. Si volem que en la societat o en la comunitat cristiana succeeixi alguna cosa nova, hem de deixar espai perquè noves persones puguin actuar. En altres paraules, projectar el canvi segons els principis de la sostenibilitat exigeix que es permeti a les noves generacions experimentar un nou model de desenvolupament. Això resulta particularment problemàtic en els països i contextos institucionals en què l'edat dels qui ocupen llocs de responsabilitat és elevada i els ritmes de canvi generacional es fan més lents.

II - FE, DISCERNIMENT, VOCACIÓ

A través del camí d'aquest Sínode, l'Església vol reiterar el seu desig de trobar, acompanyar i tenir cura de tots els joves, sense excepció. No podem ni volem abandonar-los a les solituds i a les exclusions a les quals el món els exposa. Que la seva vida sigui experiència bona, que no es perdin en els camins de la violència o de la mort, que la desil·lusió no els empresoni a l'alienació: tot això no pot deixar de ser motiu de gran preocupació per a qui ha estat generat a la vida i a la fe i sap que ha rebut un gran do.

En virtut d'aquest do sabem que venir al món vol dir trobar la promesa d'una vida bona i de ser acollit i custodiat és l'experiència original que s'inscriu en cadascú la confiança de no ser abandonat a la manca de sentit i a la foscor de la mort i l'esperança de poder expressar la pròpia originalitat en un camí cap a la plenitud de vida.

La saviesa de l'Església oriental ens ajuda a descobrir com aquesta confiança està arrelada en l'experiència de "tres naixements": el naixement natural com a dona o com a home en un món capaç d'acollir i

sostenir la vida; el naixement del baptisme «quan algú esdevé fill de Déu per la gràcia»; i després, un tercer naixement, quan té lloc el pas «de la manera de vida corporal a l'espiritual», que obre a l'exercici madur de la llibertat (cf. *Discursos de Filoxè de Mabbug*, bisbe siriana del segle V, n. 9).

Oferir als altres el do que nosaltres mateixos hem rebut vol dir acompanyar-los al llarg d'aquest camí, ajudant-los a afrontar les seves febleses i les dificultats de la vida, però sobretot sostenint les llibertats que encara s'estan constituint.

Per tot això l'Església, començant pels seus Pastors, està cridada a interrogar-se i a redescobrir la seva vocació a la custòdia amb l'estil que el Papa Francesc va recordar a l'inici del seu pontificat: «Preocupar-se, custodiar, requereix bondat, demana ser viscut amb tendresa. En els Evangelis, sant Josep apareix com un home fort i valent, treballador, però en la seva ànima es percep una gran tendresa, que no és la virtut dels febles, sinó més aviat tot al contrari: denota fortalesa d'ànim i capacitat d'atenció, de compassió, de veritable obertura a l'altre, d'amor» (*Homilia en l'inici del ministeri petrí*, 19 març 2013).

En aquesta perspectiva es presentaran ara algunes idees amb vista a un acompanyament dels joves a partir de la fe, escoltant la tradició de l'Església i amb el clar objectiu de sostenir en el seu discerniment vocacional i en la presa de decisions fonamentals de la vida, des de la consciència del caràcter irreversible d'algunes d'elles.

1. Fe i vocació

La fe, pel que fa participació en la manera de veure de Jesús (cf. *Lumen fidei*, 18), és la font de discerniment vocacional, perquè ofereix els seus continguts fonamen-

tals, les seves articulacions específiques, l'estil singular i la pedagogia pròpia. Acollir amb alegria i disponibilitat aquest do de la gràcia exigeix fer-lo fecund a través d'opcions de vida concretes i coherents.

«No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit, i us he destinat perquè aneu i doneu fruit, i un fruit que romanguí; de manera que tot el que demaneu al Pare en nom meu us ho concedeixi. Això és el que us mando: que us estimeu els uns als altres» (*Jn 15,16-17*). Si la vocació a l'alegria de l'amor és la crida fonamental que Déu posa en el cor de cada jove perquè la seva existència pugui donar fruit, la fe és al mateix temps do que ve de dalt i resposta al sentir-se elegits i estimats.

La fe «no és un refugi per a gent pusil·lànim, sinó que eixampla la vida. Fa descobrir una gran crida, la vocació a l'amor, i assegura que aquest amor és digne de fe, que val la pena posar-se a les seves mans, perquè està fundat en la fidelitat de Déu, més fort que totes les nostres febleses» (*Lumen fidei*, 53). Aquesta fe «il·lumina totes les relacions socials», bo i contribuint a «construir la fraternitat universal» entre els homes i dones de tots els temps (*ibid.*, 54).

La Bíblia presenta nombrosos relats de vocació i de resposta de joves. A la llum de la fe, aquests gradualment prenen consciència del projecte d'amor apassionat que Déu té per a cada un. Aquesta és la intenció de tota acció de Déu, des de la creació del món com a lloc «bo», capaç d'acollir la vida, i ofert com un do com l'ordit de relacions en què confiar.

Creure vol dir posar-se a l'escolta de l'Esperit i en diàleg amb la Paraula que és camí, veritat i vida (cf. *Jn 14,6*) amb tota la pròpia intel·ligència i afectivitat, aprendre

a confiar-hi “encarnant-la” en el concret de la vida quotidiana, en els moments en què la creu és a prop i en aquells en què s’experimenta l’alegria davant els signes de resurrecció, tal com va fer el “deixeble estimat”. Aquest és el desafiament que interpel·la la comunitat cristiana i a cada creient individual.

L’espai d’aquest diàleg és la consciència. Com ensenya el Concili Vaticà II, aquesta és «el nucli més secret i el sagrari de l’home, on es troba tot sol amb Déu, la veu del qual ressona en la intimitat pròpia» (*Gaudium et spes*, 16). Per tant, la consciència és un espai inviolable en el qual es manifesta la invitació a acollir una promesa. Discernir la veu de l’Esperit d’altres trucades i decidir quina resposta donar és una tasca que correspon a cada un: els altres el poden acompanyar i confirmar, però mai substituir.

La vida i la història ens ensenyen que per a l’ésser humà no sempre és fàcil reconèixer la forma concreta de l’alegria a la qual Déu el crida i al qual tendeix el seu desig, i molt menys ara en un context de canvi i incertesa generalitzada. Altres vegades, la persona ha de enfrontar-se al desànim o per força d’altres afeccions que la detenen en el seu camí cap a la plenitud: és l’experiència de molts, per exemple la del jove que tenia massa riqueses per ser lliure d’acollir la crida de Jesús i per això se’n va anar trist en lloc de ple d’alegria (cf. *Mc* 10,17-22). La llibertat humana, tot i necessitant ser sempre purificada i alliberada, però, no perd mai del tot la capacitat radical de reconèixer el bé i de fer-ho: «Els éssers humans, capaços de degradar-se fins a l’extrem, també poden sobreposar-se, tornar a optar pel bé i regenerar-se, més enllà de tots els condicionaments

mentals i socials que els imposin» (*Laudato si’*, 205).

2. El do del discerniment

Prendre decisions i orientar les pròpies accions en situacions d’incertesa i davant impulsos interns contradictoris és l’àmbit de l’exercici del discerniment. Es tracta d’un terme clàssic de la tradició de l’Església, que s’aplica a una pluralitat de situacions. En efecte, hi ha un discerniment dels signes dels temps, que apunta a reconèixer la presència i l’acció de l’Esperit en la història; un discerniment moral, que distingeix el que és bo del que és dolent; un discerniment espiritual, que té com a objectiu reconèixer la temptació per rebutjar-la i, al seu lloc, seguir el camí de la plenitud de vida. Les connexions entre aquestes diferents accepcions són evidents i no es poden mai separar completament.

Tenint present això, ens centrem aquí en el discerniment vocacional, és a dir, en el procés pel qual la persona arriba a realitzar, en el diàleg amb el Senyor i escoltant la veu de l’Esperit, les eleccions fonamentals, començant per la de l’estat de vida. Si l’interrogant de com no desaprofitar les oportunitats de realització de si mateix afecta tots els homes i dones, per al creient la pregunta es fa encara més intensa i profunda. ¿Com viure la bona notícia de l’Evangeli i respondre a la crida que el Senyor adreça a tots aquells a qui els surt a l’encontre: a través del matrimoni, del ministeri ordenat, de la vida consagrada? I quin és el camp en el qual es poden utilitzar els propis talents: ¿la vida professional, el voluntariat, el servei als últims, la participació en la política?

L’Esperit parla i actua a través dels esdeveniments de la vida de cada un, però els

esdeveniments en si mateixos són muts o ambigus, ja que es poden donar diferents interpretacions. Il·luminar el significat pel que fa a una decisió requereix un camí de discerniment. Els tres verbs amb els quals això es descriu a l'*Evangelii gaudium*, 51 –reconèixer, interpretar i escollir– poden ajudar-nos a delinear un itinerari adequat tant per als individus com per als grups i les comunitats, sabent que en la pràctica els límits entre les diferents fases no són mai tan clars.

Reconèixer

El reconeixement es refereix, en primer lloc, als efectes que els esdeveniments de la meua vida, les persones que trobo, les paraules que escolto o que llegeixo produeixen en el meu interior: una varietat de «desitjos, sentiments, emocions» (*Amoris laetitia*, 143) de molt diferent signe: tristesa, foscor, plenitud, por, alegria, pau, sensació de buit, tendresa, ràbia, esperança, tebiesa, etc. Em sento atret o empès cap a una pluralitat de direccions, sense que cap no em sembli la que clarament s'ha de seguir; és el moment dels alts i baixos i en alguns casos d'una autèntica lluita interior. Reconèixer exigeix fer aflorar aquesta riquesa emotiva i nomenar aquestes passions sense jutjar-les. Exigeix igualment percebre el "gust" que deixen, és a dir, la consonància o dissonància entre el que experimento i el més profund que hi ha en mi.

En aquesta fase, la Paraula de Déu té una gran importància: meditar-la, de fet, posa en moviment les passions com totes les experiències de contacte amb la pròpia interioritat, però al mateix temps ofereix una possibilitat de fer-les emergir identificant-se amb els esdeveniments que aquesta narra. La fase del reconeixement

situa en el centre la capacitat d'escoltar i l'afectivitat de la persona, sense eludir per por la fatiga del silenci. Es tracta d'un pas fonamental en el camí de maduració personal, en particular per als joves que experimenten amb més intensitat la força dels desitjos i poden també romandre espanyats, renunciant fins i tot als grans passos als quals tanmateix se senten impulsats.

Interpretar

No n'hi ha prou amb reconèixer el que s'ha experimentat: cal "interpretar-ho", o, en altres paraules, comprendre a què l'Esperit està cridant a través del que suscita en cada un. Moltes vegades ens aturem a explicar una experiència, subratllant que "m'ha impressionat molt". Més difícil és entendre l'origen i el sentit dels desitjos i de les emocions experimentades i avaluar si ens estan orientant en una direcció constructiva o si per contra ens estan portant a replegar sobre nosaltres mateixos.

Aquesta fase d'interpretació és molt delicada: es requereix paciència, vigilància i també un cert aprenentatge. Hem de ser capaços d'adonar-nos dels efectes dels condicionaments socials i psicològics. També exigeix posar en pràctica les pròpies facultats intel·lectuals, sense caure però en el perill de construir teories abstractes sobre el que seria bo o bonic fer: també en el discerniment «la realitat és superior a la idea» (*Evangelii gaudium*, 231). En la interpretació tampoc no es pot deixar d'enfrontar amb la realitat i de prendre en consideració les possibilitats que realment es tenen a disposició.

Per interpretar els desitjos i els moviments interiors cal confrontar-se honestament, a la llum de la Paraula de Déu, també amb les exigències morals de la vida cristiana, sempre tractant de posar-les

en la situació concreta que s'està vivint. Aquest esforç obliga al qui el realitza a no acontentar-se amb la lògica legalista del mínim indispensable, i en el seu lloc buscar la manera de treure el major profit en els propis dons i les pròpies possibilitats: per això resulta una proposta atractiva i estimulant per als joves.

Aquest treball d'interpretació es desenvolupa en un diàleg interior amb el Senyor, amb l'activació de totes les capacitats de la persona; l'ajuda d'una persona experta en l'escolta de l'Esperit és, però, un valuós suport que l'Església ofereix, i del qual seria poc sensat no fer ús.

Escollir

Un cop reconegut i interpretat el món dels desitjos i de les passions, l'acte de decidir esdevé exercici d'autèntica llibertat humana i de responsabilitat personal, sempre clarament situades i per tant limitades. Llavors, l'elecció escapa a la força cega de les pulsions, a les quals un cert relativisme contemporani acaba per assignar el paper de criteri últim, tot empresonant a la persona en la volubilitat. Alhora s'allibera de la subjecció a instàncies externes a la persona i, per tant, heterònomes, que exigeixen així mateix una coherència de vida.

Durant molt de temps en la història, les decisions fonamentals de la vida no van ser preses pels interessats directes; en algunes parts del món encara és així, tal com s'ha apuntat també en el capítol I. Promoure opcions veritablement lliures i responsables, despullant-se de tota connivència amb llegats d'altres temps, continua essent l'objectiu de tota pastoral vocacional seriosa. El discerniment és en la pastoral vocacional l'instrument fonamental, que permet salvaguardar l'espai

inviolable de la consciència, sense pretendre substituir-la (cf. *Amoris laetitia*, 37).

La decisió ha de ser sotmesa a la prova dels fets en vista de la seva confirmació. L'elecció no pot quedar empresonada en una interioritat que corre el risc de mantenir-se virtual o poc realista —es tracta d'un perill accentuat en la cultura contemporània—, sinó que està cridada a traduir-se en acció, a prendre cos, a iniciar un camí, acceptant el risc de confrontar-se amb la realitat que havia posat en moviment desitjos i emocions. Altres moviments interiors naxeraran en aquesta fase: reconèixer-los i interpretar-los permetrà confirmar la bondat de la decisió presa o aconsellarà revisar-la. Per això és important “sortir”, fins i tot de la por d'equivocar-se que, com hem vist, pot esdevenir paralitzant.

3. Camins de vocació i missió

El discerniment vocacional no es realitza en un acte puntual, tot i que en la història de cada vocació és possible identificar moments o trobades decisives. Com totes les coses importants de la vida, també el discerniment vocacional és un procés llarg, que es desenvolupa en el temps, durant el qual cal mantenir l'atenció a les indicacions amb què el Senyor precisa i específica una vocació que és exclusivament personal i irrepetible. El Senyor va demanar a Abraham i Sara que partissin, però només en un camí progressiu i no sense passos en fals es va aclarir quina era la inicialment misteriosa «terra que jo et mostraré» (*Gn 12,1*). Maria mateixa progressa en la consciència de la seva vocació a través de la meditació de les paraules que escolta i els esdeveniments que li succeeixen, també els que no comprèn (cf. *Lc 2,50-51*).

El temps és fonamental per verificar l'orientació efectiva de la decisió presa. Com ensenya cada pàgina del text bíblic, no hi ha vocació que no estigui ordenada a una missió acollida amb temor o amb entusiasme.

Acollir la missió implica la disponibilitat d'arriscar la pròpia vida i recórrer la via de la creu, seguint les petjades de Jesús, que amb decisió es va posar en camí cap a Jerusalem (cf. *Lc 9,51*) per oferir la seva vida per la humanitat. Només si la persona renuncia a ocupar el centre de l'escena amb les seves necessitats s'obre l'espai per acollir el projecte de Déu a la vida familiar, al ministeri ordenat o a la vida consagrada, així com per dur a terme amb rigor la seva professió i buscar sincerament el bé comú. En particular en els llocs on la cultura està més profundament marcada per l'individualisme, cal verificar fins a quin punt les eleccions són dictades per la recerca de la pròpia autorealització narcisista i en quin grau, per contra, inclouen la disponibilitat a viure la pròpia existència en la lògica de la generosa entrega. Per això, el contacte amb la pobresa, la vulnerabilitat i la necessitat revesteixen gran importància en els camins de discerniment vocacional. Pel que fa als futurs pastors, és oportú examinar i promoure el creixement de la disponibilitat a deixar-se impregnar de la "sentor de les ovelles".

4. L'acompanyament

A la base de discerniment podem identificar tres conviccions, molt arrelades en l'experiència de cada ésser humà rellegida a la llum de la fe i de la tradició cristiana. La primera és que l'Esperit de Déu actua en el cor de cada home i de cada dona a través de sentiments i desitjos que es

connecten a idees, imatges i projectes. Escoltant amb atenció, l'ésser humà té la possibilitat d'interpretar aquests senyals. La segona convicció és que el cor humà per la seva feblesa i al pecat, es presenta normalment dividit a causa de l'atracció de reclams diferents, o fins i tot oposats. La tercera convicció és que, en qualsevol cas, el camí de la vida imposa decidir, perquè no es pot romandre indefinidament en la indeterminació. Però cal dotar-se dels instruments per a reconèixer la crida del Senyor a l'alegria de l'amor i triar de respondre-hi.

Entre aquests instruments, la tradició espiritual destaca la importància de l'acompanyament personal. Per acompanyar una altra persona no n'hi ha prou estudiar la teoria del discerniment; cal tenir l'experiència personal a interpretar els moviments del cor per reconèixer l'acció de l'Esperit, la veu sap parlar a la singularitat de cada un. L'acompanyament personal exigeix refinar contínuament la pròpia sensibilitat a la veu de l'Esperit i condueix a descobrir en les peculiaritats personals un recurs i una riquesa.

Es tracta d'afavorir la relació entre la persona i el Senyor, col·laborant a eliminar allò que l'obstaculitza. Heus aquí la diferència entre l'acompanyament al discerniment i el suport psicològic, que també, si està obert a la transcendència, es revela sovint de fonamental importància. El psicòleg sosté una persona en les dificultats i l'ajuda a prendre consciència de les seves fragilitats i el seu potencial; el guia espiritual remet la persona al Senyor i prepara el terreny per al trobament amb Ell (cf. *Jn 3,29-30*).

Els passatges evangèlics que narren el trobament de Jesús amb les persones

del seu temps ressalten alguns elements que ens ajuden a traçar el perfil ideal de qui acompanya un jove en el discerniment vocacional: la mirada amorosa (la vocació dels primers deixebles, cf. *Jn* 1,35-51); la paraula amb autoritat (l'ensenyament a la sinagoga de Cafarnaüm, cf. *Lc* 4,32); la capacitat de “fer-se proïsmes” (la paràbola del bon samarità, cf. *Lc* 10,25-37); l'opció de “caminar al costat” (els deixebles d'Emaús, cf. *Lc* 24,13-35); el testimoniatge d'autenticitat, sense por a anar en contra dels prejudicis més generalitzats (el lavatori dels peus en l'últim sopar, cf. *Jn* 13,1-20).

En el compromís d'acompanyar les noves generacions l'Església acull la seva crida a col·laborar en l'alegria dels joves, més que intentar apoderar-se de la seva fe (cf. *2Co* 1,24). Aquest servei s'arrela en última instància en l'oració i en la petició del do de l'Esperit que guia i il·lumina tothom i cadascú.

III - L'ACCIÓ PASTORAL

Què significa per a l'Església acompanyar els joves a acollir la crida a l'alegria de l'Evangeli, sobretot en un temps marcat per la incertesa, per la precarietat i per la inseguretat?

El propòsit d'aquest capítol és concentrar l'atenció en allò que implica prendre seriosament el desafiament de la cura pastoral i del discerniment vocacional, tenint en consideració quins són els subjectes, els llocs i els instruments a disposició. En aquest sentit, reconeixem una inclusió recíproca entre pastoral juvenil i pastoral vocacional, tot i ser conscients de les diferències. No es tractarà d'una panoràmica exhaustiva, sinó d'indicacions que s'han

de completar sobre la base de les experiències de cada Església local.

1. Caminar amb els joves

Acompanyar els joves exigeix sortir dels propis esquemes confeccionats per endavant, trobant-los allà on són, adaptant-se als seus temps i els seus ritmes; significa també prendre'ls seriosament en la seva dificultat per desxifrar la realitat en què viuen i per transformar un anunci rebut en gestos i paraules, en l'esforç quotidià per construir la pròpia història i en la recerca més o menys conscient d'un sentit per a les seves vides.

Cada diumenge els cristians mantenen viva la memòria de Jesús mort i ressuscitat, trobant-lo en la celebració de l'Eucaristia. Molts infants són batejats en la fe de l'Església i continuen el camí de la iniciació cristiana. Això, però, no equival encara a una elecció madura d'una vida de fe. Per això és necessari un camí, que de vegades també passa a través de vies imprevisibles i allunyades dels llocs habituals de les comunitats eclesials. Per això, com ha recordat el Papa Francesc, «la pastoral vocacional és aprendre l'estil de Jesús, que passa pels llocs de la vida quotidiana, s'atura sense pressa i, mirant els germans amb misericòrdia, els porta a trobar-se amb Déu Pare» (*Discurs als participants al Congrés de pastoral vocacional*, 21 octubre 2016). Caminant amb els joves s'edifica tota la comunitat cristiana.

Precisament perquè es tracta d'interpel·lar la llibertat dels joves, cal valorar la creativitat de cada comunitat per construir propostes capaces de captar l'originalitat de cada un i secundar el seu desenvolupament. En molts casos es tractarà també d'aprendre a donar espai real a la novetat,

sense sufocar-la en l'intent de encasellar-la en esquemes predefinitos: no pot haver-hi una sembra fructífera de vocacions si ens quedem simplement tancats en el «còmode criteri pastoral del “sempre s'ha fet així”», sense «ser audaços i creatius en aquesta tasca de repensar els objectius, les estructures, l'estil i els mètodes evangelitzadors de les pròpies comunitats» (*Evangelii gaudium*, 33). Tres verbs, que en els Evangelis connoten la manera en que Jesús troba les persones del seu temps, ens ajuden a estructurar aquest estil pastoral: sortir, veure i trucar.

Sortir

Pastoral vocacional en aquest sentit vol dir acollir la invitació del Papa Francesc a sortir, en primer lloc, d'aquestes rigideses que fan que sigui menys creïble l'anunci de l'alegria de l'Evangelí, dels esquemes en què les persones se senten encasellades i d'una manera de ser Església que de vegades resulta anacrònica. Sortir és també signe de llibertat interior respecte a les activitats i a les preocupacions habituals, per tal de permetre als joves ser protagonistes. Trobaran atractiva la comunitat cristiana com més l'experimentin acollidora envers la contribució concreta i original que poden aportar.

Veure

Sortir cap al món dels joves requereix la disponibilitat per passar temps amb ells, per escoltar les seves històries, les seves alegries i esperances, les seves tristeses i angoixes, compartint-les: aquesta és la via per inculturar l'Evangelí i evangelitzar tota cultura, també la juvenil. Quan els Evangelis narren els trobaments de Jesús amb els homes i les dones del seu temps, destaquen precisament la seva capacitat d'aturar-se amb ells i l'atractiu que percep qui

creua la seva mirada. Aquesta és la mirada de tot autèntic pastor, capaç de veure en la profunditat del cor sense resultar intrús o amenaçador; és la veritable mirada del discerniment, que no vol apoderar-se de la consciència aliena ni predeterminedar el camí de la gràcia de Déu a partir dels propis esquemes.

Trucar

En els relats evangèlics la mirada d'amor de Jesús es transforma en una paraula, que és una crida a una novetat que s'ha d'acollir, explorar i construir. Trucar vol dir, en primer lloc, despertar el desig, moure les persones d'allò que les té bloquejades o de les comoditats en què descansen. Trucar vol dir fer preguntes a les quals no hi ha respostes prefabricades. És això, i no la prescripció de normes que s'han de respectar, el que estimula les persones a posar-se en camí i trobar l'alegria de l'Evangelí.

2. Subjectes

Tots els joves, sense excepció

Per a la pastoral, els joves són subjectes i no objectes. Sovint, de fet, són tractats per la societat com una presència inútil o incòmoda: l'Església no pot reproduir aquesta actitud, perquè tots els joves, sense excepció, tenen el dret a ser acompanyats en el seu camí.

A més, cada comunitat és cridada a prestar atenció especial sobretot als joves pobres, marginats i exclosos, i a convertir-los en protagonistes. Ser propers als joves que viuen en condicions de major pobresa i dificultat, violència i guerra, malaltia, discapacitat i sofriment és un do especial de l'Esperit, capaç de fer resplendir l'estil d'una Església en sortida. La mateixa Església és cridada a aprendre dels jo-

ves: en donen un testimoni lluminós molts joves sants que continuen essent font d'inspiració per a tothom.

Una comunitat responsable

Tota la comunitat cristiana ha de sentir-se responsable de la tasca d'educar les noves generacions i hem de reconèixer que són moltes les figures de cristians que l'assumeixen, començant pels que es comprometen dins de la vida eclesial. També han d'apreciar-se els esforços del qui testimonia la vida bona de l'Evangeli i l'alegria que en brolla en els llocs de la vida quotidiana. Finalment, han de valorar les oportunitats d'implicació dels joves en els organismes de participació de les comunitats diocesanes i parroquials, començant pels consells pastorals, convidant-los a contribuir amb la seva creativitat i acollint les seves idees encara que semblin provocadores.

Arreu del món hi ha parròquies, congregacions religioses, associacions, moviments i realitats eclesials capaços de projectar i d'oferir als joves experiències de creixement i de discerniment realment significatives. De vegades aquesta dimensió projectiva deixa espai a la improvisació i la incompetència: és un risc del qual cal defensar-se prenent cada vegada més seriosament la tasca de pensar, concretar, coordinar i realitzar la pastoral juvenil de manera correcta, coherent i eficaç. Aquí també s'imposa la necessitat d'una preparació específica i contínua dels formadors.

Les figures de referència

El paper d'adults dignes de confiança, amb qui entrar en aliança positiva, és fonamental en tot camí de maduració humana i de discerniment vocacional. Es necessiten creients amb autoritat, amb una clara identitat humana, una sòlida pertinença

eclesial, una visible qualitat espiritual, una vigorosa passió educativa i una profunda capacitat de discerniment. A vegades, per contra, adults sense preparació i immadurs tendeixen a actuar de manera possessiva i manipuladora, creant dependències negatives, forts malestars i greus contratestimoniatsges, que poden arribar fins a l'abús.

Perquè hi hagi figures creïbles, hem de formar i sostenir-les, proporcionant-los també més competències pedagògiques. Això val en particular per als qui tenen confiada la tasca d'acompanyants del discerniment vocacional en vista del ministeri ordenat i de la vida consagrada.

Pares i família: dins de cada comunitat cristiana s'ha de reconèixer l'insubstituïble paper educatiu exercit pels pares i per altres familiars. Són en primer lloc els pares, dins de la família, els qui expressen cada dia en l'amor que els uneix entre si i amb els seus fills la cura de Déu per cada ésser humà. En aquest sentit són valuoses les indicacions ofertes pel Papa Francesc en un específic capítol de l'*Amoris laetitia* (cf. 259-290).

Pastors: El trobament amb figures ministerials, capaços d'implicar-se realment en el món juvenil dedicant-li temps i recursos, gràcies també al generós testimoniatge de dones i homes consagrats, és decisiu per al creixement de les noves generacions. Ho va recordar també el Papa Francesc: «Ho demano especialment als pastors de l'Església, als bisbes i als sacerdots: sou els responsables principals de la vocació sacerdotal i cristiana, i aquesta tasca no pot ser relegada a una oficina burocràtica. Vosaltres també heu experimentat un trobament que va canviar la vostra vida, quan un altre sacerdot... va fer sentir

la bellesa de l'amor de Déu. Feu el mateix vosaltres, sortint, escoltant els joves –cal paciència– podeu orientar els seus passos» (*Discurs als participants al Congrés de pastoral vocacional*, 21 octubre 2016).

Mestres i altres figures educatives: molts mestres catòlics estan compromesos com a testimonis en les universitats i a les escoles de tot ordre i grau; en el món del treball molts estan presents amb competència i passió; en la política molts creients tracten de ser ferment d'una societat més justa; en el voluntariat civil molts es dediquen a treballar pel bé comú i per la cura de la creació; en l'animació del temps lliure i de l'esport molts estan compromesos amb entusiasme i generositat. Tots ells donen testimoniatge de vocacions humanes i cristianes acollides i viscudes amb fidelitat i compromís, suscitant en qui els veu el desig de fer el mateix: respondre amb generositat a la pròpia vocació és la primera manera de fer pastoral vocacional.

3. Llocs

La vida quotidiana i el compromís social

Esdevenir adults significa aprendre a gestionar amb autonomia dimensions de la vida que són al mateix temps fonamentals i quotidianes: la utilització del temps i dels diners, l'estil de vida i de consum, l'estudi i el temps lliure, el vestit i el menjar, i la vida afectiva i la sexualitat. Aquest aprenentatge, al qual els joves s'enfronten inevitablement, és l'ocasió per posar ordre en la pròpia vida i en les pròpies prioritats, experimentant camins d'elecció que poden esdevenir una escola de discerniment i consolidar la pròpia orientació amb vista a les decisions més importants: la fe, com més autèntica és, més interpel·la la vida quotidiana i es deixa interpel·lar per ella.

Mereixen un esment particular les experiències, sovint difícils o problemàtiques, de la vida laboral o a les de manca de treball: aquestes també són ocasió per acollir-se o aprofundir la pròpia vocació.

Els pobres criden i juntament amb ells la terra: el compromís d'escoltar pot ser una ocasió concreta de trobament amb el Senyor i amb l'Església i de descobriment de la pròpia vocació. Com ensenya el Papa Francesc, les accions comunitàries amb les quals es cuida de la casa comuna i de la qualitat de vida dels pobres «quan expressen un amor que es lliura, poden esdevenir intenses experiències espirituals» (*Laudato sí*, 232) i, per tant, també en ocasió de camins i de discerniment vocacional.

Els àmbits específics de la pastoral

L'Església ofereix als joves llocs específics de trobament i de formació cultural, d'educació i d'evangelització, de celebració i de servei, col·locant-se en primera línia per donar una acollida oberta a tothom i a cada un. El desafiament per a aquests llocs i per als qui els animen és procedir cada vegada més en la lògica de la construcció d'una xarxa integrada de propostes, i assumir en la pròpia manera d'obrar l'estil de sortir, veure i trucar.

- A nivell mundial destaquen les Jornades Mundials de la Joventut. També Conferències Episcopals i Diòcesis senten cada vegada més el seu deure d'oferir esdeveniments i experiències específiques per als joves.

- Les Parròquies ofereixen espais, activitats, temps i itineraris per a les joves generacions. La vida sacramental ofereix ocasions fonamentals per créixer en la capacitat d'acollir el do de Déu en la pròpia existència i convida a la participació activa en la missió eclesial. Un signe de l'atenció al món dels joves són els centres juvenils i els esplais.

- Les universitats i les escoles catòliques, amb el seu valuós servei cultural i formatiu, són un altre instrument de presència de l'Església entre els joves.

- Les activitats socials i de voluntariat ofereixen l'oportunitat d'implicar-se en el servei generós; el trobament amb persones que experimenten pobresa i exclusió pot ser una ocasió favorable de creixement espiritual i de discerniment vocacional: també des d'aquest punt de vista els pobres són mestres, millor dit, portadors de la bona notícia que la fragilitat és el lloc on es viu l'experiència de la salvació.

- Les associacions i els moviments eclesials, però també molts llocs d'espiritualitat, ofereixen als joves seriosos itineraris de discerniment; les experiències missioneres es converteixen en moments de servei generós i d'intercanvi fecund; el redescobriments del pelegrinatge com a forma i estil de camí resulta vàlid i prometedor; en molts contextos l'experiència de la pietat popular sosté i nodreix la fe dels joves.

- Ocupen un lloc d'importància estratègica els seminaris i les cases de formació, que també a través d'una intensa vida comunitària, han de permetre als joves que acullen viure l'experiència que els farà al seu torn ser capaços d'acompanyar-ne d'altres.

El món digital

Per les raons que ja hem recordat, mereix un esment particular el món dels nous mitjans, que sobretot per a les joves generacions s'ha convertit realment en un lloc de vida; ofereix moltes oportunitats inèdites, especialment pel que fa a l'accés a la informació i a la construcció de relacions a distància, però també presenta riscos (per exemple l'assetjament cibernètic, els jocs d'atzar, la pornografia, les insídies

dels xat room, la manipulació ideològica, etc.). Malgrat les moltes diferències entre les diferents regions, la comunitat cristiana continua construint la seva presència en aquest nou areòpag, on els joves tenen sens dubte una cosa a ensenyar-li.

4. Instruments

Els llenguatges de la pastoral

A vegades ens adonem que entre el llenguatge eclesial i el dels joves s'obre un espai difícil d'omplir, encara que hi ha moltes experiències de trobament fecund entre les sensibilitats dels joves i les propostes de l'Església en àmbit bíblic, litúrgic, artístic, catequètic i mediàtic. Somniem amb una Església que sàpiga deixar espais al món juvenil i als seus llenguatges, apreciand i valorant la creativitat i els talents.

En particular, reconeixem en l'esport un recurs educatiu amb grans oportunitats, i en la música i en les altres expressions artístiques un llenguatge expressiu privilegiat que acompanya el camí de creixement dels joves.

La cura educativa i els itineraris d'evangelització

En l'acció pastoral amb els joves, on cal posar en marxa processos més que ocupar espais, descobrim, en primer lloc, la importància del servei al creixement humà de cadascú i dels instruments pedagògics i formatius que poden sostenir-lo. Entre evangelització i educació es constata una fecunda relació genètica que, en la realitat contemporània, ha de tenir en compte la gradualitat dels camins de maduració de la llibertat.

Respecte al passat, hem de acostumar-nos a itineraris d'apropament a la fe cada vegada menys estandarditzats i més atents a les característiques personals de

cada un: al costat dels que continuen seguint les etapes tradicionals de la iniciació cristiana, molts arriben al trobament amb el Senyor i amb la comunitat dels creients per una altra via i en edat més avançada, per exemple a partir de la pràctica d'un compromís amb la justícia, o del trobament en àmbits extraeclesials amb algú capaç de ser testimoni creïble. El desafiament per a les comunitats és resultar acollidores per a tothom, seguint Jesús que sabia parlar amb jueus i samaritans, amb pagans de cultura grega i ocupants romans, comprenent el desig profund de cada un d'ells.

Silenci, contemplació i pregària

Finalment, i sobretot, no hi ha discerniment sense conrear la familiaritat amb el Senyor i el diàleg amb la seva Paraula. En particular, la *Lectio Divina* és un mètode valuós que la tradició de l'Església ens ofereix.

En una societat cada vegada més sorollosa, que proposa una superabundància d'estímuls, un objectiu fonamental de la pastoral juvenil vocacional és oferir ocasions per assaborir el valor del silenci i de la contemplació i formar en la relectura de les pròpies experiències i en l'escolta de la consciència.

5. Maria de Natzaret

Encomanem a Maria aquest camí en què l'Església s'interroga sobre com acompanyar els joves a acollir la crida a l'alegria de l'amor i de la vida en plenitud. Ella, jove dona de Natzaret, que en cada etapa de la seva existència acull la Paraula i la conserva, meditant-la en el seu cor (cf. *Lc 2,19*), va ser la primera a recórrer aquest camí.

Cada jove pot descobrir en la vida de Maria l'estil de l'escolta, la valentia de la

fe, la profunditat del discerniment i la dedicació al servei (cf. *Lc 1,39-45*). En la seva "petitesa", la Verge esposa promesa a Josep, experimenta la debilitat i la dificultat per comprendre la misteriosa voluntat de Déu (cf. *Lc 1,34*). Ella també és cridada a viure l'èxode de si mateixa i dels seus projectes, aprenent a lliurar-se i a confiar.

Fent memòria de les «coses grans» que el Totpoderós ha fet en Ella (cf. *Lc 1,49*), la Mare de Déu no se sent sola, sinó plenament estimada i sostinguda pel "No tinguis por" de l'àngel (cf. *Lc 1,30*). Conscient que Déu està amb ella, Maria obre el cor a "Aquí em tens" i així inaugura el camí de l'Evangeli (cf. *Lc 1,38*). Dona de la intercessió (cf. *Jn 2,3*), enfront de la creu del Fill, unida al "deixeble estimat", acull novament la crida a ser fecunda i generarà vida a la història dels homes. En els seus ulls cada jove pot redescobrir la bellesa del discerniment, en el seu cor pot experimentar la tendresa de la intimitat i la valentia del testimoniatge i de la missió.

Missatge del papa Francesc per a la Jornada Mundial de les Missions

Vaticà, 4 de juny de 2017

«La missió al cor de la fe cristiana»

22 d'octubre de 2017

Benvolguts germans i germanes,

Enguany la Jornada Mundial de les Missions ens torna a convocar entorn de la persona de Jesús, «el primer evangelitzador i el més gran» (Pau VI, Exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 7), que ens crida contínuament a anunciar l'Evangeli de l'amor de Déu Pare amb la força de l'Esperit Sant. Aquesta Jornada ens convida a reflexionar novament

sobre la missió al cor de la fe cristiana. De fet, l'Església és missionera per naturalesa; si no ho fos, no seria l'Església de Crist, sinó que seria només una associació entre moltes d'altres, que acabaria ràpidament exhaurint el seu propòsit i desapareixent. Per això se'ns convida a fer-nos algunes preguntes que toquen la nostra identitat cristiana i les nostres responsabilitats com a creients, en un món confós per moltes il·lusions, ferit per grans frustracions i esqueixat per nombroses guerres fratricides que afecten de forma injusta sobretot els innocents. Quin és el fonament de la missió? Quin és el cor de la missió? Quines són les actituds vitals de la missió?

La missió i el poder transformador de l'Evangelí de Crist, camí, veritat i vida

1. La missió de l'Església, destinada a totes les persones de bona voluntat, està fonamentada en la força transformadora de l'Evangelí. L'Evangelí és la Bona Nova que comporta una alegria contagiosa, perquè conté i ofereix una vida nova: la de Crist ressuscitat, el qual, comunicant el seu Esperit donador de vida, es converteix en camí, veritat i vida per nosaltres (cf. *Jn* 14,6). És camí que ens invita a seguir-lo amb confiança i valor. Quan seguim Jesús com el nostre camí, experimentem la veritat i rebem la seva vida, que és la comunió plena amb Déu Pare en la força de l'Esperit Sant, que ens allibera de qualsevol forma d'egoisme i és font de creativitat en l'amor.

2. Déu Pare desitja aquesta transformació existencial dels seus fills i filles; transformació que s'expressa com a culte en esperit i en veritat (cf. *Jn* 4,23-24), en una vida animada per l'Esperit Sant en la imitació del Fill Jesús, per a glòria de Déu Pare. «La glòria de Déu és l'home vivent» (Ireneu, *Adversus hæreses* IV, 20,7). D'aques-

ta manera, l'anunci de l'Evangelí es converteix en paraula viva i eficaç que realitza allò que proclama (cf. *Is* 55,10-11), és a dir Jesucrist, el qual contínuament es fa carn en cada situació humana (cf. *Jn* 1,14).

La missió i el kairós de Crist

3. La missió de l'Església no és la propagació d'una ideologia religiosa, ni tampoc la proposta d'una ètica sublim. Molts moviments del món saben proposar grans ideals o expressions ètiques sublimes. A través de la missió de l'Església, Jesucrist continua evangelitzant i actuant; per això, ella representa el kairós, el temps propici de la salvació en la història. Mitjançant l'anunci de l'Evangelí, Jesús es converteix de nou en contemporani nostre, de manera que els qui l'acullen amb fe i amor experimenten la força transformadora del seu esperit de Ressuscitat que fecunda el que és humà i la creació, com la pluja ho fa amb la terra. «La seva resurrecció no és una cosa del passat; entranya una força de vida que ha penetrat el món. On sembla que tot ha mort, pertot arreu tornen a aparèixer els brots de la resurrecció. És una força imparable» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 276).

4. Recordem sempre que «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o per una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva» (Benet XVI, Carta enc. *Deus caritas est*, 1). L'Evangelí és una persona, que contínuament s'ofereix i contínuament convida els qui la rebem amb fe humil i laboriosa a compartir la seva vida mitjançant la participació efectiva en el seu misteri pasqual de mort i resurrecció. L'Evangelí es converteix així, per mitjà del baptisme, en font de vida nova,

lliure del domini del pecat, il·luminada i transformada per l'Esperit Sant; per mitjà de la confirmació, es fa unció enfortidora que, gràcies a l'Esperit mateix, indica camins i estratègies noves de testimoniatge i de proximitat; i per mitjà de l'eucaristia es converteix en l'aliment de l'home nou, «medicina d'immortalitat» (Ignasi d'Antioquia, *Epistola ad Ephesios*, 20,2).

5. El món necessita l'Evangelí de Jesucrist com una cosa essencial. Ell, a través de l'Església, continua la seva missió de Bon Samarità, guarint les ferides sagnants de la humanitat; i de Bon Pastor, buscant sense descans els qui s'han perdut per camins tortuosos i sense meta. Gràcies a Déu no manquen experiències significatives que donen testimoniatge de la força transformadora de l'Evangelí. Penso en el gest d'aquell estudiant Dinka que, a costa de la vida pròpia, va protegir un estudiant de la tribu Nuer que era a punt de ser assassinat. Penso en aquella celebració eucarística a Kitgum, al nord d'Uganda, en aquells moments ensagnada per la ferocitat d'un grup de rebels, quan un missioner va fer repetir al poble les paraules de Jesús a la creu: «Déu meu, Déu meu, per què ens heu abandonat?», com expressió del crit desesperat dels germans i germanes del Senyor crucificat. Aquella celebració va ser per a la gent una font de gran consol i valor. I podem pensar en molts, nombrosíssims testimonis de com l'Evangelí ajuda a superar el tancament, els conflictes, el racisme, el tribalisme, promovent arreu i entre tots la reconciliació, la fraternitat i saber compartir.

La missió inspira una espiritualitat d'èxode continuat, peregrinació i exili

6. La missió de l'Església està animada per una espiritualitat d'èxode continuat.

Es tracta de «sortir de la comoditat pròpia i atrevir-se a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangelí» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 20). La missió de l'Església estimula una actitud de peregrinació continuada a través dels diferents deserts de la vida, a través de les diferents experiències de fam i set, de veritat i justícia. La missió de l'Església proposa una experiència d'exili continuat, per a fer sentir a l'home, assedegat d'infiní, la seva condició d'exiliat en camí vers la pàtria final, entre el «ja» i l'«encara no» del Regne del Cel.

7. La missió diu a l'Església que no és un fi en ella mateixa, sinó que és un instrument humil i mediació del Regne. Una Església autoreferencial, que es complau en èxits terrenals, no és l'Església de Crist, no és el seu cos crucificat i gloriós. És per això que hem de preferir «una Església accidentada, ferida i tacada per sortir al carrer, abans que una Església malalta pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les seves seguretats» (ibíd., 49).

Els joves, esperança de la missió

8. Els joves són l'esperança de la missió. La persona de Jesús i la Bona Nova proclamada per ell continuen fascinant molts joves. Ells cerquen camins on posar en pràctica el valor i els impulsos del cor al servei de la humanitat. «Són molts els joves que se solidaritzen davant els mals del món i s'embarquen en diverses formes de militància i voluntariat [...]. Que bo és que els joves siguin "rondaires de la fe", feliços de portar Jesucrist a cada cantonada, a cada plaça, a cada racó de la terra!» (ibíd., 106). La propera Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, que s'esdevindrà l'any 2018 sobre el tema «els joves, la fe i el discerniment vocacional», es

presenta com una oportunitat providencial per a involucrar els joves en la responsabilitat missionera, que necessita la seva rica imaginació i creativitat.

El servei de les Obres Missionals Pontifícies

9. Les Obres Missionals Pontifícies són un instrument preciós per a suscitar a cada comunitat cristiana el desig de sortir de les fronteres i seguretats pròpies i remar mar endins per anunciar l'Evangelí a tothom. A través d'una espiritualitat profunda, que s'ha de viure a diari, d'un compromís constant de formació i animació missionera, nois, joves, adults, famílies, preveres, religiosos i bisbes s'involucren perquè creixi en cadascú un cor missioner. La Jornada Mundial de les Missions, promoguda per l'Obra de la Propagació de la Fe, és una ocasió favorable perquè el cor missioner de les comunitats cristianes participi, a través de la pregària, del testimoniatge de vida i de la comunió de béns, en la resposta a les greus i vastes necessitats de l'evangelització.

Fer missió amb Maria, Mare de l'evangelització

10. Estimats germans i germanes, fem missió inspirant-nos en Maria, Mare de l'evangelització. Ella, moguda per l'Esperit, va rebre la Paraula de vida en el més profund de la seva fe humil. Que la Mare de Déu ens ajudi a dir el nostre «sí» en la urgència de fer ressonar la Bona Nova de Jesús en el nostre temps; que ens obtingui un nou zel de ressuscitats per a portar a tots l'Evangelí de la vida que venç la mort; que intercedeixi per nosaltres perquè puguem adquirir l'audàcia santa de buscar nous camins perquè arribi a tots el do de la salvació.

Francesc, papa

Missatge del papa Francesc per a la I Jornada Mundial dels Pobres

No estímem amb paraules sinó amb obres
19 de novembre de 2017

Diumenge XXXIII del temps ordinari
Vaticà, 13 de juny de 2017

1. «Fills meus, no estímem amb frases i paraules, sinó amb obres i de veritat» (1Jn 3,18). Aquestes paraules de l'apòstol Joan expressen un imperatiu que cap cristià no pot ignorar. La seriositat amb què el «deixeble estimat» ha transmès fins als nostres dies el manament de Jesús es fa més intensa per raó del contrast que percep entre les paraules buides presents sovint en els nostres llavis i els fets concrets amb què hem d'enfrontar-nos. L'amor no admet excuses: qui vol estimar com Jesús va estimar, ha de fer seu el seu exemple, especialment quan es tracta d'estimar els pobres. Per altra banda, la manera d'estimar del Fill de Déu la coneixem bé, i Joan ho recorda amb claredat. Es fonamenta en dos pilars: Déu ens va estimar primer (cf. 1Jn 4,10.19), i ens va estimar donant-ho tot, fins i tot la vida (cf. 1Jn 3,16).

Un amor així no pot quedar sense resposta. Malgrat que es va donar de manera unilateral, és a dir, sense demanar res a canvi, inflama de tal manera el cor que qualsevol persona se sent impulsada a correspondre-li, malgrat les limitacions i pecats. I això és possible en la mesura en què acollim en el nostre cor la gràcia de Déu, la seva caritat misericordiosa, de tal manera que mogui la nostra voluntat i fins i tot els nostres afectes a estimar Déu mateix i el proïsme. Així, la misericòrdia que, per dir-ho d'alguna manera, brolla del cor de la Trinitat pot arribar a moure les nos-

tres vides i generar compassió i obres de misericòrdia en favor dels nostres germans i germanes que es troben necessitats.

2. «El Senyor escolta el pobre que l'invoca» (Sl 34,7). L'Església des de sempre ha comprès la importància d'aquesta invocació. Està molt testimoniada ja des de les primeres pàgines dels Fets dels Apòstols, on Pere demana que es triïn set homes «plens de l'Esperit Sant i de saviesa» (6,3) per tal que s'encarreguin de l'assistència als pobres. Aquest és sens dubte un dels primers signes amb què la comunitat cristiana es va presentar a l'escena del món: el servei als més pobres. Això va ser possible perquè va comprendre que la vida dels deixebles de Jesús s'havia de manifestar en una fraternitat i solidaritat que correspongués a l'ensenyament principal del Mestre, que va proclamar els pobres com a benaurats i hereus del Regne del cel (cf. Mt 5,3).

«Venien les propietats i els béns per distribuir els diners de la venda segons les necessitats de cadascú» (Ac 2,45). Aquestes paraules mostren clarament la preocupació profunda dels primers cristians. L'evangelista Lluc, l'autor sagrat que més espai ha dedicat a la misericòrdia, descriu sense retòrica la comunió de béns en la primera comunitat. Amb això vol adreçar-se als creients de qualsevol generació, i per tant també a nosaltres, per a sostenir-nos en el testimoniatge i animar-nos a actuar en favor dels més necessitats. L'apòstol Jaume manifesta aquest mateix ensenyament en la seva carta amb la mateixa convenció, emprant paraules fortes i incisives: «Escolteu, germans meus estimats: ¿No és Déu qui ha escollit els pobres d'aquest món per a fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

Però vosaltres deshonoreu els pobres! ¿No són els rics els qui us oprimeixen i us porten als tribunals? [...] De què servirà, germans meus, que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? ¿Pot salvar-lo, potser, aquesta fe? Si un germà o una germana no tenen vestits i els falta l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres els diu: "Aneu-vos-en en pau, abrigueu-vos bé i alimenteu-vos", però no els dóna allò que el seu cos necessita, de què serviran aquestes paraules? Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta» (2,5-6.14-17).

3. Hi ha hagut ocasions, però, en què els cristians no han escoltat completament aquesta crida, deixant-se contaminat per la mentalitat mundana. Però l'Esperit Sant no ha deixat d'exhortar-los a fixar la mirada en el que és essencial. Ha suscitat, efectivament, homes i dones que de moltes maneres han donat la vida en el servei dels pobres. Quantes pàgines de la història, en aquests dos mil anys, han estat escrites per cristians que amb tota senzillesa i humilitat, i amb l'enginy generós de la caritat, han servit els seus germans més pobres.

Entre ells destaca l'exemple de Francesc d'Assís, al qual han seguit molts sants al llarg dels segles. Ell no es va conformar a abraçar i donar almoïna als leprosos, sinó que va decidir anar a Gubbio per estar amb ells. Ell mateix va veure en aquest encontre el punt d'inflexió de la seva conversió: «Quan vivia en el pecat trobava molt amarg veure els leprosos, i el Senyor mateix m'hi va conduir, i els vaig tractar amb misericòrdia. I en allunyar-me'n, el que em semblava amarg se'm va convertir en dolçor de l'ànima i del cos (Test. 1-3; FF 110). Aquest testimoniatge mostra el poder

transformador de la caritat i l'estil de vida dels cristians.

No pensem només en els pobres com els destinataris d'una bona obra de voluntariat per fer una vegada a la setmana, i encara menys de gestos improvisats de bona voluntat per a tranquil·litzar la consciència. Aquestes experiències, encara que són vàlides i útils per a sensibilitzar-nos sobre les necessitats de molts germans i de les injustícies que sovint les provoquen, haurien d'introduir-nos a un veritable encontre amb els pobres i donar lloc a un compartir que es converteixi en un estil de vida. En efecte, la pregària, el camí del discipulat i la conversió troben en la caritat, que es transforma en compartició, la prova de la seva autenticitat evangèlica. I aquesta forma de vida produeix alegria i serenitat espiritual, perquè es toca amb la mà la carn de Crist. Si realment volem trobar Crist, cal que toquem el seu cos en el cos nafrat dels pobres, com a confirmació de la comunió sacramental rebuda en l'eucaristia. El cos de Crist, partit en la sagrada litúrgia, es deixa trobar per la caritat compartida en els rostres i en les persones dels germans i germanes més dèbils. Són sempre actuals les paraules del sant bisbe Crisòstom: «Si voleu honorar el cos de Crist, no el menyspreu que està despullat, no honoreu el Crist eucarístic amb ornaments de seda, mentre a fora del temple descuideu aquest altre Crist que pateix per fred i nuesa» (*Hom. in Matthaëum*, 50,3: PG 58).

Som cridats, per tant, a donar la mà als pobres, a trobar-los, a mirar-los als ulls, a abraçar-los, per a fer-los sentir la calor de l'amor que trenca el cercle de soledat. La seva mà estesa envers nosaltres és també una crida a sortir de les nostres certeses i

comoditats, i a reconèixer el valor que té la pobresa en ella mateixa.

4. No oblidem que per als deixebles de Crist, la pobresa és sobretot vocació per a seguir Jesús pobre. És un caminar rere seu i amb ell, un camí que porta a la felicitat del regne del cel (cf. *Mt* 5,3; *Lc* 6,20). La pobresa significa un cor humil que sap acceptar la condició pròpia de criatura limitada i pecadora per a superar la temptació d'omnipotència, que ens enganya fent que ens creguem immortals. La pobresa és una actitud del cor que ens impedeix considerar el diner, la carrera, el luxe com un objectiu de vida i condició per a la felicitat. És la pobresa, més aviat, qui crea les condicions perquè ens fem càrrec lliurement de les nostres responsabilitats personals i socials, malgrat les nostres limitacions, confiant en la proximitat de Déu i sostinguts per la seva gràcia. La pobresa, entesa així, és la mesura que permet valorar l'ús adequat dels béns materials, i també viure els vincles i els afectes de manera generosa i despresa (cf. *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 25-45).

Seguim, doncs, l'exemple de sant Francesc, testimoni de l'autèntica pobresa. Ell, precisament perquè va mantenir els ulls fixats en Crist, va ser capaç de reconèixer-lo i de servir-lo en els pobres. Si volem oferir la nostra aportació efectiva al canvi de la història, generant un desenvolupament real, cal que escoltem el crist dels pobres i que ens comprometem a treure'ls de la seva situació de marginació. Al mateix temps, als pobres que viuen a les nostres ciutats i a les nostres comunitats els recordo que no perdin el sentit de la pobresa evangèlica que porten impresa en la seva vida.

5. Coneixem la gran dificultat que sorgeix en el món contemporani per a identi-

ficar de manera clara la pobresa. Malgrat això, ens desafia cada dia amb les seves moltes cares marcades pel dolor, la marginació, l'opressió, la violència, la tortura i l'empresonament, la guerra, la privació de la llibertat i de la dignitat, per la ignorància i l'analfabetisme, per l'emergència sanitària i la falta de treball, el tràfic de persones i l'esclavitud, l'exili i la misèria, i per la migració forçada. La pobresa té el rostre de dones, homes i infants explotats per interessos vils, trepitjats per la lògica perversa del poder i del diner. Quina llista més inacabable i cruel ens resulta quan considerem la pobresa com a fruit de la injustícia social, la misèria moral, la cobdícia d'uns pocs i la indiferència generalitzada.

Avui, desafortunadament, mentre emergeix cada vegada més la riquesa descarada que s'acumula en mans d'uns pocs privilegiats, sovint acompanyada de la il·legalitat i l'explotació ofensiva de la dignitat humana, escandalitza la propagació de la pobresa en grans sectors de la societat sencera. Davant aquest escenari, no podem restar inactius, ni tampoc resignats. A la pobresa que inhibeix l'esperit d'iniciativa de molts joves, impeding-los trobar un treball; a la pobresa que adorm el sentit de responsabilitat i indueix a preferir la delegació i la cerca de favoritismes, a la pobresa que enverina les fonts de la participació i redueix els espais de la professionalitat, humiliant d'aquesta manera el mèrit de qui treballa i produeix... a tot això s'ha de respondre amb una nova visió de la vida i de la societat.

Tots aquests pobres —com acostumava a dir el beat Pau VI— pertanyen a l'Església per «dret evangèlic» (Discurs en l'obertura de la segona sessió del Concili ecumènic Vaticà II, 29 de setembre de 1963) i obliguen a l'opció fonamental per ells.

Beneïdes mans que s'obren per acollir els pobres i ajudar-los: són mans que porten esperança. Beneïdes mans que vencen les barreres de la cultura, la religió i la nacionalitat vessant l'oli del consol a les nafres de la humanitat. Beneïdes les mans que s'obren sense demanar res a canvi, sense «però» ni «condicions»: són mans que fan descendir sobre els germans la benedicció de Déu.

6. Al final del Jubileu de la Misericòrdia vaig voler oferir a l'Església la Jornada Mundial dels Pobres, per tal que arreu del món les comunitats cristianes es converteixin cada vegada més i millor en signe concret de l'amor de Crist pels últims i els més necessitats. Voldria que, a les altres Jornades mundials establertes pels meus predecessors, que són ja una tradició en la vida de les nostres comunitats, s'hi afegeixi aquesta, que aporta un element delicadament evangèlic i que les completa totes en el seu conjunt, és a dir, la predilecció de Jesús pels pobres.

Convido tota l'Església i els homes i dones de bona voluntat a mantenir, en aquesta jornada, la mirada fixada en aquells que allarguen la mà clamant ajuda i demanant la nostra solidaritat. Són els nostres germans i germanes, creats i estimats pel Pare celestial. Aquesta Jornada té com a objectiu, en primer lloc, estimular els creients perquè reaccionin davant la cultura de l'exclusió i del malbaratament, fent seva la cultura de l'encontre. Al mateix temps, la invitació va adreçada a tothom, independentment de la seva confessió religiosa, per tal que es disposin a compartir amb els pobres a través de qualsevol acció de solidaritat, com a signe concret de fraternitat. Déu va crear el cel i la terra per a tots; són els homes, per desgràcia, els

qui han aixecat fronteres, murs i tanques, traint el do original destinat a la humanitat sense cap exclusió.

7. Desitjo que les comunitats cristianes, la setmana anterior a la Jornada Mundial dels Pobres, que enguany serà el 19 de novembre, Diumenge XXXIII del temps ordinari, es comprometin a organitzar diferents moments d'encontre i d'amistat, de solidaritat i d'ajuda concreta. Podran convidar els pobres i els voluntaris a participar junts en l'eucaristia d'aquest diumenge, de tal manera que es manifesti amb més autenticitat la celebració de la Solemnitat de Crist Rei de l'univers, el diumenge següent. De fet, la reialesa de Crist emergeix amb tot el seu significat genuí al Gòlgota, quan l'Innocent clavat a la creu, pobre, despullat i privat de tot, encarna i revela la plenitud de l'amor de Déu. El seu abandonament complet al Pare expressa la seva pobresa total, i al mateix temps fa evident el poder d'aquest Amor, que el ressuscita a nova vida el dia de Pasqua.

En aquest diumenge, si en el nostre veïnat hi viuen pobres que demanen protecció i ajuda, acostem-nos-hi: serà el moment propici per a trobar el Déu que busquem. D'acord amb l'ensenyament de l'Esclatúra (cf. *Gn* 18,3-5; *Hb* 13,2), assegüem-los a la nostra taula com a convidats d'honor; podran ser mestres que ens ajudin a viure la fe de manera més coherent. Amb la seva confiança i disposició a deixar-se ajudar, ens mostren de manera sòbria, i sovint alegre, com n'és d'important viure amb l'essencial i abandonar-se a la providència del Pare.

8. El fonament de les diferents iniciatives concretes que es portaran a terme durant aquesta Jornada serà sempre la pregària. No hem d'oblidar que el parenos-

tre és l'oració dels pobres. La petició del pa expressa la confiança en Déu sobre les necessitats bàsiques de la nostra vida. Tot allò que Jesús ens va ensenyar amb aquesta oració manifesta i recull el crit de qui sofreix per raó de la precarietat de l'existència i de la manca del més necessari. Als deixebles que demanaven a Jesús que els ensenyés a pregar, ell els va respondre amb les paraules dels pobres que recorren a l'únic Pare en el qual tots es reconeixen germans. El parenostre és una oració que es diu en plural: el pa que es demana és «nostre», i això implica comunió, preocupació i responsabilitat comuna. En aquesta pregària tots reconeixem la necessitat de superar qualsevol forma d'egoisme per entrar en l'alegria de l'acceptació mútua.

9. Demano als germans bisbes, als sacerdots, als diaques —que tenen per vocació la missió d'ajudar els pobres—, a les persones consagrades, a les associacions, als moviments i a l'ampli món del voluntariat que es comprometin perquè amb aquesta Jornada Mundial dels Pobres s'estableixi una contribució concreta a l'evangelització en el món contemporani.

Que aquesta nova Jornada Mundial es converteixi per a la nostra consciència creient en una forta crida, de manera que estiguem cada vegada més convençuts que compartir amb els pobres ens permet entendre l'Evangelí en la seva veritat més profunda. Els pobres no són un problema, sinó un recurs al qual acudir per acollir i viure l'essència de l'Evangelí.

Francesc, papa

Missatge del papa Francesc per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiats 2018

«Acollir, protegir i integrar els emigrants i els refugiats»

14 de gener de 2018

Vaticà, 15 d'agost de 2017

Benvolguts germans i germanes,

«[L'emigrant] considereu-lo com un nadiu, com un de vosaltres. Estima'l com a tu mateix, que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu» (*Lv 19,34*).

Durant els meus primers anys de pontificat he manifestat diverses vegades com em preocupa la trista situació de tants emigrants i refugiats que fugen de les guerres, de les persecucions, dels desastres naturals i de la pobresa. Es tracta de manera indubtable d'un «signe dels temps» que, des de la meua visita a Lampedusa el 8 de juliol de 2014, he intentat llegir invocant la llum de l'Esperit Sant. Quan vaig instituir el nou Dicasteri per al servei del desenvolupament humà integral, vaig voler que una secció especial —dirigida temporalment per mi mateix— fos com una expressió de la sol·licitud de l'Església envers els emigrants, els desplaçats, els refugiats i les víctimes del tràfic de persones.

Cada foraster que truca a la nostra porta és una ocasió d'encontre amb Jesucrist, que s'identifica amb l'estranger acollit o rebutjat en qualsevol època de la història (cf. *Mt 25,35.43*). Cada ésser humà que es veu obligat a deixar la seva pàtria a la recerca d'un futur millor, el Senyor el confia a l'amor maternal de l'Església¹. Aquesta sol·licitud s'ha de concretar en cada etapa de l'experiència migratòria: des de la sor-

tida i al llarg del viatge, des de l'arribada fins al retorn. És una gran responsabilitat que l'Església vol compartir amb tots els creients i amb tots els homes i dones de bona voluntat, que són cridats a respondre amb generositat, diligència, saviesa i amplitud de mires —cadascú d'acord amb les seves possibilitats— als nombrosos desafiaments plantejats per les migracions contemporànies.

Pel que fa a això, vull reafirmar que «la nostra resposta comuna es podria articular a l'entorn de quatre verbs: acollir, protegir, promoure i integrar»².

Si prenem en consideració l'escenari actual, acollir significa, sobretot, ampliar les possibilitats perquè els emigrants i refugiats puguin entrar de manera segura i legal als països de destinació. En aquest sentit, seria desitjable un compromís concret per a incrementar i simplificar la concessió de visats per motius humanitaris i per a la reunificació familiar. Al mateix temps, espero que un major nombre de països adoptin programes de patrocini privat i comunitari, i obri corredors humanitaris per als refugiats més vulnerables. Seria convenient, a més, preveure visats temporals especials per a les persones que fugen de conflictes cap a països veïns. Les expulsions col·lectives i arbitràries d'emigrants i refugiats no són una solució idònia, sobretot quan es realitzen cap a països que no poden garantir el respecte a la dignitat ni als drets fonamentals³. Torno a subratllar la importància d'oferir als emigrants i refugiats un allotjament adient i decorós. «Els programes d'acolliment difosos, ja iniciats a diferents llocs, sembla que facilitin l'encontre personal, que permetin una millor qualitat dels serveis i que ofereixin més garanties d'èxit»⁴. El principi de la centra-

litat de la persona humana, expressat amb fermesa pel meu estimat predecessor Benet XVI⁵, ens obliga a anteposar sempre la seguretat personal a la nacional. Per tant, cal formar de manera adient el personal encarregat dels controls de les fronteres. Les condicions dels emigrants, dels qui sol·liciten asil i del refugiats, requereixen que se'ls garanteixi la seguretat personal i l'accés als serveis bàsics. En nom de la dignitat fonamental de cada persona, cal esforçar-se per a preferir solucions que siguin alternatives a la detenció dels qui entren en el territori nacional sense estar-hi autoritzats⁶.

El segon verb, protegir, es conjuga en tota una sèrie d'accions en defensa dels drets i de la dignitat dels emigrants i refugiats, independentment del seu estat migratori⁷. Aquesta protecció comença a la seva pàtria i consisteix a donar informacions certes abans de deixar el país, així com en la defensa davant les pràctiques de reclutament il·legal⁸. En la mesura del possible, hauria de continuar al país d'immigració, assegurant als emigrants una assistència consular adequada, el dret de tenir sempre amb ells els documents personals d'identitat, un accés equitatiu a la justícia, la possibilitat d'obrir comptes bancaris i la garantia del que és bàsic per a la subsistència vital. Si les capacitats i competències dels emigrants, els sol·licitants d'asil i els refugiats són reconegudes i valorades de manera oportuna, constituïran un veritable recurs per a les comunitats que els acullen⁹. Per tant, espero que, en el respecte a la seva dignitat, els sigui concedida la llibertat de moviment als països d'acollida, la possibilitat de treballar i l'accés als mitjans de telecomunicació. Per als qui decideixen tornar a la seva pàtria,

subratllo la conveniència de desenvolupar programes de reinserció laboral i social. La Convenció internacional sobre els drets de l'infant ofereix una base jurídica universal per a la protecció dels emigrants menors d'edat. Cal evitar-los qualsevol tipus de detenció per raó del seu estat migratori i assegurar-los l'accés regular a l'educació primària i secundària. Igualment cal garantir-los la permanència regular en arribar a la majoria d'edat i la possibilitat de continuar els estudis. En el cas dels menors no acompanyats o separats de la família, és important preveure programes de custòdia temporal i d'acolliment¹⁰. D'acord amb el dret universal a una nacionalitat, tots els nens i nenes l'han de tenir reconeguda i certificada de manera adequada des del moment del naixement. L'apatrídia en què es troben a vegades els emigrants i refugiats pot evitar-se fàcilment per mitjà de «lleis relatives a la nacionalitat conformes amb els principis fonamentals del dret internacional»¹¹. L'estat migratori no hauria de limitar l'accés a l'assistència sanitària nacional ni als sistemes de pensions, així com tampoc a la transferència de les seves contribucions en el cas de repatriació.

Promoure vol dir essencialment treballar amb la finalitat que a tots els emigrants i refugiats, així com a les comunitats que els acullen, se'ls doni la possibilitat de realitzar-se com a persones en totes les dimensions que componen la humanitat volguda pel Creador¹². D'entre aquestes, la dimensió religiosa ha de ser reconeguda en el seu valor just, garantint a tots els estrangers presents en el territori la llibertat de professar i practicar la fe pròpia. Molts emigrants i refugiats tenen qualificacions que cal certificar i valorar convenientment. Així com «el treball humà està destinat per

naturalesa a unir els pobles»¹³, encoratjo a esforçar-se en la promoció de la inserció sociolaboral dels emigrants i refugiats, garantint a tots —inclosos els qui demanen asil— la possibilitat de treballar, cursos formatius lingüístics i de ciutadania activa, i també una informació adequada a les llengües pròpies. En el cas dels emigrants menors d'edat, la seva participació en activitats laborals ha de ser regulada de manera que es previnguin abusos i riscos per al seu creixement normal. L'any 2006 Benet XVI subratllava que la família és, en el context migratori, «lloc i recurs de la cultura de la vida i principi d'integració de valors»¹⁴. Cal promoure sempre la seva integritat, afavorint el reagrupament familiar —incloent-hi els avis, germans i néts—, sense sotmetre-la mai a requisits econòmics. Pel que fa a emigrants que demanen asil i refugiats amb discapacitat, cal assegurar-los més atencions i ajudes. Considero digne d'elogi els esforços desplegats fins ara per molts països en termes de cooperació internacional i d'assistència humanitària. Amb tot, espero que en la distribució d'aquests ajuts es tinguin en compte les necessitats —per exemple: assistència mèdica i social, i també educació— dels països en vies de desenvolupament, que reben importants fluxos de refugiats i emigrants, i que s'incloguin de la mateixa manera entre els beneficiaris de les mateixes comunitats locals que pateixen carestia material i vulnerabilitat¹⁵.

El darrer verb, integrar, se situa en el pla de les oportunitats d'enriquiment intercultural generades per la presència dels emigrants i refugiats. La integració no és «una assimilació, que indueix a suprimir o a oblidar la identitat cultural pròpia. El contacte amb el proïsme porta, més aviat,

a descobrir el seu «secret», a obrir-se a ell per a acceptar els seus aspectes vàlids i contribuir així a un coneixement més gran de cadascun. És un procés llarg, encaminat a formar societats i cultures, fent que siguin cada vegada més reflex dels dons multiformes de Déu als homes»¹⁶. Aquest procés pot accelerar-se mitjançant l'oferiment de la ciutadania, deslligada dels requisits econòmics i lingüístics, i de vies de regularització extraordinària als emigrants que puguin demostrar una llarga permanència al país. Insisteixo una vegada més en la necessitat d'afavorir, en qualsevol cas, la cultura de l'encontre, multiplicant les oportunitats d'intercanvi cultural, demostrant i difonent les «bones pràctiques» d'integració, i desenvolupant programes que preparin les comunitats locals per als processos integratius. He de destacar el cas especial dels estrangers obligats a abandonar el país d'immigració a causa de crisis humanitàries. Aquestes persones necessiten que se'ls garanteixi una assistència adient per a la repatriació i programes de reinserció laboral a la seva pàtria.

D'acord amb la seva tradició pastoral, l'Església està disposada a comprometre's en primera persona perquè es portin a terme totes les iniciatives que s'han proposat més amunt. Això no obstant, per a obtenir els resultats esperats és imprescindible la contribució de la comunitat política i de la societat civil —cadascú segons les seves responsabilitats.

Durant la Cimera de les Nacions Unides, celebrada a Nova York el 19 de setembre de 2016, els líders mundials van expressar clarament la voluntat de treballar a favor dels emigrants i refugiats per a salvar les seves vides i protegir els seus drets, compartint aquesta responsabilitat a nivell

global. Amb aquesta finalitat, els Estats es van comprometre a elaborar i aprovar abans de finals de 2018 dos pactes globals (Global Compacts), un dedicat als refugiats i un altre als emigrants.

Estimats germans i germanes, a la llum d'aquests processos iniciats, els propers mesos representen una oportunitat privilegiada per a presentar i donar suport a les accions específiques, que he volgut concretar en aquests quatre verbs. Us convido, doncs, a aprofitar qualsevol oportunitat per a compartir aquest missatge amb tots els agents polítics i socials que estan implicats —o interessats a participar— en el procés que conduirà a l'aprovació dels dos pactes globals.

Avui, 15 d'agost, celebrem la solemnitat de l'Assumpció de la Benaurada Maria Verge al Cel. La Mare de Déu va experimentar en ella la duresa de l'exili (cf. *Mt* 2,13-15), va acompanyar amorosament el Fill en el seu camí fins al Calvari i ara comparteix eternament la seva glòria. A la seva intercessió maternal confiem les esperances de tots els emigrants i refugiats del món i els anhels de les comunitats que els acullen, per tal que, d'acord amb el manament diví suprem, aprenguem tots a estimar el proïsme, l'estranger, com a nosaltres mateixos.

Francesc, papa

NOTES

1. Cf. Pius XII, Const. ap. *Exsul Familia*, *Titulus Primus*, I.
2. Discurs als participants en el Fòrum Internacional «Migracions i pau» (21 febrer 2017).
3. Cf. Intervenció de l'Observador Permanent de la Santa Seu en la 103 Sessió del Consell de l'Organització Internacional per a les Migracions (26 novembre 2013).
4. Discurs als participants en el Fòrum Internacional «Migracions i pau» (21 febrer 2017).
5. Cf. Benet XVI, Carta enc. *Caritas in veritate*, 47.
6. Cf. Intervenció de l'Observador Permanent de la Santa Seu en la 20 Sessió del Consell dels Drets Humans (22 juny 2012).
7. Cf. Benet XVI, Carta enc. *Caritas in veritate*, 62.
8. Cf. Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants, Instr. *Erga migrantes caritas Christi*, 6.
9. Cf. Benet XVI, Discurs als participants en el Congrés Mundial sobre la Pastoral dels Emigrants i els Refugiats (9 novembre 2009).
10. Cf. Benet XVI, Missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2010; Intervenció de l'Observador Permanent de la Santa Seu en la 26 Sessió Ordinària del Consell dels Drets Humans. Els drets humans dels emigrants (13 juny 2014).
11. Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants i Consell Pontifici *Cor Unum*, «Acollir Crist en els refugiats i en els desplaçats forçosos» (2013), 70.

12. Cf. Pau VI, Carta enc. *Populorum progressio*, 14.
13. Joan Pau II, Carta enc. *Centesimus annus*, 27.
14. Benet XVI, Missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2007.
15. Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants i Consell Pontifici Cor Unum, «Acollir Crist en els refugiats i en els desplaçats forçosos» (2013), 30-31.
16. Joan Pau II, Missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2005.

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
C/ Armenteres 35
08980 Sant Feliu de Llobregat
Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31
butlleti@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat